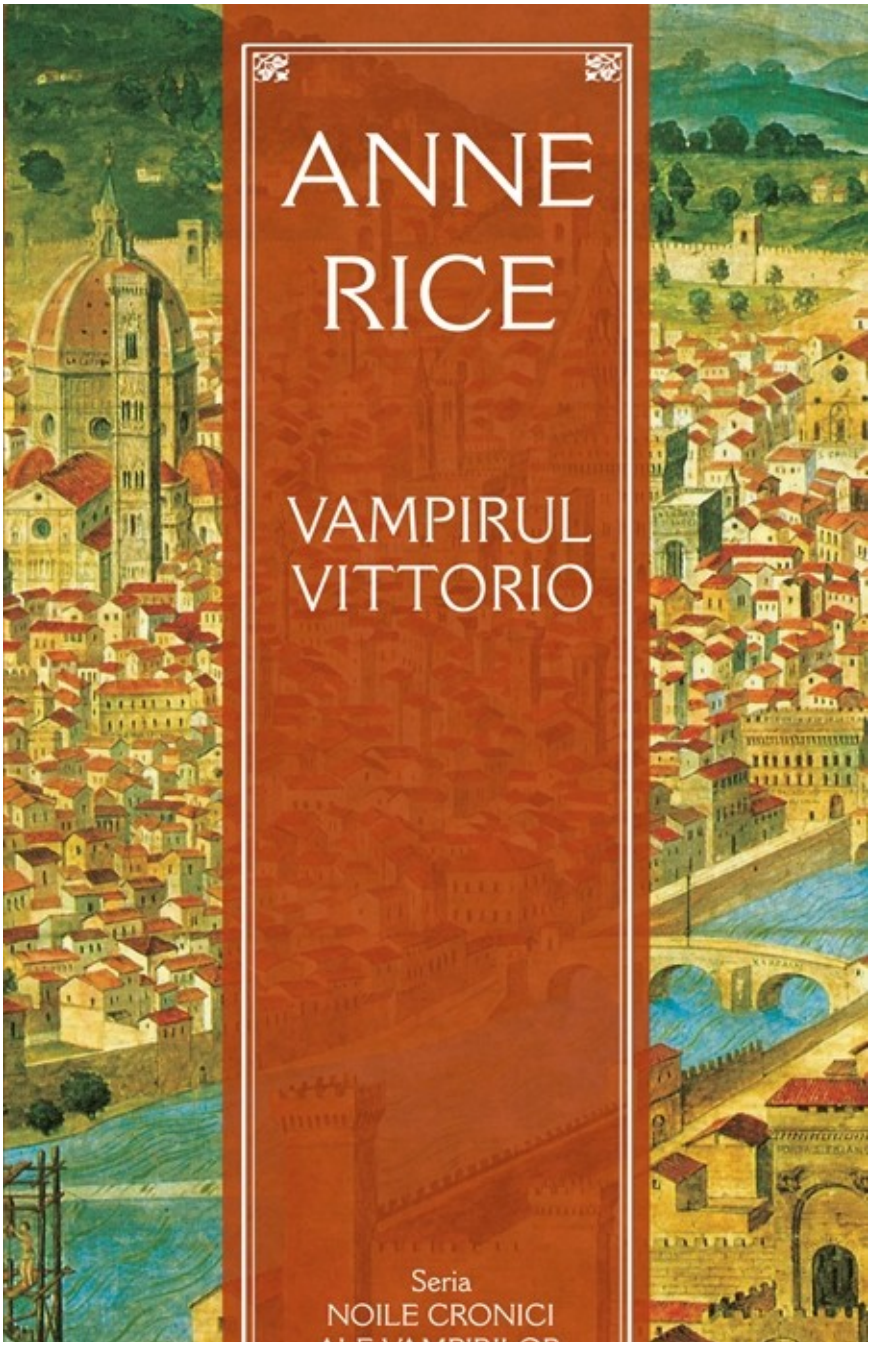
ANNE
RICE
VAMPIRUL
VITTORIO
Seria
NOILE CRONICI

Seria
NOILE CRONICI ALE VAMPIRILOR

ANNE RICE

VAMPIRUL VITTORIO

Dedic acest roman
lui Stan, Christopher, Michele şi Howard;
lui Rosario şi lui Patrice;
Pamelei şi lui Elaine;
şi lui Niccolo.

Vittorio dedică
acest roman
cetăţenilor oraşului
Florenţa, Italia

1

Cine sunt eu, de ce scriu şi ce urmează

Pe când eram copil, am avut un vis îngrozitor. Se făcea că ţineam în braţe capetele retezate ale surorii şi fratelui meu mai mici. Erau inerte şi tăcute, cu ochii tremurânzi larg deschişi şi cu obrajii roşii; eu eram atât de îngrozit, încât rămăsesem fără grai, la fel ca ei.

Visul meu s-a adeverit.

Şi totuşi nimeni nu îi va plânge, tot aşa cum nimeni nu mă va plânge nici pe mine. Au fost îngropaţi fără nume, iar amintirea lor a fost ştearsă de cinci secole.

Eu sunt un vampir.

Numele meu este Vittorio, iar aceste rânduri le aştern în turnul cel mai înalt al ruinelor castelului de pe munte, adică locul în care m-am născut, în nordul extrem al Toscanei, cel mai frumos ţinut din centrul Italiei. După criteriile generale, sunt un vampir remarcabil şi foarte puternic, deoarece am trăit cinci sute de ani, încă din zilele măreţe ale lui Cosimo de Medici; chiar şi îngerii stau mărturie pentru puterile mele nemăsurate, dacă ştiţi cum să îi faceţi să vă vorbească. În această privinţă trebuie să procedaţi cu mult tact.

Nu am nicio legătură cu „Adunarea Celor cu Grai Măiastru”, acel grup straniu de vampiri romantici din oraşul New Orleans, aflat în partea de sud a Lumii Noi, care v-au dăruit deja atâtea cronici şi povestiri.

Nu am nimic de-a face cu aceşti eroi care au săvârşit fapte îngrozitoare, pe care apoi le-au povestit sub masca ficţiunii. Nu am nimic de-a face cu paradisul lor ademenitor

situat în mlaştinile din Louisiana. Nu veţi descoperi nimic în aceste pagini care să aibă legătură cu ei. De aici înainte, nici măcar nu îi voi mai menţiona vreodată.

Şi totuşi ei au fost cei care m-au provocat să vă povestesc despre începuturile mele – parabola „naşterii" mele – şi să transform această parte a vieţii într-un roman care să apară în lumea largă, unde ar putea intra în contact fie întâmplător, fie intenţionat, cu tomurile lor faimoase.

Am dedicat secole din existenţa mea de vampir observaţiei atente şi studiului concentrat, fără a provoca vreodată furia semenilor mei şi fără a le trezi suspiciunile sau conştiinţa.

Dar aceasta nu va fi o poveste despre aventurile mele.

După cum v-am mai spus, va fi povestea începuturilor mele. Am convingerea că destăinuirile mele vor fi cu totul originale pentru voi. Poate că atunci când voi fi terminat de scris cartea, voi deveni şi eu, într-o oarecare măsură, un personaj din acel măreţ roman-fluviu început de alţi vampiri din San Francisco sau din New Orleans. Deocamdată, nu ştiu ce va urma şi nici nu-mi pasă.

Când îmi petrec nopţile liniştite aici, printre ruinele căminului unde am fost atât de fericit în copilărie, printre pereţii surpaţi şi dărăpănaţi, printre tufe spinoase de mure şi păduri bogate de stejari şi castani, nu pot să nu retrăiesc cele întâmplate, căci s-ar părea că am avut o soartă diferită de a tuturor celorlalţi vampiri.

Nu sălăşluiesc mereu în acest loc.

Dimpotrivă, îmi petrec cea mai mare parte a timpului în acel oraş pe care îl consider a fi perla tuturor oraşelor – Florenţa –, pe care l-am iubit din primul moment în care l-am văzut cu ochi de copil pe vremea când Cosimo cel Bătrân conducea chiar el puternicul clan Medici, deşi era cel mai bogat om din Europa.

Sub protecţia lui Cosimo de Medici trăia marele sculptor Donatello, care făcea statui de marmură şi bronz, alături de

nenumăraţi pictori şi poeţi, scriitori într-ale magiei şi creatori de muzică. Marele Brunelleschi, cel care construise minunata cupola a domului din Florenţa, mai proiecta o catedrală pentru Cosimo în vremea aceea, iar Michelozzo reconstruia nu doar Mănăstirea San Marco, ci începuse deja palatul lui Cosimo, care avea să fie cunoscut în timp sub numele de Palazzo Vecchio. Oamenii cutreierau toată Europa pentru Cosimo, căutând operele clasicilor uitaţi ai Greciei şi ai Romei în librării prăfuite, pentru a fi transpuse apoi de către învăţaţii săi în limba noastră maternă, italiana, limba pe care Dante o alesese, cu îndrăzneală, cu mulţi ani în urmă pentru a scrie *Divina Comedie.*

Sub acoperişul lui Cosimo i-am văzut, pe vremea când eram un copil muritor al destinului şi al visurilor măreţe, pe marii oaspeţi ai Conciliului din Trent, care veniseră din Bizanţul îndepărtat pentru a remedia schisma dintre Biserica Răsăriteană şi cea Occidentală: Papa Eugeniu de la Roma, Patriarhul Constantinopolului şi împăratul răsăritean, Ioan al VIII-lea Paleologul. Da, i-am văzut cu ochii mei pe aceşti oameni măreţi intrând pe porţile oraşului, în timpul unei furtuni năprasnice, încununaţi de o aură inefabilă de glorie şi tot pe aceşti oameni i-am văzut ospătându-se la masa lui Cosimo.

Poate că v-am plictisit. Şi aveţi dreptate. Aceasta nu este o istorie a familiei de Medici. Daţi-mi voie doar să vă mai spun că acela care susţine că membrii acestei familii minunate erau nişte ticăloşi este un nebun. Ei au fost cei care i-au luat sub protecţia lor pe Leonardo da Vinci, pe Michelangelo şi pe ceilalţi artişti importanţi. Şi toate acestea numai pentru că un bancher, puteţi chiar să-i spuneţi cămătar, a dorit să confere măreţie şi frumuseţe oraşului Florenţa.

Voi reveni la Cosimo la momentul potrivit şi doar pentru a adăuga câteva cuvinte, deşi trebuie să recunosc că mi-e greu să vorbesc pe scurt despre acest subiect; am să vă

mai spun doar atât: Cosimo face parte dintre cei vii.

Eu umblu alături de cei morţi încă din anul 1450.

Vă voi spune cum a început totul, dar daţi-mi voie să mai fac o singură paranteză.

Să nu vă aşteptaţi să folosesc expresii arhaice. Nu veţi descoperi aici acea limbă pretenţioasă menită să impresioneze zidurile castelelor printr-o dicţie rigidă şi printr-un vocabular auster.

Eu îmi voi spune povestea natural, bucurindu-mă de cuvinte, pentru că le iubesc cu adevărat. Fiind nemuritor, le-am cunoscut pe parcursul a patru secole în care limba s-a schimbat, de la piesele lui Christopher Marlowe şi ale lui Ben Jonson până la cuvintele tăioase şi colocviale dintr-un film cu Sylvester Stallone.

Veţi vedea că sunt flexibil, curajos, iar pe alocuri chiar şocant. Ce altceva aş putea face, decât să îmi folosesc pe deplin capacităţile lingvistice…

Eu sunt un om al Renaşterii. Aşadar, locuinţa mea este întregul univers, accept totul fără prejudecată şi trebuie să cred că există o fârâmă de bine dincolo de ceea ce fac.

În ceea ce priveşte limba mea maternă, italiana, o veţi ghici atunci când îmi veţi pronunţa dulce numele, Vittorio, şi ea va avea un parfum deosebit în comparaţie cu celelalte nume presărate în text. Nu a existat vreodată o limbă mai melodioasă pe pământ. Eu vorbesc toate celelalte limbi cu accentul italian pe care îl puteţi auzi în zilele noastre pe străzile Florenţei.

Pentru mine este o sursă de nesfârşită bucurie faptul că victimele mele care vorbesc limba engleză găsesc dezmierdările mele atât de plăcute datorita accentului italian şi a pronunţiei dulci şi elegante. Dar nu sunt fericit. Să nu vă imaginaţi una ca asta!

Nu aş scrie o carte pentru a vă spune că un vampir poate fi fericit.

Am în aceeaşi măsură şi raţiune, şi suflet şi am o imagine

eterica despre mine, imagine creată probabil de o entitate superioară; această complicată ţesătură a chipului meu eteric este ceea ce oamenii înţeleg prin suflet. Da, am un suflet. Oricât sânge aş bea, sufletul meu râmâne viu, fâcându-mă să fiu mai mult decât un biet strigoi.

Da, aveţi dreptate! Vă mulţumesc pentru răbdarea voastră! Este momentul să începem povestirea.

Vreau doar să vă mai ofer un citat dintr-un scriitor obscur, dar minunat, Sheridan Le Fanu; sunt câteva cuvinte rostite într-o stare de extremă anxietate de un personaj bântuit din nenumăratele lui poveşti cu fantome, scrise cu atâta măiestrie. Acest autor, născut la Dublin, a murit în 1873, dar vă rog să observaţi cât de nou este limbajul său şi cât de terifiantă este exprimarea căpitanului Barton din povestirea intitulată *Cele ce ne sunt cunoscute.*

Oricât m-aş îndoi de autenticitatea celor despre care ni se spune că sunt revelaţii, există totuşi un lucru îngrozitor în care cred cu toata convingerea: dincolo de lumea noastră exista o lume a spiritelor – un sistem ale cărui meşteşuguri ne sunt, de obicei, ascunse, printr-o mare generozitate –, un sistem care uneori ar putea să ni se arate, iar alteori chiar o face. Sunt sigur, de fapt ştiu cu certitudine, că există un Dumnezeu, un Dumnezeu aprig, că după răzbunare apar inevitabil remuşcările, în mod uimitor şi misterios, dar în aceeaşi măsură inexplicabil şi înfricoşător. Există un astfel de univers spiritual.

Dumnezeule Atotputernic, cât de mult am crezut în acest univers! Un univers malefic şi implacabil, cu puteri nelimitate, ale cărui blesteme m-au urmărit şi mă urmăresc şi acum, făcându-mă să sufăr de chinurile celor damnaţi!

Ce ziceţi de aceste rânduri?

Şi pe mine mă impresionează la fel ca pe un simplu muritor. Nu cred că sunt în stare să vorbesc despre Dumnezeu ca fiind „aprig”, şi nici despre universul nostru ca fiind „malefic”, dar există totuşi o urmă sinistră de

adevăr în aceste cuvinte, care nu sunt decât ficţiune, dar sunt scrise din adâncul sufletului.

Pentru mine sunt importante, deoarece eu port povara unui blestem îngrozitor şi unic din punctul meu de vedere, fiindcă sunt un vampir. Ceilalţi nu au cum să îmi împărtăşească suferinţa. Cred că noi toţi – oameni sau vampiri, toţi cei care simţim şi putem plânge – suferim de pe urma unui blestem – acela de a şti mai multe decât putem îndura, dar nu putem face absolut nimic împotriva puterii de atracţie a acestei cunoaşteri.

La sfârşit, putem să reluăm această discuţie. Până atunci, vă las să vă faceţi o părere despre povestea mea.

Umbrele serii abia au apărut. Ruinele falnice ale celui mai înalt turn din castelul tatălui meu încă se înalţă îndrăzneţe spre cerul împânzit de stele şi astfel pot vedea de la fereastră dealurile îmbăindu-se în lumina lunii, văile Toscanei şi valurile sclipitoare ale mării care se întinde ceva mai jos de minele din Carrara. Adulmec vegetaţia înflorită a drumurilor abrupte şi tainice de ţară, unde irişii de Toscana formează nişte pături luminoase albe sau de un roşu violent, pentru ca eu să le pot admira în întunericul de mătase al nopţii.

Astfel protejat, scriu, pregătindu-mă pentru momentul când luna plină, dar palidă, se va ascunde în nori, lâsându-mă să aprind cele şase lumânări ascunse de lucrătura bogata a sfeşnicului de argint ce stătea odinioară pe biroul tatălui meu.

Pe vremea aceea, el era un senior feudal de moda veche, care stăpânea acest munte şi satele din jur, un aliat neclintit al Florenţei şi al conducătorului ei neoficial în vreme de pace, dar şi de război. Pe atunci eram bogaţi şi neînfricaţi; curiozitatea noastră nu avea limite şi eram mulţumiţi de viaţă.

Acum vreau să vă povestesc despre ceea ce am pierdut.

2

Scurta mea viaţă de muritor, frumuseţea oraşului Florenţa şi splendoarea micii noastre curţi – lucrurile pe care le-am pierdut

Aveam 16 ani când am murit. Eram înalt, iar pletele dese şi castanii îmi ajungeau până la umeri. Aveam ochii căprui şi atât de vulnerabili, încât abia îmi puteai înfrunta privirea, pentru că îmi dădeau aspectul unui androgin, cu un nas încântător de îngust şi nâri tipice, şi cu nişte buze potrivite ca mărime, nici prea voluptoase, nici prea subţiri. Eram un băiat arătos pentru acele vremuri. Dacă n-aş fi fost frumos, nu aş mai fi în viaţă acum.

Aşa se întâmplă cu toţi vampirii, chiar dacă alţii mă vor contrazice. Frumuseţea este cea care ne duce la pierzanie. Ca să vă explic mai clar, suntem transformaţi în nemuritori de către cei care nu pot rezista farmecelor noastre.

Nu am un chip copilăros, ci mai degrabă angelic. Sprâncenele mele puternice şi închise la culoare se arcuiesc înalt deasupra ochilor, scoţându-le în evidenţă toată strălucirea. Fruntea ar fi prea înaltă dacă nu ar fi atât de dreaptă şi dacă nu ar fi încununată de bncle bogate alcătuind un fel de cadru al întregii imagini. Am bărbia puţin prea fermă şi prea pătrată faţă de restul trăsăturilor mele. Am chiar şi o gropiţă.

Trupul meu este bine făcut, puternic, cu pieptul lat, iar

braţele vânjoase lasă impresia unui bărbat în toată firea. Ele, alături de maxilarul meu neîndurător, îmi permit să mă dau drept un bărbat matur, cel puţin de la distanţă.

Datorez acest fizic bine dezvoltat antrenamentelor asidue cu o sabie grea de luptă pe care le-am făcut în ultimii ani de viaţă, precum şi vânătorilor aprige din munţi, în care mă însoţeau şoimii mei şi în care de obicei mergeam pe jos, deşi la vârsta aceea primisem deja patm cai, incluzând acel exemplar maiestuos, de rasă, crescut special pentru a-mi suporta greutatea când eram înveşmântat cu armura.

Armura mea se află îngropată şi acum sub acest turn. N-am folosit-o niciodată în luptă. Italia fierbea de atâtea războaie pe vremea mea, dar toate erau purtate de mercenari.

Tot ce avea tatăl meu de făcut era să îşi declare loialitatea absolută faţă de Cosimo şi să nu permită nici unui reprezentant al Sfântului Imperiu Roman, al ducelui de Milano sau al Papei din Roma să treacă împreună cu trupele prin munţii noştri sau să se oprească în satele noastre.

Eram nişte oameni neobişnuiţi. Aceasta însă nu reprezenta o problemă. Strămoşii întreprinzători construiseră castelul cu 300 de ani în urmă. Familia noastră exista din timpurile lombarzilor sau ale acelor barbari veniţi din nordul Italiei şi cred că sângele lor curgea şi prin venele noastre. Dar cine ştie? De la căderea vechii Rome, atâtea triburi invadaseră Italia...

Părinţii mei adunaseră numeroase relicve păgâne. Morminte străine, majoritatea foarte vechi, erau descoperite adeseori pe câmpuri, alături de statuete micuţe de piatră ale unor zeiţe pe care ţăranii încă le-ar mai fi adorat dacă nu le-am fi confiscat noi. Sub turnurile noastre se aflau tezaure despre care se spunea că erau mai vechi decât Hristos pe acest pământ, iar acum ştiu că acestea nu erau vorbe în vânt. Aceste ţinuturi aparţinuseră unor

oameni cunoscuţi în istorie sub numele de etrusci.

Familia noastră, de tip feudal, se ocupa cu negoţul şi avea nevoie ca bărbaţii să fie cutezători şi neînfricaţi. Castelul era plin de comori strânse de-a lungul războaielor fără a li se mai ţine socoteala: candelabre şi sfeşnice vechi de argint, cufere grele de lemn cu desene bizantine încrustate, tapiserii flamande, cantităţi impresionante de dantelă, perdele de baldachin brodate de mână cu aur şi nestemate, toate inimaginabil de fine.

Tatăl meu, mare admirator al familiei Medici, cumpăra fel şi fel de articole de lux în timpul călătoriilor sale în Florenţa. Abia se mai întrezărea câte un petic de perete gol în camerele mari ale palatului, totul fiind acoperit cu covoare înflorate de lână, iar culoarele şi alcovurile erau pline de dulapuri ce conţineau armurile zornăitoare ale eroilor neştiuţi.

Eram peste măsură de bogaţi. Acesta era un lucru pe care îl auzisem fără voia mea pe când eram copil. De asemenea, înţelesesem că bogăţia noastră avea de-a face în egală măsură cu vitejia în luptă şi cu descoperirea unor comori pâgâne ascunse.

Secole de-a rândul, familia noastră se luptase cu alte oraşe şi forturi de pe dealurile din jur, asediase alte castele, văzuse cum zidurile erau dărâmate de îndată ce fuseseră ridicate, iar din mijlocul Florenţei se ridicaseră guelfii şi ghibelinii mereu certăreţi şi setoşi de sânge.

Vechea conducere a Florenţei trimisese armate care să distrugă fortăreţele aidoma castelului nostru şi să reducă la tăcere orice stăpânitor primejdios.

Timpurile acelea trecuseră însă de mult.

Supravieţuiserăm datorita isteţimii şi bunelor alegeri, precum şi datorită faptului că eram izolaţi într-un ţinut ostil şi plin de stânci, care încorona un munte vajnic, în locul în care Alpii coborau în Toscana, iar castelele din preajma noastră erau nişte ruine abandonate.

Cel mai apropiat vecin al nostru stăpânea propria sa enclavă în munţi, pe deplin supusă ducelui de Milano. Dar el nu îşi făcea griji din cauza noastră, tot aşa cum nici noi nu ne făceam griji din cauza lui. Era o problemă politică aflată la mare depărtare.

Zidurile noastre erau înalte de nouă metri şi foarte groase, erau chiar mai vechi decât castelul şi dependinţele, mai vechi decât poveştile romantice despre timpuri apuse, având nevoie în permanenţă să fie întărite şi reparate. Ele mărgineau şi trei cătune, care se ocupau cu îngrijirea unor vii bogate, dâruindu-ne un minunat vin roşu, dar, pe lângă acesta, şi mure, grâu şi alte cereale, alături de pui şi vaci, care creşteau în apropierea grajdurilor imense ce ne adăposteau caii.

Nu am ştiut niciodată câţi oameni munceau în micul nostru univers. Casa era plină de oameni care se îngrijeau de toate cele necesare, iar tatăl meu era foarte rar solicitat pentru a rezolva vreo problema sau vreun caz de orice fel, tot aşa cum foarte rar se întâmpla ca aceste chestiuni să fie prezentate în faţa tribunalului florentin.

Biserica noastră fusese desemnată ca fiind biserica tuturor împrejurimilor, astfel încât aceia care locuiseră în cătunele mai puţin protejate din josul muntelui – şi nu erau puţini la număr – veneau la noi pentru botezuri şi nunţi, iar noi am avut pentru îndelungate perioade de timp în mijlocul nostru un preot dominican care oficia slujba pentru noi în fiecare dimineaţă.

În timpurile trecute, pădurile fuseseră defrişate masiv pe muntele nostru, pentru ca invadatorii să nu-şi poată croi drum pe povârnişuri, dar pe vremea mea nu mai era nevoie de astfel de măsuri de precauţie.

Astfel că pădurile au crescut din nou puternice şi plăcute în vâlcelele şi pe drumurile mai vechi, tot atât de bogate cât sunt şi azi, ajungând până aproape de ziduri. Din turnurile noastre se distingeau clar oraşele micuţe care

coborau spre vale, cu peticele de câmpii bogate, de livezi sau de pilcuri de măslini ori vii. Toate acestea se aflau sub cârmuirea noastră şi ne erau loiale. Dacă ar fi fost vreun război, toţi ar fi venit în fugă la porţile noastre, aşa cum făcuseră şi strămoşii lor, şi pe bună dreptate.

Se organizau numeroase zile de târg, festivaluri orăşeneşti, zile ale sfinţilor şi câte un mic spectacol de alchimie din când în când; ocazional se mai ivea şi câte un miracol. Era, într-adevăr, un loc binecuvântat.

Clericii care veneau în vizită râmâneau pentru mult timp. Nu era un lucru neobişnuit să avem doi sau trei preoţi în diverse turnuri ale castelului sau în edificiile mai noi, mai joase şi mai moderne ale reşedinţei.

Eu fusesem trimis la Florenţa pentru studii pe când eram foarte tânăr; locuiam într-un palat luxos şi primitor al unchiului mamei mele care murise înainte ca eu să ajung la vârsta de treisprezece ani; pe vremea aceea – pe când casa era închisă – am fost adus înapoi la castel, alături de două mătuşi mai în vârstă şi, după această perioadă, aveam să revin la Florenţa doar ocazional.

Tatăl meu era un om de modă veche, un stăpânitor aprig şi neîmblânzit, deşi mulţumit să păstreze distanţa faţă de luptele din capitală, să aibă conturi imense în băncile Medici şi să trăiască în stilul bătrânesc de curte pe propriul domeniu, vizitându-l pe Cosimo de Medici când mergea la Florenţa, în călătorii de afaceri.

Dar când venea vorba de fiul său, el dorea ca eu să fiu crescut ca un prinţ, ca un stăpân, ca un cavaler, aşadar a trebuit să învăţ toate meşteşugurile şi secretele unui cavaler, iar la treisprezece ani puteam să călăresc în armură, cu coiful pe cap, galopând cu suliţa îndreptată către ţinta de paie. Făceam toate acestea fără nicio dificultate. Îmi plăcea la fel de mult ca vânătoarea sau înotul în izvoarele de munte, sau cursele de cai pe care le încingeam cu băieţii din sat. Nu mă împotriveam niciodată

acestor îndeletniciri.

Eram totuşi o fiinţă duală. Intelectul meu fusese educat în Florenţa, de către profesori excelenţi de latină, greacă, filosofie şi teologie, şi îmi plăcea mult să particip la concursurile bărbăteşti şi să joc în piesele regizate în oraş, având adesea rolul principal în drame prezentate de frăţia mea în casa unchiului; ştiam exact cum să îl întruchipez pe biblicul Isaac, care urma să fie sacrificat de supusul Avraam, precum şi pe fermecătorul înger Gavriil, descoperit de suspiciosul Sfint Iosif cu Fecioara Maria.

Mi-e dor de toate acestea, de cărţi, de prelegerile din catedrale, pe care le ascultam cu un interes precoce, de minunatele nopţi din casa unchiului meu din Florenţa, când adormeam în sunetele unor opere fantastice, cu spiritul plin de sclipirea chipurilor minunate care se năpusteau asupra viorilor, lăutelor şi tobelor ce răsunau frenetic, în timp ce dansatorii se mişcau asemenea unor acrobaţi, iar vocile se uneau într-o armonie minunată.

Am avut o copilărie uşoară. În frăţia de băieţi din care făceam parte am cunoscut şi copiii mai săraci ai Florenţei, fiii negustorilor, orfanii şi băieţii din mănăstiri şi şcoli, deoarece aşa era obiceiul pe vremea mea: seniorul trebuia să îşi cunoască supuşii.

Mă furişam din casă de nenumărate ori pe când eram copil, tot aşa cum, ceva mai târziu, mă strecuram în afara zidurilor palatului. Îmi amintesc prea bine de festivaluri, de zilele sfinţilor şi de procesiunile din Florenţa, cu detalii pe care un copil ascultător nu le-ar fi remarcat. Mă separam adesea de mulţime, uitându-mă la coroanele plutitoare care îi onorau pe sfinţi şi rămânând cu gura căscată în faţa solemnităţii celor care mergeau încet, în tăcere deplină, ducând lumânări, ca şi cum ar fi fost purtaţi în transă de devoţiunea lor.

Eram un pierde-vară. Acesta e adevărul. Ieşeam din casă prin bucătărie, mituind servitorii. Aveam prea mulţi prieteni

care erau nişte haimanale fără pereche sau nişte mici sălbatici. Intram în încurcături şi apoi fugeam acasă. Ne jucam cu mingea în pieţe şi stârneam încăierări, iar preoţii ne izgoneau cu bâte şi cu ameninţări. Eram şi bun, şi râu, dar niciodată n-am fost crud în adevăratul sens al cuvântului.

Când am murit pentru lumea aceasta, la vârsta de 16 ani, n-am mai văzut lumina zilei nici în Florenţa, nici în altă parte. Pot spune că am încercat să văd latura pozitivă a acestei experienţe. Îmi pot imagina fără greutate spectacolul organizat de sărbătoarea Sfintului Ioan, când fiecare prăvălie din Florenţa trebuia să scoată la vânzare toate articolele de preţ pe care le deţinea, iar călugării cântau cele mai dulci imnuri pe drumul spre catedrală, mulţumindu-i lui Dumnezeu pentru prosperitatea cu care binecuvântase oraşul.

Aş putea să continuu aşa la nesfârşit. Nu voi conteni cu laudele vorbind despre Florenţa aşa cum era pe vremea aceea, un oraş al negustorilor şi al artiştilor deopotrivă, al politicienilor vicleni şi al sfinţilor adevăraţi, al poeţilor adânc simţitori, dar şi al ticăloşilor neînfricaţi. Cred că Florenţa ştia deja pe vremea aceea lucruri care urmau să se afle mult mai târziu în Franţa şi în Anglia, iar în alte ţâri nu sunt cunoscute nici până astăzi. Pe atunci două lucruri erau adevărate. Cosimo era cel mai puternic om din lume, iar Florenţa era condusă de popor.

Dar să revenim la castel. Eu mi-am continuat studiile şi lecturile acasă, transformându-mă într-o clipită din cavaler în cărturar. Dacă exista ceva care să-mi umbrească existenţa, era faptul că la vârsta de 16 ani eram destul de mare pentru a merge la o universitate adevărată, şi chiar aş fi vrut să merg, dar pe de altă parte creşteam la castel nişte şoimi tineri, pe care îi antrenam chiar eu pentru vânătoare, iar ţinuturile înconjurătoare erau irezistibile.

La vârsta de 16 ani, eram considerat a fi mai degrabă

studios de către membrii mai în vârstă ai clanului care se adunau în fiecare seară la masa părinţilor mei; mai toţi erau unchi de-ai părinţilor mei, care trăiseră pe vremea când „lumea nu era condusă de bancheri” şi care ştiau poveşti minunate despre cruciade, la care participaseră în tinereţe. Fuseseră martori ai bătăliei de la Acre sau ai luptelor din Cipru şi Rodos. Ştiau cum era viaţa pe mare şi cunoşteau ca-n palmă porturile exotice, unde fuseseră cândva spaima tavernelor şi a femeilor.

Mama mea era frumoasă şi spirituală; avea părul castaniu şi ochii de un verde profund şi adora viaţa câmpenească, dar nu cunoscuse niciodată Florenţa decât din interiorul unei mănăstiri. Credea că era ceva în neregulă cu mine pentru că îmi plăcea să citesc lirica lui Dante şi pentru că scriam atât de mult.

Nu trâia decât pentru a primi oaspeţi cu o graţie desâvârşită, având grijă ca podelele să fie presărate cu lavandă şi cu alte ierburi parfumate, iar vinul să fie bine aromatizat. Conducea dansul ea însăşi, alături de un unchi care se pricepea foarte bine, deoarece tatăl meu refuza cu încâpâţânare să o însoţească.

Viaţa aceasta era prea banală şi plictisitoare pentru mine, după ce văzusem Florenţa. Dar să trec la poveştile de râzboi.

Probabil că fusese foarte tânără pe vremea când se căsătorise cu tatăl meu, pentru că în noaptea în care a murit era însărcinată, iar copilul a murit o dată cu ea. Voi ajunge în curând şi la acest episod. Mă rog, cât de curând se poate. Nu prea mă pricep să vorbesc pe scurt.

Fratele meu, Matteo, era cu patru ani mai mic decât mine şi era un elev strălucit, deşi nu fusese încă trimis la nicio şcoală, din păcate, iar sora mea Bartola se născuse la mai puţin de un an după mine; eram atât de apropiaţi ca vârstă, încât Tatăl meu se ruşina puţin din cauza aceasta.

Pentru mine, Matteo şi Bartola erau cei mai interesanţi

oameni din lume. Împreună aveam parte de o distracţie provincială, dar şi de o libertate pe măsură. Alergam prin păduri, culegeam mure, pierdeam vremea pe lângă ţiganii care depânau povestiri până când erau prinşi şi izgoniţi. Ne iubeam foarte mult. Matteo aproape că mă venera pentru că vorbeam mai mult decât Tatăl nostru. El nu a apucat să observe forţa ascunsă a părintelui nostru şi nici manierele lui de modă veche. Se pare că eu am fost adevăratul profesor al lui Matteo în toate domeniile. Cât despre Bartola, ea era prea sălbatică pentru ca mama să o poată controla. Mama era mereu uluită de starea în care se afla părul lung al Bartolei, plin de petale, frunze uscate şi noroi din pădurile pe care le cutreieram.

Bartola a fost totuşi obligată să înveţe să brodeze, ştia să cânte, să spună poezii şi învăţase toate rugăciunile cuvenite. Era prea aleasă şi prea bogată pentru a putea fi obligată să facă ceva ce nu dorea. Tatăl meu o adora şi nu de puţine ori ţinea să se asigure că o supravegheam în permanenţă în timpul hoinărelilor noastre prin pădure. Şi chiar aşa făceam. Aş fi ucis pe oricine ar fi îndrăznit să o atingă!

Amintirile mă copleşesc! Nu mi-am dat seama că îmi va fi atât de greu! Bartola… Aş fi ucis pe oricine ar fi atins-o! Coşmarurile se năpustesc asupra mea, ca nişte spirite înaripate şi ameninţă să alunge toate luminiţele tăcute şi tot mai îndepărtate ale raiului.

Dar să revin la firul povestirii.

Pe mama n-am înţeles-o niciodată cu adevărat; pentru ea nu păreau să conteze decât eleganţa şi manierele, ceea ce tatăl meu şi cu mine consideram, cu ironie, a fi teribil de amuzant.

Dincolo de toate glumele şi poveştile pe care le inventa, tata era destul de cinic, dar era şi bun la suflet totodată; el vedea dincolo de prefăcătoria celor din jur, ba chiar dincolo de propria îngâmfare. Considera condiţia umană ca fiind

lipsita de orice speranţă. Războiul i se părea o comedie lipsită de eroi, dar plină de bufoni, şi izbucnea în râs chiar în mijlocul tiradelor unchiului meu sau în mijlocul poemelor mele daca erau prea lungi. Nu cred că i-a adresat vreodată un cuvânt frumos mamei mele.

Era un om impunător, mereu bine bărbierit şi cu părul lung; avea degete neobişnuit de lungi şi subţiri pentru un om de statura sa, mai cu seamă că toate rudele sale mai în vârstă aveau mâini mai grosolane. Eu am mâinile exact ca el. Toate inelele pe care obişnuia să le poarte îi aparţinuseră mamei lui.

Tatăl meu se îmbrăca mai luxos decât ar fi îndrăznit în Florenţa, în catifea tivită cu perle, şi purta mantii imense garnisite cu hermină. Mânuşile sale erau făcute din piele de vulpe, iar ochii adânci, mai înfundaţi în orbite decât ai mei, erau veşnic plini de batjocură, neîncredere şi sarcasm.

Totuşi n-a fost niciodată râu cu nimeni.

Singurul viciu modem pe care îl căpătase era acela că îi plăcea să bea din pocale fine de sticlă, şi nu din cupele vechi de lemn, aur sau argint. Aşadar, masa noastră era veşnic plină de nenumărate pahare sclipitoare.

Mama mea îi zâmbea mereu atunci când îi spunea lucruri cum ar fi: „Milord, te rog să-ţi dai picioarele jos de pe masă!” sau „îţi voi ramâne recunoscătoare dacă nu mă atingi până nu ţi-ai spălat mâinile de grăsime!”, sau „Chiar intenţionezi să intri în casă în halul acesta?” Dar dincolo de manierele ei încântătoare, cred că mama îl ura din toată inima.

Singura dată când am auzit-o ridicând vocea la el a fost pentru a-i reproşa în termeni cât se poate de clari faptul că jumătate din copiii din satele înconjurătoare erau odraslele lui şi că ea însăşi pierduse vreo opt prunci care nu apucaseră să vadă lumina zilei, fiindcă el nu îşi putea înfrâna poftele, asemenea unui armăsar nestâpânit.

El a fost atât de uimit de această ieşire – ce a avut loc în

intimitatea unei odăi închise – încât a ieşit din dormitor palid şi emoţionat şi mi-a spus: „Vittorio, să ştii că mama ta nu e atât de săracă cu duhul cum credeam eu. Nici pe departe. Cred că, de fapt, e doar plictisitoare”.

În împrejurări obişnuite, n-ar fi spus niciodată un lucru atât de urât despre ea, dar acum tremura de furie.

Cât despre mama, când am încercat să intru să o văd, a aruncat în mine cu o carafă de argint.

Atunci i-am strigat: „Mamă, sunt eu, Vittorio!”, iar ea s-a aruncat în braţele mele. A plâns amarnic timp de un sfert de oră.

N-am schimbat nicio vorbă în tot acest timp. Am stat împreună în dormitorul ei micuţ cu pereţi de piatră, aflat destul de sus în cel mai vechi turn al castelului, împodobit cu multe mobile aurite mai noi sau mai vechi. Şi-a şters lacrimile şi mi-a spus: „Are grijă de toată lumea. Are grija de unchii şi de mătuşile mele. Unde ar fi ei acum dacă n-ar fi el? Nu mi-a refuzat niciodată nimic”.

Apoi a vorbit în continuare, modulându-şi atât de fin vocea ei blândă: „Uită-te la casa aceasta. E plină de bătrâni a căror înţelepciune a fost benefică pentru voi, copiii, iar asta se datorează tatălui vostru, care e atât de bogat, încât ar fi putut pleca oriunde în lume, dar a fost atât de bun cu mine... Doar atât i-am cerut, Vittorio! Să nu mă înşele cu fetele din sat!”

Din dorinţa de a o linişti, aproape că i-am mărturisit faptul că eu nu aveam decât un singur prunc din flori, care o ducea foarte bine din câte ştiam eu, dar mi-am dat seama că aceasta veste ar fi căzut ca un trăsnet, aşa că am tăcut.

Cred că aceasta a fost singura conversaţie adevărată pe care am purtat-o cu mama. Dar nici măcar nu a fost o conversaţie propriu-zisă, pentru că eu n-am scos un cuvânt.

Şi totuşi avea dreptate. Trei mătuşi ale ei şi doi unchi locuiau cu noi la castel. Aceşti bătrâni trăiau bine, se îmbrâcau elegant în materialele la modă aduse din oraş şi

se bucurau de cea mai simpla viaţă la ţară pe care v-o puteţi imagina. Era imposibil să nu profiţi de pe urma lor, ascultându-le discuţiile, aşa cum făceam eu, căci ei cunoşteau multe poveşti despre lume.

Tot aşa era şi cu unchii tatălui meu, dar, din moment ce era pământul familiei lor, se simţeau mai îndreptăţiţi să fie acolo, fiindcă participaseră la toate luptele eroice din Ţara Sfântă, şi se certau cu tata din orice motiv, de la gustul plăcintelor cu carne servite la cină şi până la stilul modem al pictorilor pe care îi angajase din Florenţa pentru a decora micuţa noastră capelă.

Acesta era un alt lucru tipic modern pe care îl agrea tata: pictorii. Probabil că aceasta era singura lui plăcere modernă, în afara paharelor de cristal.

Capela rămăsese nedecorată de-a lungul secolelor. Asemenea celor patru turnuri ale castelului şi pereţilor din jur, era construită din piatră albă, foarte des întâlnită în zona de nord a Toscanei. Nu este vorba despre piatra aceea închisă la culoare pe care o vedeţi mereu în Florenţa, care este gri şi pare mereu murdară, ci, dimpotrivă, este asemănătoare nuanţei celor mai suavi trandafiri roz.

Pe când eram foarte mic, Tatăl meu adusese ucenici din Florenţa, pictori foarte buni, care studiaseră cu Piero della Francesca şi alţii ca el, pentru a acoperi pereţii capelei cu picturi împrumutate din minunatele poveşti despre sfinţi şi personaje biblice, din cărţi precum *Legendele de Aur.*

Cum nu avea o imaginaţie prea bogată, tata urmase modelul bisericilor din Florenţa şi îi instruise pe aceşti oameni să ilustreze povestea Sfintului Ioan Botezătorul, patronul oraşului, înrudit cu Dumnezeu; aşadar, în ultimi ani ai vieţii mele, capela noastră a fost decorată cu reprezentări ale Sfintei Elisabeta, ale Sfintului Ioan, ale Sfintei Ana, ale Fecioarei, ale lui Zaharia şi ale altor îngeri, toţi înveşmântaţi în portul vremii, după moda cea mai fină a Florenţei.

Unchii şi mâtuşile mele mai în vârstă obiectau împotriva acestor picturi „moderne”, atât de deosebite de lucrările tradiţionale ale lui Giotto sau Cimabue. În ceea ce-i priveşte pe săteni, cred că nici ei nu înţelegeau prea bine aceste lucruri, dar erau atât de impresionaţi când se aflau în capelă cu ocazia vreunei nunţi sau a vreunui botez, încât nu mai avea nicio importanţă.

Eu eram foarte fericit să văd aceste picturi, să-mi petrec timpul în compania artiştilor, care erau de mult plecaţi atunci când viaţa mea a fost curmată de o forţă demonică.

Văzusem o mulţime de picturi minunate în Florenţa şi aveam slăbiciunea de a pierde vremea rătăcind prin oraş şi admirând minunatele imagini cu îngeri şi sfinţi în capelele somptuoase ale catedralelor; odată, în timpul unei călătorii la Florenţa în compania tatălui meu, reuşisem chiar să-l văd în fugă, în casa lui Cosimo, pe impetuosul pictor Filippo Lippi, care era ţinut atunci încuiat sub pază strictă pentru a termina un tablou.

Eram fascinat de acest om simplu, dar irezistibil, de modul său de a argumenta şi de a elabora planuri felurite pentru a scăpa din palat. Era capabil de orice, chiar şi de crize de nervi, dar Cosimo îi zâmbea şi, cu un ton scăzut şi plin de solemnitate, îl ajuta să depăşească acele crize de isterie, îndemnându-l să revină la lucru şi asigurându-l că va fi fericit când va termina.

Filippo Lippi era călugăr, dar nu putea trăi fără femei, iar acesta era un lucru de notorietate. Aţi putea spune că era asemenea acelor personaje negative dintr-o carte care sfârşesc prin a-ţi deveni simpatice. Din cauza femeilor dorea să scape din palat; mai târziu, la masa gazdelor noastre, chiar s-a sugerat faptul că, dacă ar fi fost şi câteva femei încuiate cu el în odaie, Filippo ar fi fost fericit. Dar Cosimo n-ar fi făcut niciodată aşa ceva. Dacă ar fi făcut un astfel de gest, duşmanii săi l-ar fi transformat în ultima bârfă a Florenţei.

Trebuie să vă spun un lucru care este foarte important pentru mine: nu am uitat niciodată cele câteva clipe când l-am întrezărit pe genialul Filippo, pentru că el asta a însemnat cu adevărat pentru mine: un geniu.

— Ce ţi-a plăcut la el? M-a întrebat tatăl meu.

— Faptul că e şi bun, şi rău, e ambivalent. Eu desluşesc o luptă care se duce în sufletul lui. Am văzut cândva nişte lucrări de-ale lui, pe care le făcuse împreună cu Fra Giovanni – acesta este acelaşi om pe care oamenii îl vor numi mai târziu Fra Angelico – şi dă-mi voie să-ţi spun că îl consider genial. De ce altceva ar suporta Cosimo astfel de scene? Doar l-ai auzit!

— Şi vrei să zici că Fra Giovanni e un sfânt?

— Păi, da… Ai văzut ce fiinţă tulburată e Fra Filippo? Mi-a plăcut acest lucru…

Tatăl meu îşi ridică sprâncenele. În următoarea noastră călătorie la Florenţa, care a fost de altfel şi ultima, m-a dus să văd picturile lui Fra Filippo. Am fost uimit să văd că nu uitase interesul meu pentru acest om. Am mers din casă în casă pentru a admira cele mai frumoase opere, apoi am vizitat chiar atelierul lui Filippo. Acolo se afla o pictură pentru altarul unei biserici florentine, comandată de Francesco Maringhi; pictura *încoronarea Fecioarei* era aproape terminată, iar eu am amuţit de uimire când am văzut-o, atât de mult mi-a plăcut.

Nu puteam să-mi iau ochii de la ea. Oftam şi plângeam.

Nu mai văzusem niciodată ceva atât de frumos, ca acea adunare de chipuri atente şi nemişcate, o adevărată colecţie de sfinţi şi îngeri, de femei mlădioase, pline de graţie, şi de bărbaţi cu trăsături nepământene. M-am îndrăgostit pe loc de această pictură.

Tatăl meu m-a dus să mai văd încă vreo două lucrări ale lui, ambele înfăţişând Buna-Vestire. V-am spus deja că, pe când eram copil, jucasem rolul îngerului Gavriil care se cobora pentru a-i vesti Fecioarei Maria existenţa Pruncului

pe care îl purta în pântece; după cum obişnuiam noi să jucăm piesa, acesta era un înger atrăgător şi viril, iar când apărea Iosif, îl descoperea pe acest bărbat chipeş alături de soţia sa cea pură, Binecuvântata Fecioară Maria.

Eram nişte tineri petrecăreţi şi ne plăcea să condimentăm puţin piesa. Mai înfloream lucrurile ici şi colo. Nu cred că e scris nicăieri în Biblie că Sfântul Iosif ar fi fost implicat într-o întâlnire romantică de acest fel.

Şi totuşi acesta a fost rolul meu preferat şi de aceea îmi plăceau în mod special picturile ce înfăţişau Buna-Vestire. Iar tabloul pe care l-am văzut înainte de a părăsi Florenţa, pictat de Filippo prin anii 1440, depăşea puterea mea de imaginaţie.

Îngerul avea o înfăţişare cu adevărat eterică, dar aspectul său fizic era fără cusur. Aripile erau din pene de păun.

Eram copleşit de evlavie şi de dorinţă. Aş fi vrut să putem cumpăra pictura şi să o putem duce acasă. Nu era posibil. Lucrările lui Filippo nu erau pe piaţă în vremea aceea. În cele din urmă, Tatăl meu m-a smuls de lângă tablou şi în câteva zile ne-am înapoiat acasă.

Abia mai târziu mi-am dat seama cu câtă atenţie ascultase ceea ce-i spusesem despre Fra Filippo:

— Este delicat, original, dar şi sfidător, dacă ne raportăm la regulile obişnuite. În asta sta sclipirea lui de geniu: să ştii cum să aduci o schimbare nu prea mare, doar atât cât să devii inimitabil, dar să fii accesibil tuturor. El a reuşit să facă acest lucru, tată! Ascultă-mă ce-ţi spun!

Nimeni nu mă putea opri.

— Acestea sunt gândurile mele despre el. Senzualitatea lui, pasiunea pentru femei, refuzul lui încăpăţânat de a-şi respecta jurămintele… modul în care se luptă mereu cu călugărul din el, şi totuşi îşi poartă veşmântul preoţesc… Din cauza acestui conflict, pe chipurile pe care le pictează se răsfrânge un sentiment teribil de abandon.

Tatăl meu mă asculta.

— Asta este, continuam eu, personajele sale reflectă compromisul pe care îl face mereu cu forţele pe care nu le poate împăca, rămânând mereu triste, înţelepte, niciodată inocente… întotdeauna reflectând un zbucium tăcut şi meditativ.

Pe drumul spre casă, pe când călăream prin pădure, de-a lungul unei cărări destul de abrupte, tatăl meu m-a întrebat în treacăt dacă pictorii care decoraseră capela noastră erau pricepuţi sau nu.

— Tată, cred că glumeşti, erau minunaţi! I-am răspuns.

— N-aveam de unde să ştiu. Eu i-am angajat pe cei mai buni, dar…

A ridicat din umeri, iar eu am zâmbit.

A râs apoi din toată inima. Eu nu l-am mai întrebat când aş mai putea pleca de acasă pentru a mă dedica studiului sau măcar dacă aşa ceva urma să se mai întâmple pe viitor. M-am gândit că aşa ar fi mai bine.

Cred că ne-am oprit de vreo douăzeci şi cinci de ori pe acel ultim drum înapoi de la Florenţa. Am fost ospătaţi la toate castelele pe care le-am întâlnit, am vizitat moşii noi, luxoase şi pline de strălucire, ne-am bucurat de grădinile lor bogate. Nu m-am ataşat de nimic în mod special, căci aşa credeam că va fi toată viaţa mea, cu umbrare acoperite de glicina purpurie, cu vii ce se întindeau de-a lungul unor dealuri înverzite şi cu fete frumoase care mă invitau în logiile îmbietoare.

Florenţa era, de fapt, sfişiată de război pe vremea când noi făceam acea călătorie. Se aliase cu puternicul şi faimosul Francesco Sforza pentru a cuceri oraşul Milano, alături de acesta luptând Napoli şi Veneţia. A fost un război groaznic, dar care pe noi nu ne-a afectat defel. Se lupta în locuri îndepărtate, cu mercenari plătiţi, iar suferinţa cauzată de acest război îşi făcea auzite ecourile doar pe străzile oraşelor, nu şi în munţii noştri.

Îmi amintesc însă două personaje remarcabile care au fost implicate în acest conflict. Primul era ducele de Milano, Filippo Maria Visconti, un bărbat care era duşmanul nostru fie că doream, fie că nu, fiind duşmanul Florenţei.

Dar să vă povestesc câte ceva despre acest om: se spunea că era îngrozitor de gras şi că avea o natură spurcată, iar uneori obişnuia să-şi scoată toate hainele şi să se rostogolească prin noroiul din grădină. Îl înspâimânta vederea unei săbii şi urla de spaimă dacă vedea o spadă scoasă din teacă; de asemenea, îl îngrozea ideea de a i se picta portretul, pentru că era mult prea urit. Dar asta nu e tot. Picioarele lui prea slabe nu îl puteau susţine, astfel că pajii trebuiau să îl care peste tot. Dar avea simţul umorului. Pentru a speria oamenii, îi plăcea uneori să scoată câte un şarpe din mânecă! Încântâtor, nu-i aşa?

Şi lotuşi a condus ducatul Milano timp de treizeci şi cinci de ani, iar mercenarul său, Francesco Sforza, a fost cel care l-a trădat în acest război. Pe acesta din urmă vreau să-l descriu pe scurt, pentru că era un personaj pitoresc din alt punct de vedere. Era fiul chipeş şi puternic al unui ţăran care, răpit pe când era copil, reuşise să ajungă conducătorul bandei de răpitori; Francesco a ajuns la rândul lui conducătorul bandei atunci când tatăl său s-a înecat eroic într-un pârâu pe când încerca să salveze viaţa unui paj. Cât curaj! Ce inimă pură! Ce talent irosit!

Nu l-am văzut pe Francesco Sforza decât după ce am murit pentru cei din jur, râmânând doar un vampir în căutare de pradă; el era întru totul aşa cum l-am descris, un bărbat impunător şi eroic. Poate că n-o să vă vină să credeţi, dar acestui ţăran bastard, născut pentru a fi soldat, a preferat nebunul duce de Milano să i-o dea pe fiica lui de soţie; trebuie să vă mai spun că fiica nu-i fusese dăruită ducelui de soţia sa, care zăcea închisă în temniţă, ci de amanta lui.

De fapt, această căsătorie constituie pricina războiului.

La început Francesco lupta plin de vitejie pentru ducele Filippo Maria, apoi ducele, cu natura sa ciudată şi imprevizibilă, a murit pe neaşteptate; ginerele său, chipeşul Francesco, care-i fermecase pe toţi italienii, începând cu Papa şi până la Cosimo, a vrut să devină ducele oraşului Milano!

Toate acestea sunt adevărate. Nu-i aşa că e interesant? Dacă nu mă credeţi, n-aveţi decât să vă informaţi chiar voi. Am uitat să vă spun că ducele Filippo Maria era atât de speriat de tunete, încât se zice că şi-ar fi construit o cameră izolată fonic în palat.

Dar încă nu v-am povestit tot. Sforza a trebuit să salveze oraşul Milano de alţii care doreau să îl cucerească, iar Cosimo a trebuit să îl susţină, altfel Franţa şi-ar fi îndreptat atacurile împotriva noastră.

Situaţia mi s-a părut mai degrabă amuzantă, câci, după cum v-am spus deja, eu eram pregătit de la o vârstă fragedă să mă arunc în luptă sau să mă prezint la curte dacă mi s-ar fi cerut. Aceste două personaje existau pentru mine doar în cadrul discuţiilor de la cină, iar, ori de câte ori cineva povestea despre ducele cel nebun din Milano şi despre şmecheriile sale cu şarpele din mânecă, tatăl meu îmi făcea cu ochiul şi îmi şoptea: „Nu-i nimic mai de preţ decât un prinţ cu sânge albastru, băiete”.

Apoi râdea.

În ceea ce-l priveşte pe romanticul şi curajosul Francesco Sforza, tatăl meu nu avusese nimic de zis despre el cât timp acesta luptase pentru duşmanul nostru, ducele, dar o dată ce toţi am întors armele împotriva oraşului Milano, atunci tata l-a elogiat şi pe Francesco, cel care se realizase prin propriile puteri, şi pe tatăl acestuia, ţăranul cel curajos.

A mai existat un mare excentric care bântuia prin Italia în acele vremuri, un pirat ticălos pe nume Sir John Hawkwood, care îşi conducea mercenarii în luptă împotriva oricui, inclusiv împotriva florentinilor.

În cele din urmă, el a rămas loial Florenţei, ba chiar a devenit cetăţean al oraşului, iar când a murit i s-a construit un monument superb în catedrală. Ce vremuri!

Era o perioadă potrivita pentru a fi soldat, câci puteai să-ţi alegi ce luptă doreai să porţi şi cât de mult doreai să te implici. Pe de altă parte, erau nişte timpuri minunate pentru a citi poezie, pentru a admira tablouri şi pentru a trăi în confort şi în siguranţă apărat de ziduri străvechi sau rătăcind pe străzile oraşelor în floare. Dacă aveai un dram de educaţie, puteai alege ce doreai să faci în viaţă.

Era, de asemenea, o epocă în care trebuia să fii cu mare grijă. Seniori de măsura tatălui meu au fost aduşi la ruină în astfel de războaie. Regiunile montane care fuseseră libere şi neîngrădite puteau cu uşurinţa să fie invadate şi distruse. Din când în când, cineva care nu prea se amestecase în treburile cetăţii se ridica împotriva Florenţei, şi atunci interveneau mercenarii cei floroşi şi bine înarmaţi pentru a soluţiona problema.

Sforza a câştigat războiul împotriva ducatului Milano, iar, parţial, acesta a fost motivul pentru care Cosimo i-a împrumutat banii pe care acesta i-a cerut. Ce s-a întâmplat după aceea a fost iadul pe pământ.

Aş putea să continuu să vă descriu această ţară de basm a Toscanei şi n-aş mai termina niciodată. Mă umple de fiori şi de întristare efortul de a-mi imagina ce s-ar fi întâmplat cu noi dacă râul nu s-ar fi abătut asupra noastră. Nu îl voi vedea pe tatăl meu îmbătrânind, nici pe mine nu mă pot imagina ca pe un om în vârstă; n-am să o văd niciodată pe sora mea câsâtorindu-se cu un aristocrat din oraş, aşa cum speram eu, iar nu cu un baron provincial.

Mă îngrozeşte şi mă bucură deopotrivă faptul că încă mai sunt sate şi cătune prin aceşti munţi care dăinuie încă de pe vremea aceea, supravieţuind celor mai nâpraznice războaie moderne, cu străduţele lor înguste şi pietruite şi cu ghivecele de muşcate roşii la ferestre. Sunt pretutindeni

castele care au rezistat, sporindu-şi forţele cu fiecare nouă generaţie.

Aici nu a mai rămas decât întunericul.

Nu mai există decât Vittorio, care scrie la lumina stelelor.

Capela de dedesubt este năpădită de rugi de mure şi de mărăcini; picturile nu se mai văd, iar relicvele sacrului altar de piatră zac îngropate sub munţi de praf.

Aceşti spini protejează ruinele căminului meu. Eu i-am lăsat să crească în voie. Am lăsat drumurile să se piardă printre copacii pădurii sau le-am distrus chiar eu. Trebuie să-mi râmână o fârâmă din ceea ce a fost odinioară! Nu se poate altfel.

Mă scuz mereu pentru divagaţii fără sfârşit şi totuşi nu mă pot abţine.

Acest capitol trebuie să se încheie.

Aveam nevoie de recuzita ca în piesele pe care obişnuiam să le jucâm în casa unchiului meu sau, cele pe care le-am văzut în faţa domului lui Cosimo din Florenţa. Trebuia să dispun de paravane pictate, de coloane elegante, de cabluri pregătite pentru ca actorii să poată zbura şi, bineînţeles, de costume, pentru ca eu să îmi pun personajele la treabă şi să vă pot istorisi povestea transformării mele.

Nu am de ales. Am să închei acest eseu despre măreţia anilor 1400 spunându-vă exact ce a zis marele alchimist Ficino ceva mai târziu: „A fost o epocă de aur”.

Acum vă voi vorbi despre tragicul eveniment.

3

În care nenorocirea se pogoară asupra noastră

Sfârşitul s-a abătut asupra noastră în primăvara următoare. Eu îmi sărbătorisem cei şaisprezece ani chiar în marţea dinainte de începerea postului, când toţi sătenii participau la carnaval. Sărbătoarea căzuse la o dată destul de timpurie anul acela şi era destul de frig, dar atmosfera era veselă.

În noaptea dinainte de Miercurea cenuşii[1] am avut acel coşmar îngrozitor în care m-am văzut ţinând în braţe capetele retezate ale fratelui şi surorii mele. M-am trezit transpirat, îngrozit de acest vis. Mi-am notat detaliile în

1 Miercurea cenuşii este ziua in care începe postul Paştelui la catolici, (n. red.)

cartea mea de vise, apoi am uitat de el. Era ceva obişnuit pentru mine, doar că era totuşi cel mai oribil coşmar pe care-l avusesem vreodată. Însă ori de câte ori le povesteam mamei sau tatălui meu despre coşmarurile mele, ei îmi răspundeau la fel: „Vittorio, este doar vina ta, pentru că citeşti acele cărţi îngrozitoare. Tu singur îţi provoci aceste vise”.

Dar să revin. Aşadar, uitasem de acel coşmar. Pe la Paşti, ţinutul era înflorit, iar primele semne ale nenorocirii ce urma să vină, deşi eu nu ştiam acest lucru pe atunci, s-au vădit în părăsirea bruscă a satelor aflate mai spre poalele muntelui nostru.

Împreună cu tatăl meu şi doi vânători, un paznic şi un soldat, am călărit în josul muntelui şi am văzut cu ochii noştri că sătenii plecaseră, luându-şi şi animalele cu ei.

Imaginea satelor pustii, atât de mici şi neînsemnate, era foarte stranie.

Ne-am întors pe munte chiar când întunericul se lăsa în jurul nostru, dar, în satele prin care treceam, casele aveau ferestrele şi porţile baricadate, abia dacă se zărea un licăr de lumină printre storuri sau un fir timid de fum ce se ridica din vreun horn.

Bineînţeles că vechiul administrator al tatălui meu s-a înfuriat grozav, spunând că vasalii trebuie să fie găsiţi, bătuţi şi obligaţi să muncească pământul.

Tatăl meu, mai îngăduitor şi mai calm, stătea la biroul său, sprijinindu-se într-un cot la lumina luminării, explicând că aceştia erau toţi nişte oameni liberi; nu erau legaţi de el în niciun fel dacă nu mai doreau să locuiască pe acest munte. Aşa mergeau lucrurile în lumea modernă; atâta doar că şi-ar fi dorit să ştie care era motivul plecării lor.

Apoi m-a observat stând şi urmărindu-l, m-a privit ca şi cum nu m-ar fi văzut până atunci şi a întrerupt întrunirea, renunţând la întreaga discuţie.

Apoi, nu m-am mai gândit la toate astea. Dar de-a lungul

zilelor ce-au urmat, unii dintre sătenii din cătunele de mai jos au venit să locuiască pe pământurile moşiei, în cabinetul tatălui meu se ţineau mereu întruniri, auzeam discuţiile aprinse din spatele uşilor închise.

Într-o seară, la cină, se lăsase o linişte sumbră peste toţi mesenii când, în cele din urmă, tata s-a ridicat din jilţul lui masiv pe care şedea ca un adevărat senior la masa lui, şi a declarat, ca şi cum ar fi fost acuzat în tăcere de cineva:

— Nu voi persecuta nişte bătrâne pentru că au înfipt ace în păpuşi de ceară sau pentru că au ars tâmâie şi au spus incantaţii prosteşti care n-au nicio semnificaţie. Vrăjitoarele astea bătrâne au trăit dintotdeauna pe muntele nostru.

Mama părea foarte îngrijorată, şi, după ce ne-a adunat pe toţi – eu eram cel mai neascultător –, ne-a luat deoparte pe mine, pe Bartola şi pe Matteo şi ne-a pus să mergem devreme la culcare.

— Să nu stai să citeşti până târziu, Vittorio! Mi-a zis ea.

— Dar ce-a vrut tata să spună? A întrebat Bartola.

— E vorba de vrăjitoarele bătrâne din sat, i-am explicat eu, folosind cuvântul italian *strega.* Din când în când, una dintre ele merge prea departe cu farmecele şi se iscă certuri, dar, de obicei, nu e vorba decât de nişte descântece care vindecă febra sau alte nimicuri dintr-astea.

Mă aşteptam ca mama să-mi spună să tac, dar ea stătea pe scara îngustă de piatră a turnului uitându-se cu o expresie de uşurare la mine şi apoi mi-a spus:

— Da, Vittorio, ai dreptate. În Florenţa oamenii râd de femeile acestea. Doar o cunoşti şi tu pe Gaetana. N-a făcut niciodată altceva decât să vândă leacuri de dragoste fetelor.

— Doar n-o s-o ducem la tribunal pentru asta! Am adăugat eu foarte încântat că mama îmi dăduse atenţie.

Bartola şi Matteo erau prinşi de conversaţie.

— Nu pe Gaetana. Cu siguranţă că nu. Gaetana a dispărut, a fugit.

— Gaetana? Am întrebat eu în timp ce mama se întorcea, refuzând, pe cât se pare, să mai adauge vreun cuvânt şi fâcându-mi semn să îi însoţesc pe fratele şi pe sora mea în dormitor. Abia atunci am înţeles gravitatea situaţiei.

Gaetana era cea mai temută, dar şi cea mai amuzantă dintre bătrânele vrăjitoare. Dacă ea fugise, dacă până şi ei i se făcuse frică, era clar că se întâmpla ceva important, căci de obicei ea era cea de care fugeau toţi.

Zilele următoare au fost plăcute şi netulburate pentru mine, Matteo şi Bartola, dar, când mi-am amintit mai târziu de ele, mi-am dat seama cât de tare mă înşelaseră aparenţele.

Într-o seară, am urcat la cea mai înaltă fereastră din vechiul tum, unde un străjer căruia i se spunea Tori stătea să aţipească, şi am cuprins cu privirea întreg ţinutul nostru.

— Degeaba te uiţi, nu mai ai ce să vezi, m-a prevenit el.

— Cum aşa?

— Nu se mai ridică fum din niciun horn. Nu mai e nimeni în sat.

A căscat şi s-a rezemat de zid, îngreunat de vesta lui învechită de piele şi de sabie.

— Nu-i nimic, a continuat el câscând din nou. Dacă le place viaţa la oraş sau dacă vor să lupte alături de Francesco Sforza pentru ducatul de Milano, n-au decât. Habar n-au ei ce viaţă bună au dus până acum.

Mi-am întors privirea de la el şi m-am uitat din nou spre păduri, dincolo de văi, cât de departe puteam zări, până la cerul albastru înnegurat de ceţuri. Adevărul era că timpul părea să fi îngheţat în satele de jos, dar cine putea şti cu adevărat? Era destul de înnorat. Şi în plus, în căminul nostru toate mergeau bine.

Tatăl meu obţinea ulei de măsline, legume, lapte, unt şi multe alte bunuri de la locuitorii acestor sate, dar nu avea nevoie de toate acestea. Dacă trebuia să renunţe la ele, o fâcea foarte simplu.

Totuşi, două seri mai târziu, la cina, care s-a desfăşurat în tăcere deplină, mi-a fost clar că toată lumea era foarte tulburată; mama era cuprinsă de o agitaţie stranie şi nu se mai implica în veşnicele ei sporovâieli mondene. Conversaţia nu era imposibilă, dar ceva se schimbase.

Pe lângă cei bătrâni, care erau profund îngrijoraţi din motive neştiute, mai erau şi alţii care nu aveau habar de aceste probleme, iar pajii se mişcau veseli în jurul nostru servindu-ne mâncarea, în timp ce un mic grup de muzicieni care venise cu o zi înainte cânta o serie de melodii plăcute la vioară şi lăută. Totuşi, nimeni n-a putut-o convinge pe mama să ne delecteze cu unul dintre dansurile ei, aşa cum fâcea alteori.

Era foarte târziu când a fost anunţat un vizitator neaşteptat. Nimeni nu părăsise încă salonul, în afară de Bartola şi Matteo, care fuseseră duşi mai devreme la culcare de bătrâna noastră doică, Simonetta.

Căpitanul gărzii tatălui meu a intrat în sală, a bătut din pinteni şi s-a înclinat în faţa lui, spunându-i:

— Stăpâne, se pare că un domn de rang înalt a sosit la castel, şi nu doreşte să vi se înfăţişeze în lumină sau cel puţin aşa pretinde. De aceea, vă cere să mergeţi Domnia voastră la el.

Toţi cei de la masă s-au alarmat imediat, iar mama a pălit de supărare şi din cauza gândurilor negre. Nimeni nu îi „cerea” niciodată nimic tatei.

De asemenea, căpitanul nostru, un ofiţer încercat care văzuse multe bătălii la viaţa lui, se arăta din cale-afară de precaut şi destul de impresionat de ceea ce văzuse.

Tata s-a ridicat în picioare. N-a vorbit şi nici nu s-a mişcat din loc.

— Stăpâne, vrei să îl întâmpini sau să îi spun să plece acestui domn? L-a întrebat căpitanul.

— Spune-i că e bine venit în casa mea ca musafir şi că în numele lui Iisus Hristos îl primim cu toată ospitalitatea de

care putem da dovada.

Vocea lui a părut să aibă un efect calmant asupra tuturor celor de la masă, cu excepţia mamei, care nu ştia ce să facă. Bătrânul căpitan s-a uitat cu subînţeles la tata, ca şi cum ar fi vrut să-i spună că acest mesaj n-avea să fie de ajuns, dar s-a îndepărtat pentru a lansa invitaţia.

Tata nu s-a aşezat la loc. Stătea în picioare uitându-se în gol, apoi a ridicat capul, ca şi cum ar fi ascultat ceva. S-a răsucit şi a pocnit din degete, atrăgind atenţia celor două gărzi care moţăiau la capătul coridorului.

— Răscoliţi castelul, îngrijiţi-vă de toate! Cred că aud nişte păsări care au pătruns în casă. E cald şi se poate să fi uitat ferestrele deschise.

Cei doi au plecat şi alţii s-au prezentat imediat în locul lor. Acest lucru era neobişnuit, câci însemna că erau mai mulţi oameni de pază. Căpitanul s-a întors şi s-a mai înclinat o dată.

— Stăpâne, nu vrea să vi se înfăţişeze în lumină, dar zice că Domnia voastră trebuie să ieşiţi şi că n-are timp să vă aştepte.

A fost pentru prima dată când l-am văzut pe tatăl meu cu adevărat mânios. Chiar şi atunci când mă bâtea pe mine sau pe vreun băiat de ţăran, nu punea suflet. Acum ridurile altădată fine îi schimonosiseră chipul din cauza furiei.

— Cum îndrăzneşte? A murmurat el.

Şi totuşi a ocolit masa şi s-a îndepărtat alături de căpitanul gărzii, care a grăbit pasul în urma lui. Eu m-am ridicat imediat de pe scaun pentru a-l urma. Am auzit-o apoi pe mama strigând cu blândeţe:

— Vittorio, întoarce-te!

Dar eu mă repezisem deja pe scări după tata şi ajunsesem în curte când s-a oprit, s-a întors şi şi-a proptit mâna în pieptul meu.

— Râmâi aici, fiule. Mă voi ocupa eu de problema aceasta, mi-a spus cu blândeţea lui obişnuită.

Aveam o poziţie avantajoasă, chiar la uşa turnului, de unde puteam supraveghea curtea, până la porţile care erau luminate de torţele aprinse. Astfel l-am văzut pe acest domn ciudat care refuza să vină la lumină, deşi lumina artificială de afară nu părea să-l deranjeze.

Porţile imense ale intrării boltite erau ferecate noaptea. Doar mica poartă cât statul unui om era deschisă. În cadrul acestei porţi se afla omul, cu câte o torţă incandescentă de fiecare parte, strălucind în veşmântul minunat de catifea roşie ca sângele.

Era îmbrăcat în această culoare din cap până-n picioare. Hainele sale nu erau deloc la modă, dar începând de la pieptarul bătut cu giuvaieruri şi până la mânecile de satin cu dungi de catifea, toate aveau aceeaşi tentă, ca şi cum ar fi fost vopsite în cele mai de seamă ateliere din Florenţa.

Chiar şi nestematele ţesute pe gulerul lui sau cele ce-i atârnau la gât pe un lanţ greu de aur erau de un roşu-sângeriu – cu siguranţa erau rubine sau chiar safire.

Părul lui des şi negru îi atârna liber pe umeri, dar nu îi puteam desluşi chipul, care îi era umbrit de catifeaua în care era înveşmântat. Tot ce am putut zări a fost pielea nefiresc de albă de pe maxilarele şi de pe gâtul său, câci nimic altceva nu era vizibil. Purta un paloş imens şi un pumnal antic, iar pe un umăr avea o mantie din aceeaşi catifea roşie împodobită cu simboluri aurite.

M-am străduit să desluşesc aceste semne şi mi s-a părut că întrezăresc o stea şi o lună aflată în ultimul pătrar, dar eram prea departe pentru a fi sigur.

Bărbatul avea o înălţime impunătoare.

Tatăl meu s-a oprit la o distanţă considerabilă de el, dar a vorbit cu o voce scăzută şi n-am putut auzi ce i-a spus. Omul cel misterios, care nu îşi arăta defel chipul, lâsând la vedere doar o gură zâmbitoare şi nişte dinţi albi, a rostit ceva pe un ton dulce, care părea deopotrivă arogant şi fermecător.

— Piei din casa mea, în numele lui Dumnezeu şi al Mântuitorului nostru! l-a strigat tatăl meu dintr-o dată.

Cu un gest rapid, a păşit înainte şi l-a împins pe acest personaj neobişnuit afară pe poartă.

Am rămas uimit.

Dar din hăul întunecos din spatele zidului s-a auzit un râs ca de mătase, un râs batjocoritor, care părea să aibă nenumărate ecouri, şi am auzit zgomotul copleşitor al copitelor, ca şi cum mai mulţi călăreţi ar fi pornit în galop în acelaşi timp.

Tatăl meu a trântit chiar el poarta în urma lor. Apoi şi-a făcut semnul crucii şi şi-a împreunat mâinile ca pentru rugăciune.

— Dumnezeule, cum de îndrăznesc una ca asta? A strigat el privind către cer.

Abia când s-a întors în grabă spre mine şi spre turn, l-am observat pe căpitanul gărzilor, care rămăsese paralizat de groază.

Privirea tatălui meu s-a întretăiat cu a mea atunci când a ajuns în lumina scărilor. Eu am făcut un gest nedumerit spre căpitan şi tata s-a întors spre el.

— Răscoliţi casa! A poruncit apoi. Căutaţi peste tot, chemaţi soldaţii şi aprindeţi mii de torţe! Aţi înţeles? Să fie oameni în toate turnurile şi pe ziduri! Porniţi îndată! Vreau ca oamenii mei să aibă linişte!

Nu ajunseserăm încă înapoi în sala de mese, când un preot bătrân care locuia cu noi, un erudit călugăr dominican pe nume Fra Diamonte, a coborât la noi cu părul său alb răvăşit, cu sutana pe jumătate descheiata şi cu o carte de rugăciuni în mână.

— Ce s-a întâmplat, stăpâne? Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat?

— Părinte, încredinţează-te în mâinile lui Dumnezeu şi vino să te rogi cu mine în capelă! l-a spus tata.

Apoi s-a adresat unei gărzi care se apropia rapid de noi:

— Aprinde luminile şi lumânările în capelă, pentru că vreau să mă rog. Cheamă-i şi pe învăţăcei să-mi cânte muzică religioasă.

Apoi ne-a prins pe mine şi pe preot de mână.

— Nu e nimic grav, trebuie să înţelegeţi acest lucru. Nu sunt decât prostii şi superstiţii, dar orice motiv care îl întoarce pe un profan ca mine spre Dumnezeu e un motiv bun. Haide, Vittorio, să ne rugăm alături de Fra Diamonte, dar te rog să pari mai vesel, de dragul mamei tale.

Eu eram cu mult mai calm deja, dar perspectiva de a sta treaz toată noaptea în capelă era în egală măsură tentantă şi îngrijorătoare. M-am dus să îmi caut cărţile de rugăciune, făcute din pergament subţire, imprimate cu litere aurite şi cu ilustraţii minunate, toate aduse din Florenţa.

Tocmai ieşeam din camera mea când l-am văzut pe tata spunându-i mamei:

— Să nu laşi copiii singuri nicio clipă! Nu voi tolera ca tu să treci prin astfel de primejdie, mai cu seamă că te afli în starea asta.

Atunci ea şi-a atins uşor burta.

Mi-am dat seama că era din nou însărcinată şi că tatăl meu era foarte îngrijorat de ceva. Ce putea să însemne faptul că nu trebuia să lase copiii singuri nicio clipă?

Capela era destul de confortabilă. Tata instalase de multă vreme nişte scăunele de rugăciuni comode, capitonate cu catifea, deşi în zilele de sărbătoare toată lumea trebuia să stea în picioare. Pe vremea aceea nu existau strane.

Noaptea aceea mi-a arătat grota de sub biserică, la care se ajungea printr-o trapă încastrată în podea. Chiar şi mânerul ei se îngropa perfect în ceea ce părea să fie doar unul dintre nenumăratele ornamente în marmură ale podelei. Ştiam de existenţa acestor cripte, dar primisem nişte bâtâi zdravene pentru că mă furişasem acolo pe când eram copil; fusese prima dată când tatăl meu îmi spusese

cât de tare îl dezamăgisem pentru că nu fusesem în stare să păstrez un secret de familie.

Admonestarea aceea mă duruse mult mai mult decât bătaia şi nu l-am mai rugat niciodată să mă ia cu el când cobora, deşi ştiam că mai intră acolo din când în când. Eu crezusem că acolo se aflau comori şi alte secrete pâgâne.

Acum am băgat de seamă că nu era o cavernă înaltă sub pământ, cu zidurile pietruite şi plină de diverse comori. Se aflau acolo doar cufere vechi şi teancuri de cărţi antice. Am mai văzut şi două uşi ferecate.

— Aceste uşi duc spre vechiul cavou al familiei în care nu trebuie să intri niciodată, dar trebuie să cunoşti locul acesta şi să ţii minte despre existenţa lui.

Apoi am urcat înapoi în capelă, el a închis trapa, a împins mânerul în locaşul său, a pus la loc bucata de marmura, şi caverna a redevenit invizibila. Fra Diamonte s-a prefăcut că n-a observat nimic. Mama dormea alături de copii.

Am adormit şi noi înainte de răsărit în capelă. Tata a ieşit în curte când s-a ivit soarele cam pe vremea când toţi cocoşii din satele înconjurătoare începuseră să cânte, s-a întins, s-a uitat spre cer şi apoi a ridicat din umeri.

Doi dintre unchii mei au alergat la el, întrebându-l cine era străinul care îndrăznise să ne amenințe cu asediul şi când urma să se poarte lupta.

— A fost doar o neînţelegere, le-a spus tata. Mergeţi înapoi să vă odihniţi.

Abia rostise aceste cuvinte, că un urlet înfricoşător ne-a strâns pe toţi la un loc; printre porţile deschise a intrat una dintre fetele din sat, care era apropiată de familia noastră şi la care ţineam tare mult. Ea striga cât putea de tare:

— A dispărut copilul! Mi-au luat copilul!

Restul zilei n-a fost decât o căutare neîncetată a copilului pierdut, pe care totuşi nu l-a putut găsi nimeni. În curând am descoperit că mai dispăruse fără urmă încă un bâiat. Era vorba de una dintre acele fiinţe sărace cu duhul pe care

le iubea toată lumea, câci aveau o fire tare blândă. Spiritul său era atât de afectat, încât abia putea merge, astfel că tuturor le era ruşine să recunoască faptul că nu bâgaseră de seamă de cât timp lipsea bietul copil.

Pe la apus, aveam senzaţia că îmi voi pierde minţile dacă nu reuşesc să stau de vorbă între patru ochi cu tatăl meu. Trebuia doar să mă strecor în camerele încuiate unde se certa cu unchii mei şi cu preoţii. În cele din urmă, am bătut atât de tare în uşă, încât m-a lăsat să intru. Întrunirea era pe sfârşite, iar tata s-a aplecat spre mine cu o privire mânioasă şi mi-a spus:

— Ai văzut ce au făcut? Au luat chiar tributul pe care mi-l ceruseră mie. L-au luat! Eu m-am opus, iar ei l-au luat oricum!

— Ce tribut? Te referi la copii?

Ochii săi străluceau de furie. Şi-a frecat bărbia nerasă, apoi a lovit cu pumnul în birou, dând pe jos toate instrumentele pentru scris.

— Cine se cred de îndrăznesc să vină noaptea să-mi ceară să le încredinţez lor aceşti copii nefericiţi pe care nu îi doreşte nimeni?

— Tată, despre ce este vorba? Trebuie să îmi spui.

— Vittorio, mâine dimineaţă când se crapă de ziuă vei pleca la Florenţa cu scrisorile pe care le voi scrie în seara aceasta. Am nevoie de mai mult decât de nişte preoţi de ţară pentru a mă lupta cu aceste fiinţe. Pregăteşte-te de călătorie.

Apoi şi-a ridicat brusc privirea. Întâi a părut să asculte, apoi s-a uitat în jur. M-am uitat pe fereastră şi am văzut că lumina zilei se stinsese. Noi înşine nu mai eram decât nişte siluete întunecate, iar el aruncase pe jos sfeşnicul. L-am ridicat.

L-am urmărit pieziş în timp ce am luat o lumânare şi am aprins-o de la torţa de lângă uşă, aducând-o apoi în cameră şi aprinzând cu ea şi celelalte lumânări. El încă mai asculta,

nemişcat şi atent, apoi, fără să scoată un sunet, s-a ridicat în picioare, izbind biroul cu pumnii, fără a mai ţine seama de lumina pe care o aruncau lumânările asupra chipului său înspăimântat şi obosit.

— Ce auzi, seniore? l-am întrebat eu, fără să-mi dau seama că folosisem o formulă de adresare atât de oficială.

— Creaturile râului... mi-a răspuns în şoaptă. Nişte fiinţe ticăloase cărora Dumnezeu le îngăduie să existe numai din cauza păcatelor noastre. Înarmează-te bine! Trebuie să-i duci pe mama, fratele şi pe sora ta în capelă! Grăbeşte-te! Soldaţii îşi cunosc deja ordinele.

— Să poruncesc să li se aducă acolo şi o cină frugală? Poate nişte pâine şi ceva bere?

Tatăl meu a dat absent din cap, având griji mai importante în acel moment. În mai puţin de o oră, toată familia era adunată în capelă, inclusiv cei cinci unchi şi cele patru mătuşi; alături de noi mai erau două doici şi Fra Diamonte.

Micul altar era împodobit ca pentru liturghie, cu postavul cel mai frumos brodat şi cu cele mai mari sfeşnice de aur, în care ardeau lumânările.

Imaginea lui Iisus Hristos crucificat strălucea în lumină. Era o sculptură veche în lemn şi atârna pe perete de pe vremea Sfântului Francisc, care se spune că ar fi făcut un popas la castelul nostru cu două secole mai înainte.

Era un Iisus neacoperit, o reprezentare obişnuita pe vremea aceea, un simbol al sacrificiului şi al suferinţei, nici pe departe atât de robust sau de senzual cum sunt crucifixurile care se fac în zilele noastre; ieşea puternic în evidenţă, contrastând cu suita de sfinţi abia pictaţi pe pereţi şi podoabele lor bogate, roşii şi aurii.

Stăteam pe băncile maronii, simple, care fuseseră aduse special pentru noi şi nimeni nu scotea o vorbă, fiindcă Fra Diamonte ţinuse liturghia în acea dimineaţă şi depusese în amvon Corpul şi Sângele Domnului nostru sub forma

anafurei, iar capela era acum plină de duhul lui Dumnezeu.

Am mâncat pâinea şi am băut puţină bere în faţă, aproape de ieşire, dar am păstrat tăcerea.

Singurul care ieşea mai tot timpul din capelă era tatăl meu, păşind plin de curaj în curtea luminată de torţe şi strigându-şi oştenii din turnuri şi de pe ziduri; din când în când urca chiar el pentru a verifica dacă toate zidurile erau bine apărate.

Toţi unchii mei erau înarmaţi. Mătuşile spuneau rugăciuni arzătoare. Fra Diamonte părea confuz, iar mama era palidă şi îi era râu, poate din cauza copilului pe care îl purta în pântece; îi ţinea strâns de mână pe fratele şi pe sora mea, care erau deja foarte speriaţi.

Părea că vom petrece o noapte fără incidente.

Cred că mai erau vreo două ceasuri până la răsărit, când am fost trezit din picoteală de un urlet îngrozitor. Tatăl meu a ţâşnit în picioare, ca şi unchii mei, care şi-au scos cât au putut de repede săbiile, cu mâinile lor bătrâne.

Strigătele au umplut liniştea nopţii, iar soldaţii au dat alarma. Clopotele vechi din fiecare turn făceau o hărmălaie îngrozitoare.

Tatăl meu m-a înşfăcat de braţ.

— Vino, Vittorio!

A tras imediat de mânerul trapei, a deschis-o şi apoi mi-a împins în mână o lumânare mare luată de pe altar.

— Ia-i pe mama, mătuşile, sora şi pe fratele tău şi du-i pe toţi jos chiar în acest moment şi să nu care cumva să ieşi, orice ai auzi! Să nu ieşi de-acolo orice ar fi. Încuie trapa şi să rămâi acolo! Fă imediat cum ţi-am zis!

Am făcut întocmai, i-am înşfăcat pe Matteo şi pe Bartola şi i-am împins pe treptele de piatră din faţa mea.

Unchii mei se îmbulziseră afară în curte pe porţile capelei, scoţând vechile lor strigăte de luptă, în timp ce mătuşile mele se împiedicau şi leşinau, agâţându-se de altar şi refuzând să se mişte de lângă el, iar mama se ţinea

strâns de tatăl meu.

Tata era în pragul nebuniei. M-am întins spre cea mai bătrână dintre mătuşi, dar ea leşinase lângă altar. Tata a ţipat la mine, obligându-mă să cobor în criptă, şi apoi a închis trapa.

Nu aveam altceva de făcut decât să o încui cu zăvorul, aşa cum îmi arătase, şi să mă întorc cu lumânarea care pâlpâia în mâna mea spre Matteo şi spre Bartola, care erau de-a dreptul îngroziţi, şi să le spun:

— Coborâţi până ajungeţi la capăt!

Se împiedicau la fiecare pas în timp ce mergeau cu spatele pe scara îngustă, care nu era prea uşor de coborât dacă stăteau cu chipurile întoarse spre mine.

— Ce s-a întâmplat, Vittorio, de ce vor să ne facă râu? M-a întrebat Bartola.

— Vreau să mă lupt cu ei! A sărit Matteo. Vittorio, dă-mi pumnalul tău! Tu ai şi sabie. Nu e corect.

— Şşt! Staţi liniştiţi, aşa cum v-a învăţat tata! Credeţi că eu n-aş vrea să merg afară, cu ceilalţi bărbaţi? Linişte!

Mi-am reţinut lacrimile. Mama era acolo sus, împreună cu mâtuşile mele!

Aerul era rece şi umed, dar nu era neplăcut. Am început să transpir, iar braţul mă durea din cauza sfeşnicului de aur care era prea greu. În cele din urmă ne-am aşezat grămadă în capătul încăperii şi atingerea pietrei reci a avut un efect liniştitor asupra mea.

În tăcerea deplină, puteam auzi prin tavanul gros urletele de deasupra, strigăte îngrozitoare de frică şi de panică, apoi zgomotul unor paşi care goneau şi nechezatul cailor, care îmi dădea fiori. Părea că o mulţime de cai intraseră în capelă, deasupra noastră, ceea ce nu era deloc imposibil.

M-am ridicat şi m-am grăbit spre celelalte două uşi ale criptei, care duceau spre camerele mortuare sau ce-or fi fost ele! Nu-mi mai păsa de nimic. Am tras zăvorul uneia dintre uşi, dar nu se zărea decât un culoar mic, nu destul

de înalt şi nici destul de lat cât să încap prin el.

M-am întors ţinând în continuare lumânarea şi i-am văzut pe copii, care încremeniseră de spaimă şi stăteau cu privirile fixate în tavan, în timp ce strigătele înfiorătoare continuau.

— Simt miros de foc, Vittorio, a şoptit dintr-o dată Bartola. Îl simţi şi tu, Vittorio? Eu aud focul arzând.

Auzeam şi eu focul arzând şi simţeam mirosul înecâcios.

— Să ne închinăm şi să ne rugăm! Le-am spus. Aveţi încredere în mine! O să scăpăm de aici.

Dar sunetul luptei a continuat, urletele nu au încetat, iar apoi, dintr-o dată, s-a aşternut liniştea. Atât de brusc s-a întâmplat totul, încât tăcerea aceasta m-a îngrozit şi mai tare decât tot zgomotul de până atunci. Nu era o linişte care să prevestească victoria.

Bartola şi Matteo se ţineau strâns de mine. Apoi am auzit un huruit deasupra noastră. Cineva trântise uşile capelei, apoi a deschis brusc trapa din podea, iar în lumina torţelor am reuşit să văd o siluetă întunecată şi mlădioasă, cu părul lung.

Lumânarea mea s-a stins din cauza curentului. În afara scânteii înfiorătoare care se zărea deasupra, eram condamnaţi fără scăpare la un întuneric infernal. Am zărit iar această siluetă înaltă de femeie, cu cosiţe lungi şi cu o talie atât de subţire, încât aş fi putut-o cuprinde cu mâinile, care părea să plutească pe scâri spre mine, fără să scoată un sunet. Pentru numele lui Dumnezeu, cum putea această femeie să existe cu adevărat?

Înainte să îmi dau seama ce se întâmplă şi înainte să îmi treacă prin cap că aş putea scoate sabia împotriva unei femei, i-am simţit sânii moi care se frecau de pieptul meu, în timp ce braţele ei păreau să se strângă în jurul meu. A existat un moment inexplicabil şi senzual de confuzie când parfumul pletelor şi al rochiei ei mi s-a întipărit în nări şi mi s-a părut că îi văd ochii strălucind în timp ce se apropia de

mine.

Am auzit-o pe Bartola strigând, apoi l-am auzit şi pe Matteo. Am fost aruncat la pământ. Focul se înteţea deasupra noastră. Silueta îi prinsese cu un braţ de o aparenţă foarte fragilă pe amândoi copiii care se zbăteau şi urlau; apoi ea s-a oprit, pentru a se uita la mine, cu o sabie în mâna pe care o ţinea ridicată, şi în cele din urmă a pornit-o în sus pe trepte, spre vâlvătaia îngrozitoare.

Mi-am tras sabia cu ambele mâini şi m-am repezit în sus pe urmele ei, până când am ajuns în capelă şi am observat că, prin cine ştie ce forţă necurată, ajunsese deja la uşă, purtându-i pe copiii care mă strigau pe nume:

— Vittorio! Vittorio!

Toate ferestrele de sus ale capelei erau luminate de incendiu, la fel ca şi rozeta de deasupra crucifixului. Nu îmi venea să cred că această femeie îi răpea de lângă mine pe sora şi pe fratele meu.

— Opreşte-te, pentru numele lui Dumnezeu! Laşo! Hoaţă ce eşti!

Am fugit pe urmele ei, dar, spre uimirea mea, s-a oprit şi s-a întors ca să se mai uite o dată spre mine şi am văzut-o în deplinătatea frumuseţii ei rafinate. Chipul era de un oval perfect, cu ochi blânzi şi fumurii, iar pielea ei avea culoarea celui mai fin porţelan chinezesc. Avea buzele roşii, atât de perfecte, încât niciun pictor nu ar fi reuşit să le deseneze astfel, iar pletele ei lungi de un blond cenuşiu căpătau aceeaşi culoare ca şi ochii în strălucirea focului, fâcând-o să arate ca un nor plutitor. Veşmântul, deşi pătat cu ceva ce părea să fie sânge, era de aceeaşi culoare închisă a vinului pe care o mai văzusem la musafirul nepoftit din cealaltă seară.

Mi-a aruncat o privire mai întâi curioasă, apoi pătrunzătoare. Mâna ei dreaptă ţinea sabia ridicata, dar nu s-a mişcat deloc, apoi le-a dat drumul din strânsoare fratelui şi surorii mele. Amândoi s-au rostogolit suspinând

pe podea.

— Demon! *Strega!* Am strigat către ea.

Am sărit să-i apăr, apoi m-am îndreptat spre ea, fluturând sabia. S-a ferit atât de repede, încât nici n-am observat-o. Nu-mi venea să cred că era atât de aproape de mine, cu sabia plecată, uitându-se la mine şi la copiii care încă mai plângeau.

Apoi şi-a întors brusc capul. S-a auzit un şuierat, apoi încă unul şi încă unul. Prin uşa capelei, din chiar flăcările iadului, a apărut o altă siluetă înveşmântată în catifea roşie şi încălţată cu cizme brodate cu aur; în timp ce încercam să îl atac cu sabia, el m-a aruncat într-o parte şi i-a retezat într-o clipită capul Bartolei şi apoi pe-al lui Matteo, care urla din răsputeri.

Eu am simţit cum mă cuprinde nebunia şi am început să răcnesc. Silueta s-a întors spre mine, dar femeia s-a împotrivit cu hotârire.

— Lasă-l în pace, a strigat ea cu o voce care era pe cât de dulce, pe atât de limpede.

Atunci criminalul a dispărut, râmânând doar ecoul acestei fantasme obscure în cizmele lui aurite, care striga:

— Haide, Ursula! Ţi-ai pierdut minţile? Uită-te la cer! Vino odată!

Ea nici nu s-a clintit. Se uita la mine la fel ca mai înainte. Eu plângeam în hohote şi blestemam, apoi, apucându-mi sabia, m-am repezit iar spre ea şi am văzut cu ochii mei cum i-am tăiat braţul drept, chiar deasupra colului. Membrul ei alb, care părea la fel de fragil ca întreaga ei fiinţa, a căzut pe podeaua pardosită împreună cu sabia ei. Sângele a început să ţâşnească din rană, dar n-a fâcut decât să-i arunce o privire. Apoi m-a privit din nou, cu aceeaşi expresie amară şi disperată. Mi-am ridicai din nou sabia.

— *Strega!* Am strigat scrâşnind din dinţi, încercând să mă uit la ea printre lacrimi.

Dar cu o putere demonică, s-a dat înapoi, îndepărtându-se de mine, ca şi cum ar fi fost trasă de o forţă invizibilă, ţinându-şi cu stânga mâna dreaptă, care încă mai era încleştată pe sabie, de parcă nu fusese retezata. Femeia a înlocuit braţul pe care i-l tăiasem, iar eu am văzut totul. Am urmărit-o cum şi-a pus braţul la loc, răsucindu-l şi potrivindu-l până a ajuns în poziţia lui firească, iar rana de pe pielea ei albă s-a cicatrizat imediat chiar sub privirile mele uluite. Mâneca largă împodobită cu clopoţei a rochiei ei de catifea a alunecat apoi peste braţ, acoperindu-l până la încheietură.

Apoi, cât ai clipi, a ieşit din capelă. Nu mai era decât o siluetă care se profila pe fundalul focurilor îndepărtate ce ardeau în turnuri. Am auzit-o şoptind:

— Vittorio…

Apoi a dispărut. Ştiam că e inutil să o urmăresc. Şi totuşi am alergat în urma ei şi mi-am rotit sabia cu putere, urlând de furie şi de disperare felurite ameninţări la adresa întregului univers, cu ochii plini de lacrimi şi cu gâtul înecat de suspine.

Nimic nu se mai mişca. Toţi erau morţi. Ucişi. O ştiam prea bine. Curtea era presărată cu nenumărate cadavre. M-am înapoiat în capelă şi am luat în braţe capul lui Matteo şi pe cel al Bartolei. M-am aşezat şi le-am ţinut în poală, plângând amarnic.

Cele două capete retezate păreau să fie încă în viaţă; ochii lor încă mai străluceau, iar buzele se mişcau într-o încercare disperată de a vorbi. Doamne Dumnezeule! Era peste puterea omenească de îndurare. Nu făceam decât să plâng în hohote.

Le-am aşezat unul lângă celalalt şi le-am mângâiat pe păr şi pe obraji, şoptindu-le cuvinte de încurajare. Le-am spus că Dumnezeu este aproape, că El ne este alături şi că va avea grija de noi pentru totdeauna, ducându-ne în rai. M-am rugat din răsputeri ca ei să nu mai simtă nimic, iar

trupurile lor să fie complet neînsufleţite. Nu aş fi putut suporta gândul că suferă. Te rog, Doamne!

Dimineaţă, când soarele a început să se arate plin de trufie prin uşa capelei, când păsările au început să cânte de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, capul inocent al lui Matteo şi cel al Bartolei erau nemişcate şi lipsite de viaţă, iar sufletele lor nemuritoare le părăsiseră cu siguranţă trupurile, dacă nu cumva acestea dispăruseră chiar din momentul când sabia le curmase brusc viaţa.

Am găsit-o pe mama ucisă în curte. Tatăl meu, acoperit de răni pe palme şi pe braţe, ca şi cum ar fi apucat în mână sabia care îl ataca, zăcea fără viaţă pe treptele ce duceau la turn.

Totul se petrecuse neobişnuit de repede. Erau gâturi tăiate peste tot şi numai rareori se zăreau urme de rezistenţă, ca în cazul tatălui meu, care purtase o luptă aprigă.

Nu fusese furat nimic. Dintre mătuşile mele, două erau moarte într-un colţ al capelei, iar celelalte două erau în curte, dar toate aveau încă inelele, colierele şi diademele lor. Niciun nasture nu lipsea de la locul lui. Lucrurile stăteau la fel cu toţi cei ucişi.

Caii dispăruseră, vitele fugiseră în pădure, iar păsările din curte zburaseră. Am deschis colivia în care se aflau şoimii mei de vânătoare, le-am îndepărtat glugile cu care îi ţineam acoperiţi şi le-am dat drumul să zboare în copaci. Nu mai rămăsese nimeni care să mă poată ajuta să îngrop morţii.

Până la amiază, îi târâsem pe toţi membrii familiei mele în criptă, unul câte unul, împingându-i fără nicio ceremonie pe scări, apoi îi aşezasem cât de bine putusem, unul lângă celalalt.

Fusese o muncă sfâşietoare. Eram aproape leşinat când am încercat să readuc la locul lor membrele fiecăruia, lâsându-l ultimul pe tatăl meu.

Ştiam că nu voi reuşi să fac asta pentru nimeni altcineva

din cetate. Era imposibil. În plus, nenorocirea care se abătuse asupra noastră în noaptea trecută putea să revină, deoarece un demon cu chipul acoperit fusese martor la cruţarea mea, un asasin ticălos care ucisese fără milă doi copii nevinovaţi.

Nu ştiam care ar fi putut fi natura acestui înger al morţii, această rafinată Ursula cu obrajii albi ca zăpada, cu gâtul prelung şi cu umerii mlâdioşi. Poate că urma să se întoarcă chiar ea, pentru a răzbuna insulta ce i-o adusesem.

Trebuia să părăsesc muntele. Simţeam instinctiv că ei nu erau nicăieri prin apropiere în acel moment. Nu numai inima îmi spunea asta, ci şi lumina blândă a soarelui. Doar fusesem martor la fuga lor, auzisem şuierăturile pe care şi le adresau unii altora şi cuvintele de râu augur pe care le rostise bărbatul către Ursula, îndemnând-o să se grăbească. Erau cu siguranţă creaturi ale nopţii.

Trebuia să mă urc în turn pentru a arunca o privire asupra drumului de ţară. Aşa am şi făcut. Bănuiala mea se vădea adevărată: nu mai era nimeni care să fi putut vedea fumul de la incendiu. Cel mai apropiat castel era o ruină, după cum v-am mai spus, iar cătunele de mai jos erau de mult părăsite.

Cel mai apropiat sat era la distanţă de o zi de mers pe jos şi trebuia să plec chiar atunci dacă voiam să ajung la o ascunzătoare înainte de căderea nopţii. Mii de gânduri mă chinuiau. Ştiam prea multe lucruri. Eram prea tânăr! Nu puteam trece drept un bărbat! Aveam o avere în băncile florentine, dar era o sâptâmână de mers până acolo. Mă confruntam cu nişte demoni care reuşiseră să intre într-o biserica. Fra Diamonte fusese omorât pe loc.

Un singur gând mă chinuia fără încetare. Răzbunarea! Trebuia să le iau urma. Dacă ei nu puteau ieşi la lumina zilei, aceasta era calea pe care trebuia s-o urmez ca să le vin de hac!

Eram hotărât să mă râzbun. Pentru Bartola, pentru

Matteo, pentru mama şi pentru tata, pentru cel mai umil dintre copiii care fuseseră furaţi de pe muntele nostru. Câci, într-adevâr, râpiseră mai mulţi copii. M-am convins de acest lucru chiar înainte să plec, fiindcă grijile mă făceau să gândesc mai lent. Nu era niciun cadavru de copil în jur. Doar băieţii de vârsta mea fuseseră ucişi, dar cei mai tineri fuseseră luaţi.

Nu-mi puteam imagina pentru ce fel de orori îi râpiseră! Simţeam că îmi pierd minţile. Aş fi rămas acolo, în turn, cu pumnii strânşi, jurând răzbunare, dacă o privelişte bine venită nu mi-ar fi atras atenţia. În josul celei mai apropiate văi am văzut trei dintre caii mei care rătăceau fără ţintă, aşteptând parcă să fie rechemaţi acasă.

În sfârşit, puteam să călăresc unul dintre cei mai buni cai pe care îi aveam, dar trebuia să pornesc la drum. Cu ajutorul unui cal, puteam ajunge într-un oraş înainte de căderea nopţii. Nu cunoşteam ţinuturile din nord. Era o regiune montană, dar auzisem că exista un oraş destul de mare în apropiere. Trebuia să mă refugiez acolo pentru a găsi un preot învăţat care să cunoască mai multe despre demoni.

Ultima mea îndatorire a fost revoltătoare şi neplăcută, dar trebuia să o fac. Am strâns toate bogăţiile pe care le puteam lua cu mine.

M-am dus mai întâi în camera mea şi m-am îmbrăcat ca şi cum ar fi fost o zi ca oricare alta, în cel mai bun costum de vânătoare din catifea verde şi din mătase, mi-am pus cizmele cele mai înalte şi mi-am luat mânuşile; apoi am coborât în criptă cu desagii de piele pe care îi puteam atârna de şaua calului şi am luat cele mai de preţ inele, coliere, broşe şi catarame de aur şi argint ale rudelor mele, toate aduse din Ţara Sfântă. Dumnezeu să mă ierte!

Mi-am umplut geanta cu ducaţi şi florini de aur pe care i-am luat din cuferele tatălui meu, de parcă aş fi fost un hoţ care profana morminte; ridicând apoi povara cea grea, am

mers să îmi iau calul, l-am înşeuat, i-am pus căpăstrul şi am pornit la drum, ca un om de rang înalt, înarmat, înveşmântat cu capa mea tivită cu blană de nurcă şi cu o pălărie florentină de catifea verde. Astfel m-am avântat în pădure.

4

În care descopăr noi mistere,
sunt sedus şi îmi umplu sufletul de un amarnic curaj

Eram atât de înverşunat, încât nu gândeam limpede, după cum v-am spus deja, dar mă veţi înţelege cu siguranţă. Nu a fost inteligent din partea mea să pornesc călare singur şi în haine atât de rafinate prin pădurile Toscanei, bântuite de bandiţi.

Pe de altă parte, nu mi se părea o alegere bună să mă prefac a fi un învăţăcel sărac. Nu pot pretinde că am făcut cu adevărat o alegere. Singurul sentiment care mă mâna era dorinţa de a mă răzbuna pe demonii care îmi uciseseră familia.

Aşadar, pe la amiază, călăream într-un ritm constant, străduindu-mă să merg numai pe drumurile din vale, până am pierdut din vedere turnurile castelului nostru, şi încercând să nu mai plâng ca un copil. Drumurile de munte mă atrăgeau mereu spre ele. Capul mi se învârtea, iar peisajul nu-mi lăsa timp să gândesc.

Nu văzusem vreodată o privelişte mai dezolantă. Imediat după ce am pornit la drum, am întâlnit două castele mari în ruină; mi-am dat seama că aceste rămăşiţe pierdute în hăţişurile verzi ale pădurii erau nişte urme ale vechilor seniori care fuseseră atât de nesăbuiţi încât să opună rezistenţă puterii oraşului Milano sau Florenţei. Gândurile acestea erau de-ajuns pentru a începe să mă îndoiesc de sănătatea mea mintală şi să mă întreb dacă nu fusese totul o plăsmuire a minţii mele, iar asaltul nimicitor fusese totuşi opera unor inamici umani.

Era deprimantă imaginea parapeţilor în ruină care se proiectau pe fundalul cerului de un albastru vesel şi strălucitor, ca şi imaginea satelor părăsite, cu şoproanele căzute şi cu altarele de la răscruci uitate, unde Fecioare sau sfinţi de piatră, cufundaţi în umbră, erau acoperiţi cu pânze de păianjen.

Când am zărit în sfârşit un oraş fortificat în depărtare, mi-am dat seama că era vorba despre Milano, iar eu n-aveam

nicio intenţie de a merge acolo. Eram pierdut!

Cât despre bandiţi, m-am întâlnit doar cu o ceată de zdrenţăroşi pe care i-am păcălit imediat cu vorbăria mea. Cel puţin, datorită lor m-am mai destins puţin. Sângele îmi curgea prin vine la fel de repede pe cât îmi mişcăm buzele:

— În spatele meu vin o sută de oameni. Suntem în căutarea unei bande de neisprăviţi care pretind că luptă pentru Sforza, dar nu sunt decât nişte violatori şi nişte hoţi. I-aţi văzut cumva? Vă dau fiecăruia câte un florin dacă îmi spuneţi ceva. Îi vom omorî pe loc. Sunt obosit şi m-am săturat de urmărirea asta.

Le-am aruncat nişte monede, iar ei s-au îndepărtat imediat, nu înainte de a-mi spune că oraşul florentin cel mai apropiat era Santa Maddalana, care se afla la două ore de mers, dar noaptea îşi închidea porţile şi nimeni nu putea intra fără un motiv serios.

M-am prefăcut că ştiu şi eu aceste lucruri şi i-am lăsat să creadă că mă îndreptam spre o mănăstire faimoasă despre care ştiam că se află în nord, unde n-aveam oricum vreme să ajung; le-am mai aruncat nişte bani peste umăr pe măsură ce mă îndepărtam, spunându-le să meargă mai departe pentru a se întâlni cu ceata care mă urma şi avea să-i plătească pentru serviciile lor.

Ştiu sigur că se gândeau dacă nu cumva ar fi mai bine să mă omoare şi să îmi ia tot ce aveam. Totul ţinea de priviri, de cât de bine reuşeam să-mi joc rolul şi de cât de repede vorbeam; în definitiv, erau nişte nelegiuiţi, dar am reuşit, până la urmă, să scap de ei.

Am pomii mai departe cât de repede am putut, părăsind drumul principal şi apucând-o pe povârnişurile de unde puteam să văd în depărtare contururile vagi ale oraşului Santa Maddalana. Era un oraş mare. Se vedeau patru turnuri masive, toate situate în apropierea porţilor uriaşe, iar alături de ele se întrezăreau şi mai multe turle de biserică.

Sperasem să mai fie ceva înainte de Santa Maddalana, un oraş mai mic şi cu mai puţine fortificaţii. Dar nu-mi aminteam niciun fel de denumiri sau poate eram prea confuz pentru a mai căuta în continuare.

Lumina soarelui de amiază era puternică, dar începea să scadă. Trebuia să mă îndrept spre Santa Maddalana.

Când am ajuns la muntele pe care era construit oraşul, am cotit-o brusc pe cărările înguste folosite de păstori. Lumina pălea cu rapiditate. Pădurea era prea deasă pentru a mă simţi în siguranţă în apropierea unui oraş cu ziduri atât de groase. I-am blestemat pentru că nu se gândiseră să defrişeze muntele, dar, pe de altă parte, pădurea mă apăra de privirile nedorite.

Au fost momente când mi s-a părut imposibil să mai ajung în vârful muntelui, în timp ce întunericul se adâncea în jurul meu. Stelele luminau cerul de culoarea safirului, ceea ce făcea ca vechiul oraş să pară şi mai inaccesibil în toată măreţia sa.

În cele din urmă, noaptea s-a lăsat nepâsâtoare peste trunchiurile arborilor, iar eu am ajuns să îmi aleg drumul bazându-mă pe instinctele calului, şi nu pe vederea mea, care nu mă mai ajuta prea mult. Secera palida a lunii părea să se simtă mai bine în nori în seara aceea. Nici cerul nu îl vedeam prea bine din cauza frunzişului des de deasupra capului.

M-am trezit rugându-mă la Tatăl meu, ca şi cum el s-ar fi aflat undeva deasupra mea, alături de îngerii mei păzitori; ba chiar am senzaţia că am crezut cu mai multă putere în el decât am crezut vreodată într-un înger. M-am rugat astfel: „Te rog, tată, ajută-mă să ajung acolo! Ajută-mă să ajung în siguranţa, pentru ca demonii să nu îmi împiedice răzbunarea!”

Am strâns cu putere sabia. Mi-am adus aminte de pumnalele pe care le aveam ascunse în cizme, în mânecă, în haină şi la curea. Mă chinuiam să văd în lumina palidă,

dar a trebuit să mă încred în calul meu care îşi alegea singur drumul printre trunchiurile groase ale copacilor.

Au fost momente când mă opream şi râmâneam nemişcat. Nu se auzea nimic neobişnuit. Cine altcineva ar fi fost destul de nebun, încât să iasă noaptea în aceste păduri? La un moment dat, foarte aproape de sfârşitul călătoriei, am descoperit drumul principal, iar pădurea a început să se rărească, dând la iveală câmpii şi pajişti line. De-aici încolo am mers numai în galop.

În cele din urmă, oraşul s-a ivit brusc în faţa mea, ca atunci când ajungi la capăt de drum după o ultimă cotitură şi ţi se pare că ai fost aruncat la porţile unei cetăţi magice; am tras aer adânc în piept şi am mulţumit în gând, chiar dacă porţile gigantice erau ferecate, de parcă o armată de duşmani ar fi fost în apropiere.

Aici se afla salvarea mea. Bineînţeles că strâjerul, un soldat somnoros care striga de undeva de sus, dorea să ştie cine sunt.

Încă o dată, efortul de a născoci o poveste credibilă mi-a abătut gândul de la imaginea îngrozitoare a demonului Ursula, pe care nu mi-o puteam alunga din minte, alături de imaginea braţului ei retezat şi a trupurilor decapitate ale fratelui şi surorii mele, căzute pe podeaua capelei.

Am strigat pe un ton umil, dar folosind un vocabular pretenţios, că eram un învăţăcel angajat de Cosimo de Medici, venit în Santa Maddalana în căutarea unor cărţi, mai cu seama a unor cărţi vechi de rugăciune, care aparţinuseră sfinţilor, şi că eram interesat de apariţiile Sfintei Fecioare în această regiune.

Ce prostii!

I-am mai spus că venisem să vizitez bisericile, şcolile şi pe bătrânii profesori din oraş şi că intenţionam să îi duc maestrului meu din Florenţa orice puteam achiziţiona în cetatea lor contra banilor mei florentini.

— Dar spune-mi numele tău! A insistat soldatul, crâpând

puţin poarta cea mica şi îndreptând lanterna spre mine pentru a mă cerceta mai bine.

Ştiam că am fâcut o impresie bună pe cal.

— De Bardi. Antonio De Bardi, din neamul lui Cosimo, i-am răspuns eu cu o îndrăzneală nemaivăzută.

Am pronunţat numele soţiei lui Cosimo pentru că a fost singurul care mi-a venit în cap în acel moment.

— Te rog să primeşti acest tribut din partea mea, să cinezi pe săturate alături de soţia ta, ca invitaţi ai mei. Ia-i, te rog, şi lasă-mă să intru, căci sunt tare obosit!

Poarta s-a deschis. A trebuit să descalec şi să-mi îndemn calul să intre cu capul plecat prin poarta joasă. Am pătruns împreună în piaţeta pietruită din interiorul cetăţii, unde ecoul paşilor noştri răsuna în liniştea deplină.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce căutai singur în pădure la ora asta? Nu ştii cât e de periculos? Şi eşti atât de tânăr... Ce s-a întâmplat cu familia Bardi de îşi lasă învăţăceii să umble neînsoţiţi prin ţinuturile astea?

Strâjerul a băgat banii în buzunar.

— Uită-te la tine! Nu eşti decât un copil! Oricine te-ar fi putut omorî ca să-ţi fure banii! Nu-ţi dai seama?

Era o piaţetă imensă, din care porneau mai multe străzi. Ce noroc pe mine! Dar dacă şi demonii erau aici? Habar n-aveam unde obişnuiau să stea ascunse asemenea creaturi! Dar am continuat să vorbesc:

— E vina mea. M-am rătăcit. Dacă vei spune tuturor povestea mea, mă vei băga în bucluc. Du-mă la han! Sunt atât de obosit! Uite, ia banii aceştia!

I-am dat şi mai mulţi bani.

— M-am rătăcit pentru că n-am urmat instrucţiunile primite. Sunt la capătul puterilor. Am nevoie de un pahar de vin, de o masă bună şi de odihnă. Om bun, te rog să mai iei şi banii aceştia! Insist! Familia Bardi nici n-ar vrea să audă că i-ai refuzat.

Nu mai avea unde să înghesuie banii primiţi, dar i-a

îndesat cum a putut mai bine în cămaşă şi apoi m-a condus către han la lumina torţei sale. A bătut şi în poartă s-a ivit o bătrână cu un chip blând, care m-a condus într-o cameră, recunoscătoare pentru monedele pe care i le-am dăruit imediat.

— Aş vrea o cameră situată cât mai sus, din care să văd toată valea, dacă se poate, şi ceva de mâncare. Nu-mi pasă dacă mâncarea e rece.

— N-o să găseşti niciun fel de cărţi în oraşul acesta, m-a avertizat sirâjerul, care mă urmărea în timp ce urcam treptele în urma femeii.

— Toţi tinerii fug de-aici. E un loc paşnic, plin de negustori fericiţi. Tinerii se duc să studieze la universitate. Dar e un loc minunat în care să-ţi petreci viaţa.

— Câte biserici aveţi aici? Am întrebat-o pe femeie când am ajuns în cameră.

I-am spus că trebuie să ţin lumânarea aprinsă toată noaptea.

— Două biserici dominicane şi una carmelită, a răspuns strâjerul, gârbovindu-se în pragul uşii prea joase.

— Mai e şi o frumoasă biserică franciscană, unde merg eu. Aici nu se întâmplă niciodată nimic rău.

Bătrâna a dat din cap şi i-a zis să-şi ţină gura. A lăsat jos lumânarea şi mi-a dat de înţeles prin gestul ei că o puteam păstra. Sttâjerul a continuat să pălăvrăgească, dar eu stăteam pe pat fără a scoate un cuvânt, până când femeia mi-a adus o bucată de friptură rece de miel, pâine şi o carafă cu vin.

— Şcolile noastre sunt foarte severe, a continuat bărbatul.

Bătrâna l-a îndemnat din nou să tacă.

— Nimeni nu îndrăzneşte să facă necazuri pe-aici, a mai adăugat el, apoi au plecat amândoi.

M-am repezit ca un animal flâmând asupra farfuriei cu mâncare. Nu doream decât să-mi recapăt puterile. Nu mă

puteam gândi la alte plăceri din cauza suferinţei mele. M-am uitat pentru un timp la un petic de cer presărat cu stele, rugându-mă cu disperare fiecărui înger sau sfânt pe care îl ştiam, apoi am ferecat bine fereastra şi am încuiat uşa.

Asigurându-mă că lumânarea era bine adăpostită în colţul ei şi că era destul de mare încât să îmi ajungă până dimineaţa, m-am aşezat pe patul mic şi plin de cocoloaşe, prea obosit pentru a-mi mai scoate cizmele, sabia, pumnalele sau hainele. Credeam că voi câdea într-un somn adânc, dar stăteam ţeapăn, plin de ură şi cu inima frântă de suferinţă, uitându-mă ţintă în întuneric, având gustul amar al morţii, pe care îl simţisem din plin.

Auzeam din depărtare cum cineva îmi conducea calul în grajd şi zgomotul unor paşi singuratici pe stradă. Eram în siguranţă sau, cel puţin, aşa mi se părea.

În cele din urmă, am adormit. A fost un somn adânc şi dulce; toţi acei nervi care mă menţinuseră în mişcare şi care îmi întreţinuseră supărarea s-au relaxat, iar eu am alunecat într-o beznă fără vise. Am trecut mai întâi prin momentul în care nimic nu mai contează, decât să dormi pentru a te întrema, fără teamă de vise, apoi n-am mai simţit nimic.

Un zgomot m-a făcut apoi să tresar. M-am trezit imediat. Lumânarea se stinsese. Am dus mâna la sabie chiar înainte să deschid ochii. Stăteam pe patul îngust, cu spatele la perete, cu faţa spre camera, în atmosferă plutind o lumină ce aparent nu venea de nicăieri. Nu desluşeam decât uşa încuiată, iar fereastra de deasupra mea nu o puteam vedea decât dacă îmi răsuceam capul; fără să mă uit, eram convins că fereastra, pe care o ferecasem chiar eu, era acum deschisă. Lumina firavă din încăpere venea de afară, prelingându-se de-a lungul zidului şi dând camerei aspectul unei temniţe.

Simţeam adierea rece a aerului pe gât şi pe obraji. Am strâns mânerul săbiei, ascultând şi aşteptând. Se auzea un

scârţâit uşor şi am simţit salteaua patului mişcându-se ca şi cum cineva s-ar fi aşezat pe ea.

Nu puteam să desluşesc nimic în jur. Întunericul îmi ascundea totul, dar dintr-o dată, în faţa mea s-a ridicat o siluetă care s-a aplecat spre mine. Era o femeie care mă fixa cu privirea în timp ce pârul ei îmi mângâia obrajii.

Era Ursula. Chipul ei era la câţiva centimetri de al meu. Mâna ei, foarte rece şi netedă, a acoperit-o pe a mea, care se afla pe mânerul săbiei, cu o forţă impresionantă; genele ei mi-au atins tandru obrazul, apoi m-a sărutat pe frunte.

Blândeţea ei mă învăluise, oricât de mare ar fi fost împotrivirea mea. O senzaţie arzătoare mi-a invadat măruntaiele.

— *Strega!* Am blestemat-o eu.

— Nu i-am ucis eu, Vittorio! Părea să mă implore, dar cu demnitate şi plină de o forţă nebânuită, deşi avea o voce subţire, a unei persoane foarte tinere, şi cu un timbru feminin.

— Voiai să-i răpeşti!

Am încercat printr-o mişcare violentă să mă eliberez, dar mâna ei m-a oprit, fermă; când am încercat să îmi eliberez mâna stângă, ea m-a prins de încheietură, împiedicându-mă să mă mişc, apoi m-a sărutat.

Am simţit parfumul acela minunat pe care îl râspândea şi pe care îl mai simţisem şi mai înainte, iar atingerea părului ei pe faţă şi pe gât mi-a transmis fiorii păcatului prin tot corpul.

Am încercat să întorc capul, dar ea m-a sărutat uşor, aproape cu respect, pe obraz. Am simţit apăsarea corpului ei, cu sânii bine conturaţi prin materialul scump. Coapsa ei era lipită de a mea, iar cu limba îmi atingea, voluptuos, buzele. Eram imobilizat de fiorii care mă cutremurau, umilindu-mă şi aprinzând focul pasiunii.

— Pleacă, vrăjitoareo! Am şoptit.

Plin de mânie, nu mi-am mai putut opri înflăcărarea. Nu

puteam stăpâni fiorii extatici care îmi străbăteau şira spinării, ajungând până la picioare.

Ochii ei străluceau deasupra mea, iar pleoapele i se mişcau fin, ca o părere; m-a sărutat iar pe gură, gustându-mi cu voluptate buzele şi întărâtându-mă, apoi s-a retras brusc, lâsându-şi obrazul peste obrazul meu.

Pielea ei, care îmi păruse a fi de porţelan, era mai mătăsoasă decât o pană; întreaga ei fiinţă era ca o păpuşă, făurită dintr-un material seducător şi magic, iar farmecul ei mergea dincolo de corpul ei; ţinea mai degrabă de focul ce părea să o străbată, câci emana o căldură ce mă tulbura într-un zbucium ritmic, deşi degetele ce mă mângâiau pe încheieturi erau reci; apoi am simţit iar arsura limbii ei pe buze, împotriva voinţei mele, dar nu m-am putut apăra în niciun fel de puterea ei delicioasă şi vehementă totodată.

În mintea mea a prins contur ideea că ea se folosise de dorinţa mea aprinsă pentru a mă lâsa fără apărare, iar delirul carnal făcuse din mine un corp construit din fibre care nu fâceâu decât să conducă mai departe focul pe care ea îl vărsa în gura mea.

Şi-a retras limba şi m-a sărutat din nou. Chipul îmi era cuprins de furnicături. Mâinile mele încercau să o respingă, dar pe de altă parte tânjeau să o mângâie; mă luptam să-i rezist, dar o îmbrăţişam totodată. Ea putea să simtă sub corpul său dovada clară a dorinţei mele de nestâpânit. Nu aveam cum să o ascund. O uram.

— De ce?! De ce?! Am strigat eu, desprinzându-mi buzele din sărutul ei.

Pletele i s-au revărsat, încadrându-i chipul, când şi-a ridicat capul. Abia mai puteam respira din cauza plăcerii nepâmânteşti pe care o simţeam.

— Lasă-mă în pace şi întoarce-te în iadul tău! De ce mi-ai arătat milă? De ce mă chinui acum în acest fel?

— Nu ştiu! Poate că nu vreau să mori, mi-a răspuns cu vocea ei dulce, tremurândă.

Îi simţeam răsuflarea pe piept, iar vorbele îi erau agitate, ca şi pulsul ei înfierbântat.

— Vreau să pleci. Mergi în sud, la Florenţa, şi uită tot ce s-a întâmplat, spune-ţi că totul a fost un coşmar sau o vrajă rea. Pleacă din acest oraş!

— Nu-mi mai spune minciunile tale josnice! Am strigat înainte să mă pot abţine. Crezi că mă poţi alunga? Mi-aţi ucis familia, tu şi semenii tăi, creaturi blestemate!

Şi-a aplecat capul spre mine, iar pletele ei m-au prins în mrejele lor. M-am luptat în zadar să mă eliberez. Era imposibil. Nu puteam să mă desprind din strânsoarea ei.

În jurul nostru domnea întunericul, dar totul era de o dulceaţă nesfârşită. Am simţit apoi o durere uşoară în zona gâtului, ca o înţepătură, iar mintea mi s-a umplut de cea mai liniştită fericire.

Aveam senzaţia că mă aflam pe o pajişte plină de flori, departe de hanul acela şi de orice nenorociri, iar ea era întinsă alături de mine, peste corole strivite şi petale de irişi. Ursula, cu cosiţele ei cenuşii, îmi zâmbea cu ochi fermecători şi plini de dorinţa, de parcă între noi se născuse o pasiune spirituala, dincolo de atracţia trupească ce ne lega. Ea s-a urcat peste trupul meu, privindu-mă cu buzele strânse într-un zâmbet delicat, şi şi-a desfăcut încet picioarele pentru ca eu să o pot pătrunde. Locaşul umed dintre picioarele ei era un amestec necunoscut de elemente, care mă aduseseră într-un delir al simţurilor, împreună cu elocvenţa privirii ei tăcute care mă învăluia cu tandreţe.

Brusc, totul s-a oprit. Eram ameţit. În câteva clipe i-am simţit buzele pe gât.

M-am străduit din răsputeri să o dau la o parte de pe mine.

— Te voi distruge! Jur! Chiar de va fi să te urmez pe porţile iadului! I-am şoptit.

M-am zbătut atât de tare să scap din strânsoarea ei,

încât aveam senzaţia că trupul îmi lua foc, dar nu mi-a dat drumul. Am încercat să îmi limpezesc mintea, să alung visele de fericire.

— Lasă-mă în pace, vrâjitoareo!

— Şşt! Taci… mi-a spus întristată. Eşti atât de tânăr, atât de îndărătnic şi de curajos… Am fost şi eu ca tine. Un model de fermitate şi de perfecţiune…

— Nu-mi adresa mie vorbele tale murdare!

— Taci! Vei trezi toată casa! La ce îţi va folosi?

Vocea ei era atât de îndurerată, de atrăgătoare şi de onestă… Ar fi putut să mă seducă cu această voce fără să o fi văzut vreodată.

— În curând nu vei mai fi în siguranţă orice aş face eu. Pleacă, Vittorio!

S-a retras, astfel că i-am putut vedea mai bine ochii larg deschişi şi sinceri. Era desâvârşită. O astfel de frumuseţe, replica perfectă a duhului pe care îl văzusem oglindit în lumânările din capelă, nu avea nevoie de vrăji sau de poţiuni pentru a mă convinge. Era minunată şi fără cusur.

— Te găsesc atât de frumos, încât mi se fringe inima, mi-a mărturisit ea. E nedrept… Cum voi putea suporta acest chin, alături de toate celelalte?

M-am împotrivit. Nu doream să-i răspund şi să hrănesc această flacără infernală şi misterioasă.

— Vittorio, trebuie să pleci de aici! Ai câteva nopţi, poate nici atât. Dacă mai vin să te văd, îi pot conduce la tine. Vittorio, să nu povesteşti lucrurile acestea nimănui în Florenţa. Vor râde de tine, a adăugat ea coborându-şi vocea, vorbind pe un ton mai delicat, dar mai ameninţător.

Apoi a dispărut.

Patul scârţâia şi se legăna. Eram întins pe spate, iar încheieturile mă dureau de la strânsoarea mâinilor ei; deasupra mea, fereastra se deschidea spre lumina palidă de afară, iar zidul de lângă han se ridica spre cerul pe care nu îl puteam vedea prea bine din cauza poziţiei

dezavantajoase pe care o aveam.

Eram singur în cameră. Ea dispăruse fără urmă.

Dintr-o dată, am reuşit să îmi mişc membrele, dar, înainte să mă ridic, ea a reapărut în cadrul ferestrei, vizibilă de la talie în sus, uitându-se la mine. Şi-a rupt cu mâna corsetul brodat al rochiei şi şi-a dezgolit sânii albi în faţa mea – sânii ei mici, rotunzi şi plini, cu sfârcurile întunecate. Cu mâna dreaptă s-a zgâriat pe sânul stâng, chiar deasupra sfârcului, până a început să sângereze.

— Vrâjitoareo! Am urlat la ea.

M-am ridicat şi am încercat să o prind şi să o ucid, dar am simţit mâna ei care mi-a cuprins capul, împingându-mi sânul zgâriat în gură. Era atât de fragil, şi totuşi atât de ferm! Încă o dată, tot ce era real în jurul meu s-a topit şi am fost purtat departe, ca fumul ce se ridică dintr-o flacără; eram din nou împreună pe pajiştea care ne aparţinea doar nouă, singuri într-o îmbrăţişare pasională şi fără sfârşit. Am sorbit laptele pe care mi l-a oferit, ca şi cum ar fi fost şi fecioară, şi mamă, şi neprihănită, şi păcătoasă, iar eu am pătruns-o încă o dată, distrugând floarea feminităţii ei.

M-a lăsat apoi să cad. Lipsit de ajutor, incapabil să ridic mâna, ca să o împiedic să zboare, am căzut slab şi inutil pe pat, cu faţa leoarcă de sudoare şi cu membrele tremurând. Nu mă puteam ridica, nu puteam să fac nici măcar un gest. Vedeam imagini fugitive ale pajiştii noastre cu irişi albi şi roşii, cele mai frumoase flori ale Toscanei, irişii sălbatici ai ţinuturilor noastre, care se mlădiau în iarba verde, apoi am văzut-o pe ea îndepărtându-se de mine. Toate aceste imagini erau transparente, colorate doar pe jumătate, iar camera asemănătoare unei celule nu dispărea nicio clipă din faţa ochilor mei aşa cum se întâmplase mai înainte; era în permanenţă prezentă, ca un văl aflat peste chipul meu, cu singurul scop de a mă chinui cu atingerea sa mătăsoasă şi imaterială.

— Vrăji! Doamne, dacă mi-ai hărăzit vreodată îngeri

păzitori, trimite-i acum, să mă învăluie în aripile lor! Am nevoie de ei!

În cele din urmă, tremurând şi cu vederea înceţoşată, m-am ridicat. Mi-am frecat gâtul. Fiorii mi-au străbătut iar şira spinării, până în vârful degetelor. Corpul meu era încă plin de dorinţă. Mi-am închis ochii, refuzând să mă gândesc la ea, încercând să mă agăţ de orice alt gând care să stimuleze şi să potolească această nevoie îngrozitoare.

M-am întins din nou şi am rămas nemişcat până când această nebunie carnală m-a părăsit. Redevenisem bărbat, căci, mai devreme, în prezenţa ei, voinţa mă părăsise.

M-am ridicat, cu lacrimi în ochi, şi am pornit cu lumânarea în mână spre încăperea principală a hanului, străduindu-mă să nu fac niciun zgomot pe scările şerpuitoare de piatră. Am aprins lumânarea de la o alta aflată în coridor, suspendata într-un cârlig, şi am urcat înapoi, călăuzit de această lumină firavă care îmi dădea încredere, apârând flacăra cu căuşul palmei. Încă mă mai rugam când am aşezat lumânarea pe masă şi m-am străduit să scrutez cu privirea, prin întuneric, priveliştea de la fereastra camerei.

Nu se zărea nimic, absolut nimic, în afara zidului neted pe care nicio fecioară adevărată, în carne şi oase, nu s-ar fi putut urca; deasupra se vedea cerul nemişcat şi tăcut, pe care cele câteva stele fuseseră acoperite de nori pufoşi, care parcă doreau să-mi spună că nimeni nu dădea atenţie rugilor sau suferinţei mele.

Eram aproape sigur că urma să mor în curând, pradă acelor demoni. Ea avusese dreptate. Cum aş fi putut eu să împlinesc răzbunarea împotriva lor? Cum aş fi putut să o fac? Şi totuşi hotărârea luată era de nestrămutat. Credeam în răzbunare la fel de mult cum credeam în ea, în această vrăjitoare pe care o atinsesem chiar eu, care îndrăznise să semene un conflict sfâşietor în sufletul meu şi care se ivise în miezul nopţii pentru a-mi măcelări familia.

Nu puteam să îndepărtez din mintea mea imaginile nopţii trecute, când o văzusem stând în uşa capelei. Nu puteam îndepărta gustul ei de pe buze. Nu trebuia decât să mă gândesc la sânii ei, iar corpul meu îşi pierdea toată tăria, de parcă ea mă hrănise cu o dorinţă de nestins.

Mă rugam ca acest chin să înceteze. „Nu poţi fugi, îmi spuneam eu în gând. Nu poţi fugi la Florenţa, nu poţi trâi pe vecie cu amintirea măcelului inimaginabil la care ai fost martor! E imposibil!” M-au podidit lacrimile când mi-am dat seamă că, dacă n-ar fi fost ea, n-aş mai fi fost în viaţă în acel moment. Tocmai acea fată cu pârul bălai pe care o blestemam din adâncul sufletului îl împiedicase pe însoţitorul ei să mă ucidă. Atunci demonii ar fi avut parte de o victorie completa!

Liniştea m-a cuprins dintr-o dată. Dacă tot era să mor, dacă nu aveam de ales, măcar să ştiu că eu voi ajunge primul la ei ca să mă răzbun. Ştiam că voi reuşi într-un fel sau altul.

Imediat ce a răsărit soarele, m-am trezit şi eu şi am pornit să mă plimb prin oraş, cu desâgile pe umăr, ca şi cum n-aş fi purtat o avere în ele. Am văzut o mare parte din Santa Maddalana, cu străzile sale înguste şi pietruite, fără niciun fel de copaci, construite cu secole în urmă; unele dintre clădiri, cu dalele lor de piatră nefânisată, datau poate chiar de pe vremea romanilor. Era un oraş foarte liniştit şi prosper.

Atelierele îşi începuseră deja lucrul, la fel şi artizanii şi meşterii care făceau şeile de cal; erau câţiva cizmari care lucrau în egală măsură pantofi eleganţi şi cizme de lucru, precum şi o droaie de bijutieri şi oameni specializaţi în lucrul cu felurite metale preţioase, armurieri şi făuritori de chei, alături de pielari şi blânari.

Am trecut pe lângă prea multe magazine de lux pentru a le mai putea ţine socoteala. Puteai să cumperi ţesături preţioase, aduse, după cum bănuiam, direct din Florenţa,

dantele din nord şi din sud sau mirodenii orientale. Măcelarii aveau de muncă datorită abundenţei de carne proaspătă. Erau, de asemenea, multe vinârii, câţiva notari ocupaţi, scribi şi alţii ca ei, medici sau poate mai de grabă farmacişti.

Trăsurile se plimbau încoace şi-ncolo pe porţile principale, ba din când în când puteai vedea chiar şi un mic accident, înainte ca soarele să aibă vreme să se ridice deasupra acoperişurilor de ţiglă şi să bată cu putere pe pietrele golaşe pe care eu mă târam cu greu la deal.

Clopotele bisericilor sunau chemând oamenii la liturghie. Mulţi copii de şcoală treceau în goană pe lângă mine; toţi păreau destul de curaţi şi de bine îmbrăcaţi, apoi am observat două mici grupuri pe care călugării le îndemnau să intre în cele două biserici; ambele erau lipsite de ornamente şi păreau destul de vechi. Nu am reuşit să zăresc decât câteva statui ascunse bine în nişe, chipurile unor sfinţi care îşi pierduseră demult orice trăsătură, în rest nu desluşeam decât pietrele mari ale faţadelor, care trecuseră cu siguranţă prin numeroasele cutremure specifice regiunii.

În oraş existau două librării obişnuite, în care nu prea găseai mare lucru în afara obişnuitelor cărţi de rugăciuni, iar acestea aveau nişte preţuri exorbitante. Doi negustori vindeau vase fine aduse din Orient. În afară de aceştia, mai erau şi vânzătorii de covoare, care ofereau o varietate impresionantă de mărfuri făcute chiar în ţinutul nostru sau aduse din Bizanţ, care mai de care cu modele mai complicate.

Banii treceau rapid de la un stăpân la altul. Oamenii bine îmbrăcaţi îşi etalau hainele rafinate. Părea a fi un loc în care oamenii aveau tot ce le trebuia, deşi am observat totuşi şi nişte călători care coborau dealul, iar potcoavele cailor îşi reverberau ecoul printre zidurile goale ale caselor. Am reuşit să depistez şi o mănăstire cam neîngrijită, cu

fortificaţii puternice.

Am mai trecut pe lângă vreo două hanuri şi, tot plimbându-mă pe aleile înguste ale oraşului, am constatat că erau trei străzi principale, paralele, care te purtau în susul şi în josul dealului.

La capătul îndepărtat se aflau porţile prin care pătrunsesem în cetate, iar în piaţeta aceea se deschisese acum un târg al fermierilor. În capătul de sus al cetăţii se afla castelul ruinat unde locuise cândva seniorul oraşului, din care nu mai rămăsese decât o masă de pietre vechi, dintre care doar o parte erau vizibile din stradă, iar în partea de jos a oraşului se aflau cancelariile guvernatorilor.

Oraşul era împânzit de piaţete şi fintâni vechi, aproape dărâmate, dar din care continua să ţâşnească apă. Bătrânele treceau pe stradă ocupate cu coşurile lor de cumpărături, înfăşurate în şaluri în ciuda căldurii de afară. Mai multe fete m-au măsurat din priviri, toate însă erau foarte tinere.

Nu doream să fac parte din această comunitate. Imediat ce s-a terminat liturghia şi a început şcoala, m-am îndreptat spre biserica dominicană, cea mai mare şi mai impresionantă dintre cele trei pe care le văzusem, şi am cerut la casa parohială să vâd un preot, pentru că doream să mă confesez.

A apărut un preot foarte tânăr, chipeş şi bine făcut, cu un aspect sănătos şi evlavios, înveşmântat în roba sa neagră cu alb ce părea foarte curată. S-a uitat la ţinuta mea, la sabie, şi m-a măsurat din priviri cu respect, dar curios, presupunând în mod evident că eram o persoană importantă, şi m-a invitat în confesionalul micuţ.

Era mai degrabă amabil decât servil. Vârful capului său era acoperit de un păr blond tuns foarte scurt şi avea ochii mari, aproape timizi.

S-a aşezat, iar eu am îngenuncheat lângă el pe podeaua goală şi i-am istorisit sumbra mea poveste. Cu capul plecat,

am continuat să vorbesc, trecând de la un lucru la altul, de la primele întâmplâri ticăloase care îmi stârniseră curiozitatea şi îngrijorarea, până la cuvintele lapidare şi misterioase ale tatălui meu şi, în cele din urmă, la atacul în sine şi la uciderea fără milă a întregii mele familii. Până când am ajuns să-i povestesc despre moartea surorii şi a fratelui meu, gesticulam ca un nebun şi îi arătam forma capetelor celor doi cu mâinile, gâfâind, incapabil să îmi trag suflarea.

Doar când am terminat tot ce aveam de zis mi-am ridicat privirea şi mi-am dat seama că tânărul preot se uita la mine uimit şi totodată îngrozit. Nu ştiam ce să înţeleg. Puteai să vezi ceva similar pe chipul unui om care s-a speriat de o insectă sau de un batalion de ucigaşi sângeroşi. Pentru numele lui Dumnezeu, oare la ce mă aşteptasem?

— Uite ce e, părinte, nu trebuie decât să trimiţi pe cineva pe munte şi te vei convinge. Asta-i tot. Trimite pe cineva să cerceteze!

Nu a fost furat nimic, părinte, în afară de ce am luat eu cu mine. Nimic nu a fost deranjat de la locul său, în afară de stricăciunile făcute de corbii sau de uliii care ajung până acolo.

Nu mi-a răspuns nimic. Sângele îi pulsa în obrajii lui tineri, rămâsese cu gura căscată, iar în ochi avea o licărire tristă şi rătăcită.

Era minunat! Un preot tânăr, probabil abia ieşit din seminar, obişnuit să le asculte pe călugăriţe vorbind despre gânduri rele, şi pe bărbaţi discutând – o dată pe an – plini de nemulţumire despre patimile trupeşti, ca şi cum soţiile lor i-ar fi obligat să îşi îndeplinească datoria. M-am mâniat.

— Te afli sub jurământul confesiunii, i-am spus eu, străduindu-mă să nu-mi pierd răbdarea cu el şi să nu îl supâr prea tare pe Dumnezeu, câci era foarte simplu să mânii un preot dacă nu eram atent.

Mă înfuriau atât de tare când erau săraci cu duhul.

— Îţi dau pemiisiunea, deşi te afli sub jurâmânt, să trimiţi un mesager pe munte pentru a verifica cele ce ţi-am spus…

— Fiule, nu înţelegi? Este posibil ca însăşi familia Medici să fi trimis această bandă de răufăcători, mi-a răspuns el cu o voce surprinzător de fermă şi de hotărâtă.

— Nu, părinte, mi-am pledat eu cauza. Am văzut mâna ei căzând. I-am tăiat mâna, crede-mă. Am văzut-o cu ochii mei cum a pus-o la loc. Erau demoni. Este vorba de vrăjitoare venite din iad şi sunt prea multe creaturi pentru a mă putea lupta singur cu ele. Am nevoie de ajutor. Nu mai e vreme să te îndoieşti. Nu mai e timp pentru rezerve raţionale. Am nevoie de dominicani!

A scuturat din cap. Nici măcar nu a ezitat.

— Îţi pierzi minţile, fiule. Ţi s-a întâmplat ceva îngrozitor, nu mă îndoiesc de acest lucru, şi tu chiar crezi în toate aceste poveşti, dar ele nu s-au întâmplat cu adevărat. Ţi le-ai imaginat… Uite, sunt pe aici multe femei bătrâne care susţin că fac vrăji…

— Ştiu asta. Pot să deosebesc un alchimist obişnuit de o vrăjitoare, dar aici nu era vorba nici despre magie şi nici despre blesteme. Demonii aceştia i-au măcelărit pe toţi locuitorii castelului şi ai satului din apropiere. Nu înţelegi?

Am început să intru iar în detalii îngrozitoare. I-am povestit cum a venit demonul la fereastra camerei mele, dar când am ajuns cam la jumătatea întâmplării mi-am dat seama că înrăutăţeam situaţia spunându-i despre Ursula.

Bărbatul acesta avea să creadă că avusesem un vis erotic, că imaginaţia mea era de vină. Era inutil. Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul. Transpiram abundent. Totul fusese o pierdere de vreme.

— Dezleagă-mă de păcate, atunci!

— Vreau să te întreb ceva.

Preotul mi-a atins mâna şi atunci am simţit că tremura. Părea a fi şi mai uimit, şi mai năucit decât până acum. Probabil că îl îngrijora sănătatea mea mintală.

— Despre ce este vorba? l-am întrebat eu pe un ton rece.

Nu-mi doream decât să plec de acolo. Trebuia să găsesc o mănăstire! Sau măcar un alchimist. Trebuia să existe alchimişti în acest oraş. Dacă aş fi găsit pe cineva care să fi citit vechile lucrări, pe cele ale lui Hermes Trismegistul sau pe ale lui Lactantius şi pe ale Sfântului Augustin. Cineva care să ştie câte ceva despre demoni.

— Ai citit scrierile Sfântului Toma d'Aquino? l-am întrebat eu alegându-l pe cel mai notoriu demonolog pe care îl ştiam. El vorbeşte despre demoni. Crezi că eu mi-aş fi imaginat aşa ceva acum un an? Credeam că vrăjitoria este doar şarlatanie. Dar demonii există cu adevărat!

Nimic nu mă putea opri din avântul meu.

— Părinte, în *Summa Theologiae,* în prima carte, Sfântul Toma vorbeşte despre îngerii căzuţi; el spune că unora dintre ei li se permite să rămină totuşi pe Pământ, fără să fie scoşi cu totul din lumea noastră. Ei se afla printre noi; li se permite să îşi facă meşteşugul lor nevolnic, să tenteze oamenii şi să poarte focul iadului cu ei! Aşa spune Sfintul Toma. Se spune că au corpuri a căror structură noi nu o putem înţelege. Aşa scrie în *Summa.* Aşa este şi femeia despre care ţi-am vorbit.

M-am străduit să-mi aduc aminte de la ce pornisem.

— Fiinţa aceasta este un corp limitat şi ea, dar nu o pot înţelege. Şi totuşi a fost aievea lângă mine, ştiu asta şi îmi aduc aminte foarte clar acţiunile ei.

Mi-a făcut semn cu mâna să mă opresc.

— Fiule, te rog! Dă-mi voie să încredinţez cele ce mi-ai spus pastorului. Înţelegi doar că şi el va respecta acelaşi jurământ al confesiunii pe care trebuie să îl respect şi eu. Dă-mi voie să îl chem şi să-i povestesc toate acestea, apoi îl voi ruga să stea de vorbă cu tine. Nu pot face nimic din toate acestea fără permisiunea ta.

— Ştiu asta, dar la ce bun? Am să accept totuşi să mă întâlnesc cu acest pastor.

Îi vorbeam deja pe un ton prea semeţ şi plin de trufie, dar eram epuizat. Aplicam vechiul truc de a trata un preot de ţară ca pe un personaj inferior. Acesta era un om al lui Dumnezeu, iar eu trebuia să îmi revin. Poate că pastorul citise mai mult şi ştia mai multe. Cine ar putea să înţeleagă totuşi aşa ceva fără să fi văzut grozăvia?

Chipul înspăimântat al tatălui meu din noaptea înaintea atacului mi-a revenit clar în minte. Durerea era mult prea mare.

— Îmi pare râu, părinte!

Am încercat să alung aceste amintiri, această deznădejde îngrozitoare! M-am întrebat de ce oare mai trăiam noi, oamenii…

Atunci mi-au revenit în minte cuvintele călăului meu, vocea ei sugrumata de acum o noapte, când îmi spusese că şi ea fusese cândva tânără. Oare la ce se referise când vorbise cu atâta amar?

Operele lui d’Aquino mi-au revenit în minte. Tot el spunea că demonii ne urăsc cu toată fiinţa. Că sunt mândri de păcatul săvârşit. Creatura minunată care mă vizitase pe mine nu era aşa. Dar tot ce se întâmplase era o adevărată nebunie. Eu începusem chiar să o compătimesc, ceea ce mă făcu să cred că mă adusese unde dorea ea. Nu aveam la dispoziţie decât câteva ore de lumină pentru a plănui şi desâvârşi distrugerea ei.

— Bine, părinte, procedează cum doreşti, dar, înainte de toate, binecuvântează-mă!

Aceste cuvinte l-au trezit din meditaţia sa tulburată. S-a uitat la mine de parcă l-aş fi speriat. M-a binecuvântat imediat şi m-a dezlegat de păcate.

— Poţi face ce doreşti cu pastorul. Cheamă-l şi întreabă-l dacă mă primeşte. Uite o contribuţie pentru biserică.

I-am dat câţiva ducaţi. Bărbatul s-a uitat la bani, dar nu i-a luat. Se uita fix spre aurul strâns ca şi cum ar fi fost cărbuni fierbinţi.

— Ia-i, părinte! Este vorba despre o mică avere! Ia-i!

— Aşteaptă aici sau, şi mai bine, vino în grădină!

Grădina era încântâtoare, o mică grotă din care se putea vedea oraşul care se întindea pe partea dreaptă până sus, la castel, iar peste zidurile cetăţii puteai desluşi munţii din depărtare. Acolo se aflau o statuie antică a Sfântului Dominic, o fântână şi o bancă, iar cineva dâltuise în piatră câteva cuvinte referitoare la un miracol de demult.

M-am aşezat pe bancă. Mi-am ridicat privirile spre cerul albastru şi spre norii de un alb imaculat care mi-au tâiat răsuflarea. Oare eram nebun? Ce ridicol!

Pastorul m-a speriat. A apărut brusc pe sub arcada joasă a uşii; era un om în vârstă, aproape chel, cu un nas mic şi borcânat şi cu ochi ameninţători. Preotul cel tânăr alerga pentru a ţine pasul cu el.

— Pleacă de-aici, mi-a şoptit pastorul. Părăseşte imediat oraşul! Pleacă şi să nu mai spui nimănui poveştile tale, ai auzit?

— Ce fel de alinare e aceasta?

Preotul era din cale-afară de minios.

— Te-am prevenit!

— Despre ce?

Nici nu m-am deranjat să mă ridic de pe bancă. Preotul se uita cu asprime la mine.

— Eşti sub jurâmântul confesiunii. Ce îmi vei face dacă nu plec?

— Nu e nevoie să fac eu nimic! Pleacă şi ia-ţi poveştile nefericite cu tine!

S-a oprit încurcat, poate puţin jenat, de parcă ar fi zis ceva regretabil. A scrâşnit din dinţi, şi-a întors privirea, apoi s-a uitat din nou spre mine.

— E spre binele tău să pleci. Pleacă şi lasă-mă să vorbesc cu el! I-a spus celuilalt preot.

Pastorul cel tânăr era atât de speriat, încât a dispărut imediat. Mi-am ridicat privirea.

— Pleacă! Mi-a spus pe un ton scăzut şi răutăcios.

Buza de jos îi tremura, lâsându-i la iveală dinţii.

— Pleacă din Santa Maddalana! Pleacă din oraşul nostru!

M-am uitat la el cu un dispreţ rece.

— Îi cunoşti foarte bine, nu-i aşa? l-am întrebat încet.

— Eşti nebun de legat! Dacă vorbeşti oamenilor de aici despre demoni, vei fi ars pe rug. Toţi vor crede că eşti vrăjitor. Ce, crezi că nu se poate întâmpla aşa ceva?

În ochii lui se citea o ură neruşinată.

— Biet preot damnat. Te-ai înhăitat cu Diavolul.

— Ieşi!

M-am ridicat în picioare şi m-am uitat în ochii lui bulbucaţi. Gâfâia atât de tare, încât abia îşi mai trăgea respiraţia prin gura întredeschisa.

— Nici prin cap să nu-ţi treacă să încâlci sanctitatea confesiunii! Dacă o vei face, te omor!

A râmas ca trăsnit, privindu-mă.

I-am zâmbit rece şi m-am îndreptat spre prezbiteriu, apoi am ieşit din mănăstire. El alerga în urma mea, şuierând ca un ceainic care dă în clocot.

— Nu ai înţeles nimic! Eşti nebun, ai halucinaţii! Încerc să te salvez de la persecutare şi umilire.

La poarta bisericii, m-am răsucit şi l-am privit în tăcere apoi i-am spus:

— Ţi-ai pătat mâinile. Eşti nemilos. Ţine minte ce ţi-am zis. Dacă încâlci jurâmântul, te omor!

Era acum la fel de speriat ca şi preotul cel tânăr. Am rămas uitându-mă la altar pentru multă vreme, uitând de el, imaginându-mi că gândesc, că uneltesc un plan, când de fapt tot ce mai puteam face era să sufâr. Apoi m-am închinat şi am plecat.

Eram disperat. M-am învârtit un timp prin oraş. Era cu adevărat cel mai plăcut oraş pe care îl văzusem vreodată. Toţi munceau fericiţi, străzile pietruite erau curate, iar la ferestre se înşiruiau ghivece cu flori. Oamenii bine

îmbrăcaţi îşi vedeau de treburile lor.

Era cel mai curat loc pe care îl văzusem până acum, iar locuitorii săi erau cei mai mulţumiţi dintre oameni. Erau toţi nerăbdători să-mi vândă mărfurile lor, dar nu erau nicidecum insistenţi. Într-un fel, era teribil de plicticos oraşul. Nu întâlneai deloc tineri de vârsta mea. Nici copii nu prea erau.

Ce să fac? Unde să merg? Ce aşteptam?

Nu ştiam să răspund propriilor întrebări, dar eram atent la orice dovadă referitoare la legătura dintre acest oraş şi demoni.

Aveam convingerea secreta că nu Ursula mă găsise pe mine, ci eu pe ea.

Amintirea ei m-a copleşit cu o dorinţă nestâpânită. I-am revăzut sinii, i-am simţit gustul, am văzut ca prin vis pajiştea înflorită! Nu! mai bine să nu-mi mai amintesc! Să născocesc un plan. În ceea ce priveşte oraşul, orice ar fi ascuns preotul acela, oamenii erau prea paşnici pentru a adăposti demoni.

5

Preţul liniştii şi preţul răzbunării

Atunci când căldura a început să se înteţească, m-am refugiat la han pentru a lua masa de prânz şi m-am aşezat singur sub glicinele care înfloriseră în toată splendoarea lor peste zăbrele. Acest loc era de aceeaşi parte a oraşului ca şi biserica dominicană şi îmi oferea, de asemenea, o privelişte minunată a munţilor.

Am închis ochii, mi-am pus coatele pe masă, mi-am împreunat mâinile şi am început să mă rog:

— Doamne, spune-mi, Te rog, ce să fac! Arată-mi ce trebuie să fac.

Apoi spiritul meu a rămas tăcut, aşteptând.

Ce aveam de ales?

Să merg cu poveştile mele la Florenţa? Cine m-ar fi crezut? Să merg chiar la Cosimo pentru a-i povesti totul? Oricât i-aş fi admirat pe cei din familia Medici şi oricâtă încredere aş fi avut în ei, trebuia să fiu conştient de un lucru. Nimeni din familia mea nu mai trăia. Mai rămăsesem doar eu. Doar eu mai puteam cere bogăţiile noastre de la banca Medici. Era puţin probabil ca el să nu-mi recunoască semnătura sau chipul. Cu siguranţă mi-ar fi dat ceea ce mi se cuvenea, fie că-i eram rudă, fie că nu. Dar o poveste cu demoni era mai greu de crezut... Aş fi putut sfârşi închis

într-un spital de nebuni din Florenţa!

Ca să nu mai vorbim despre posibilitatea de a fi ars pe rug. Nu era probabil, dar era posibil. Se putea întâmpla brusc şi spontan într-un oraş de acest gen; nu era nevoie decât să se adune mulţimea, să mă denunţe preotul, iar oamenii să începe să strige şi să se înghesuie să vadă. Lucruri din acestea se mai întâmplau din când în când.

De data aceasta, masa mea era pregătită; era o masă bogată, cu multe fructe proaspete, cu miel bine gătit, garnisit cu sos. Pe când începusem să înmoi pâinea în sos ca să mănânc, au apărut doi oameni care mi-au cerut voie să se aşeze lângă mine şi să îmi ofere un pahar cu vin.

Mi-am dat seama că unul din ei era călugăr franciscan, cu un aspect foarte blând, mai sărac decât dominicanii, ceea ce bănuiesc că era şi logic, iar cel mai în vârstă avea ochii sclipitori şi nişte sprâncene lungi şi stufoase care păreau a fi false şi aplicate cu lipici. Parcă era un spiriduş vesel costumat anume pentru a amuza copiii.

— Te-am văzut intrând la dominicani, mi-a spus pe un ton scăzut şi politicos călugărul franciscan. Nu păreai prea fericit când ai plecat. De ce nu încerci să vorbeşti şi cu noi, m-a întrebat fâcându-mi cu ochiul.

Apoi a râs din toată inima. Totuşi era ceva mai mult decât o glumă bună, iar eu ştiam acest lucru; cunoşteam foarte bine rivalitatea dintre cele două ordine.

— Eşti un tânăr prezentabil. Vii din Florenţa?

— Da, părinte. Călătoresc, deşi nu ştiu exact încotro să mă îndrept. Aşezaţi-vă.

Vorbeam cu gura plină, dar mi-era prea foame. M-am ridicat de pe scaun în semn de invitaţie, dar ei s-au aşezat imediat.

Am mai cerut o carafă de vin pentru masa noastră.

— N-ai fi putut alege un loc mai bun. De-aceea sunt fericit că Dumnezeu mi l-a trimis pe fiul meu aici, ca să slujească în biserica noastră şi să-şi ducă zilele alături de

familie, mi-a spus bătrânul, care părea a fi foarte atent la cei din jur.

— Deci sunteţi tată şi fiu.

— Da. Niciodată n-am crezut că voi trăi atât de mult, încât să ajung să văd cât de prosper a ajuns acest oraş, spuse Tatăl. E un miracol.

— Într-adevăr. E binecuvântat de Dumnezeu. O adevărată minune, a adăugat cu inocenţă şi sinceritate preotul.

— Serios? Mai povestiţi-mi despre asta, le-am cerut eu şi am împins farfuria cu fructe înspre ei.

Dar amândoi spuseră că deja mâncaseră.

— Pe vremea mea aveam mulţi duşmani, sau cel puţin aşa mi se părea mie, zise tatăl. Dar acum toată lumea e fericită. Aici nu se întâmplă niciodată nimic.

— Aşa e, interveni preotul. Îmi aduc aminte de leproşii care trăiau în afara zidurilor oraşului pe vremuri. Acum au dispărut toţi. Mai erau şi tinerii care făceau fel şi fel de necazuri, pungaşi de cea mai joasă speţă. Sunt câţiva în fiecare oraş. Dar acum? Nu mai găseşti nici picior de om râu în Santa Maddalana şi nici în satele din jur. E ca şi cum oamenii s-ar fi întors către Dumnezeu din toată inima.

— Da, l-a aprobat bătrânul, care părea un spiriduş, dând din cap. Dumnezeu a fost milostiv cu noi din multe puncte de vedere.

Am simţit iar cum mă trec fiorii de-a lungul şirei spinării, ca atunci când eram cu Ursula, dar de data aceasta nu erau fiori de plăcere.

— Din ce puncte de vedere? L-am întrebat.

— Păi, uită-te înjur. Ai văzut vreun olog pe străzile noastre? Ai văzut vreun nebun? Cândva erau câţiva nefericiţi care se năşteau cu malformaţii sau care erau înapoiaţi mintal şi trebuia să ai grijă de ei. Ţin minte că într-o vreme porţile oraşului erau asaltate de cerşetori. N-au mai existat cerşetori pe-aici de ani de zile.

— Uimitor! Am exclamat.

— Adevărat, confirmă preotul, gânditor. Toată lumea e sănătoasă. De aceea călugăriţele au plecat de atâta timp. Ai văzut vechiul spital care s-a închis? Mănăstirea din oraş e de mult abandonată. Cred că acum trăiesc oi înăuntru. Fermierii folosesc încăperile vechi.

— Nu se îmbolnăveşte nimeni niciodată?

— Ba da, mi-a răspuns preotul sorbind încet din vin. Dar nimeni nu suferă. Nu mai e ca pe vremuri. Dacă se îmbolnăveşte cineva grav, atunci moare repede.

— Aşa e, mulţumită lui Dumnezeu, adăugă bătrânul.

— Iar femeile au mare noroc la naştere aici. Nu trebuie să poarte povara prea multor copii. Sunt mulţi pe care Dumnezeu îi cheamă la el în primele câteva săptămâni – ştii cum e, e blestemul mamelor. Dar, din fericire, familiile noastre sunt, în general, mici. Biata mea mamă a avut douăzeci de copii. Nu se mai întâmplă lucruri de felul acesta acum.

Bătrânul s-a lovit cu palma în piept şi a zâmbit plin de mândrie.

— Da, douăzeci de copii. Mulţi au luat-o pe drumurile lor, nici nu ştiu ce s-a mai întâmplat cu ei. Dar asta nu mai are importanţă. Acum familiile sunt foarte restrânse.

Preotul părea a fi uşor încurcat.

— Fraţii mei, poate că Dumnezeu mă va ajuta să aflu cândva câte ceva despre ei.

— Nu prea mai are importanţă, adăugât bătrânul.

— Erau cumva mai neastâmpăraţi? Am întrebat eu încet, uitându-mă fix la ei şi încercând să par cât mai natural.

— Erau tare răi. Asta-i binecuvântarea noastră. Oamenii răi ne părăsesc.

— Chiar aşa?

Bătrânelul se scârpină în creştetul capului. Părul lui alb era lung şi rar şi crescuse în toate direcţiile, ca şi sprâncenele.

— Ştii, încercam să-mi amintesc ce s-a întâmplat cu băieţii aceia invalizi, îi mai ţii minte'? Erau doi fraţi pe care nu-i ajutau deloc picioarele. Aşa se născuseră.

— Da, Tomasso şi Felix, a răspuns preotul.

— Exact.

— I-au dus la Bologna pentru tratament. Ca şi băiatul Bettinei, cel care s-a născut fără mâini. Îl mai ţii minte pe bietul copil?

— Sigur că da. Avem mai mulţi doctori aici.

— Da? Păi mă întreb ei ce mai au de făcut... am murmurat eu. Dar un consiliu al oraşului aveţi? Aveţi un *gonfalonier?*

Gonfalonier era denumirea pentru guvernator în Florenţa, iar guvernatorul era cel care conducea oraşul, cel puţin cu numele.

— Avem un *borsellino,* zise preotul. Alegem şase sau opt nume noi din când în când, dar aici nu prea se întâmplă nimic. Nimeni n-are nimic de împărţit. Negustorii îşi plătesc taxele. Toate lucrurile se desfăşoară în linişte.

Bătrânelul a izbucnit în râs.

— Dar n-avem taxe!

Fiul său, preotul, se uită la bâtrin de parcă acesta ar fi divulgat un secret, apoi a abordat o mână surprinsă.

— Nu este adevărat, tată. Pur şi simplu sunt foarte mici taxele.

Părea să fie uluit.

— În cazul acesta, sunteţi binecuvântaţi cu adevărat, le-am spus eu pe un ton amabil, încercând să fac lumină în această situaţie ce nu părea deloc verosimilă.

— Îl mai ţii minte pe bărbatul acela îngrozitor, Oviso? Se adresă preotul tatălui său, apoi îmi explică şi mie: Era cu-adevârat un om bolnav. Aproape că şi-a omorit fiul. Îşi ieşise din minţi şi urla ca un animal înjunghiat. A trecut pe-aici un medic care ne-a spus că aceste cazuri se vindecă în Padova. Sau poate în Assisi?

— Mă bucur că nu s-a mai întors, afirmă bătrânul. Ne înnebunea pe toţi.

I-am studiat pe amândoi. Oare vorbeau serios? Sau vorbeau cu subînţeles, special pentru mine? Nu îmi păreau a fi prea vicleni, dar preotul era cuprins de melancolie.

— Necunoscute sunt căile Domnului! Poate că nu e cel mai potrivit proverb, dar…

— Nu-l mânia pe Atotputernicul! Adâugă Tatăl său, golindu-şi paharul.

Le-am mai turnat repede vin.

— Şi băiatul acela mut, se auzi o voce.

Mi-am ridicat privirile şi l-am văzut pe hangiu, cu mâinile în şolduri; şorţul stătea să pocnească, întins peste burdihanul lui, iar el câra o tavă în mână.

— L-au luat călugăriţele cu ele, nu-i aşa?

— S-au întors după el, aşa cred.

Preotul părea preocupat de-a binelea, ba era chiar cam necăjit.

Hangiul mi-a luat farfuria goală.

— Cea mai mare sperietură a fost cu ciuma. Acum s-a dus, credeţi-mă, altfel nici n-aş îndrăzni să pronunţ cuvântul. Nu există ceva care să golească un oraş mai abitir ca această molimă.

— Toate familiile au dispărut cât ai bate din palme, spuse bătrânul. Noroc cu călugării noştri şi cu cei aflaţi în vizită. Toţi au fost duşi la spitalul din Florenţa.

— Bolnavii de ciumă? ziceţi că au fost duşi la Florenţa? Mă întreb cine pâzea porţile oraşului şi pe care poartă au fost lăsaţi să intre… am întrebat eu neîncrezător.

Călugărul franciscan m-a privit intens pentru o clipă, ca şi cum ceva l-ar fi deranjat profund. Hangiul l-a bătut amical pe umăr.

— Trăim în vremuri bune, zise el. Îmi e dor de procesiunile de la mănăstire, care nu se mai ţin, dar adevărul e că nu ne-a mers niciodată mai bine ca acum.

Mi-am mutat privirile de la hangiu la preot şi mi-am dat seama că acesta din urmă mă privea drept în ochi. Colţul buzelor îi tremura. Era prost bărbierit şi râmâsese cu gura întredeschisă. Chipul lui ridat avea dintr-o dată un aspect deprimat.

Bătrânul povestea cum, nu demult, o întreagă familie se îmbolnăvise de ciumă, dar fuseseră toţi duşi la Lucca.

— Datorită generozităţi lui... cum îl chema, fiule, că nu mai ţin minte...

— Ce importanţă mai are? răspunse repede hangiul. Domnule, daţi-mi voie să vă mai servesc cu vin.

— Serveşte-i pe oaspeţii mei. Eu trebuie să plec. N-o să am pace până când nu vâd ce cărţi sunt de vânzare.

— Ţi-ai găsit un loc bun în care să poposeşti, spuse pe un ton convingător preotul, cu o voce moale. E un loc foarte potrivit pentru tine. Am mai avea nevoie de un om învăţat. Dar...

Continua să mă privească insistent, cu sprâncenele încruntate.

— Da, dar eu sunt destul de tânăr. M-am pregătit să mă ridic. Chiar nu sunt tineri de vârsta mea în oraş?

— Pleacă toţi. Sunt câţiva, dar toţi sunt ocupaţi să se îngrijească de afacerile părinţilor. Nemernicii nu râmân mult pe-aici. Nu, tinere, dintr-ăştia n-ai să găseşti la noi!

Preotul mă studia de parcă nici nu auzea vocea tatălui său.

— Tu eşti un tânăr învăţat. Se vede. După voce îmi dau seama că eşti inteligent şi citit. Să înţeleg că vei pleca în curând, nu-i aşa? M-a întrebat el, evident tulburat.

— Crezi că ar trebui să plec? Sau ar fi mai bine să râmân? Am întrebat eu pe un ton blând.

El mi-a răspuns cu un zâmbet stingher:

— Nu ştiu. Mergi cu Dumnezeu.

Apoi îşi reluă aspectul mohorât, aproape tragic.

M-am aplecat spre el. Hangiul, văzând că mă feresc de

el, s-a îndepărtat şi şi-a fâcut de lucru în altă parte. Bătrânul cu aspect de spiriduş mormăia singur spre pahar.

— Ce e, părinte? l-am întrebat în şoaptă. Lucrurile merg prea bine în oraşul acesta, nu-i aşa?

— Vezi-ţi de dramul tău, fiule. Aş vjrea să pot veni şi eu cu tine. Dar eu sunt legat de jurâmântul meu de supunere şi de faptul că Tatăl meu trăieşte aici. Toţi ceilalţi s-au împrăştiat în lume. Vocea îi deveni brusc aspră. Sau, cel puţin, aşa se pare. Dacă aş fi în locul tău, n-aş zăbovi aici prea mult timp.

Am dat aprobator din cap.

— Arăţi ciudat, fiule, mi-a şoptit el cu capul aproape lipit de al meu. Ieşi prea mult în evidenţă. Eşti arătos şi îmbrăcat în catifea… şi mai e şi vârsta ta. Nu eşti tocmai un copil.

— Am înţeles. În oraşul acesta nu prea sunt tineri. Tinerii sunt prea curioşi. Au rămas doar bătrânii care se complac în această situaţie şi care nu văd pădurea de copaci.

Nu mi-a răspuns la această răbufnire retorică şi atunci am regretat cuvintele rostite. Poate că suferinţa şi mânia mea mă făceau să vorbesc aiurea. Dezgustător! Eram supărat pe mine însumi. Preotul şi-a muşcat buza, nerăbdător.

— De ce ai venit aici? De unde vii? Se zice că ai venit noaptea. Să nu pleci tot noaptea.

Vorbea atât de încet, încât abia îl mai puteam auzi.

— Nu-ţi face griji pentru mine, părinte. Roagă-te pentru mine. Atâta tot.

Îl cuprinsese o frică la fel de puternică ca şi pe tânărul preot de mai devreme, dar era chiar şi mai inocentă, în ciuda vârstei pe care şi-o arăta prin riduri şi în ciuda vinului băut. Părea să fie epuizat de aceste lucruri pe care nu le înţelegea.

Tocmai când mă ridicam de la locul meu, m-a apucat de mână. Mi-am aplecat urechea spre el.

— Fiule… să ştii că e ceva acolo…

— Ştiu, părinte.

— Ba nu ştii. Când pleci, ia-o spre sud, chiar dacă nu e în drumul tău. Nu merge în nord. N-o apuca pe poteca îngustă înspre nord.

— De ce?

Dar părintele îşi întorsese capul.

— Din cauza bandiţilor. Ei controlează drumul. Te vor pune să plăteşti dacă vrei să treci. Ia-o spre sud.

S-a întors apoi brusc spre tatăl său căruia a început să-i adreseze nişte mustrări blânde, ca şi cum eu aş fi plecat deja.

Am părăsit hanul şi am descoperit cu uimire o stradă goală.

„Bandiţi?”, m-am mirat în gând.

Majoritatea magazinelor erau închise, câci aşa era obiceiul după masa de prânz, dar mai rămăseseră câteva deschise. Sabia îmi cântârea greu la şold. Vinul băut îmi dădea frisoane, iar dezvăluirile acestor oameni mă ameţiseră de-a binelea.

Cu obrajii arzând, am început să meditez asupra celor aflate. Aşadar, eram într-un oraş unde nu existau tineri, ologi, nebuni sau copii nedoriţi. Iar drumul spre nord era păzit de bandiţi periculoşi.

Am pornit în josul dealului, mergând din ce în ce mai repede, şi am ieşit direct în câmp pe cele două porţi mari ce stăteau larg deschise. Am simţit dintr-o dată briza plăcută şi binevenită.

De jur împrejurul meu se întindeau câmpii bogate şi bine îngrijite, livezi şi ferme – toate erau fertile şi pline de roade, o privelişte pe care nu o văzusem când sosisem aici pe întuneric. Iar în ceea ce priveşte drumul spre nord, nu puteam să vâd nimic, din cauza imensităţii oraşului, care avea cele mai înalte fortificaţii pe latura nordică.

Puteam să desluşesc, ceva mai jos, pe coama unui deal,

ruinele mănăstirii de maici şi, mult mai departe, la vest, mănăstirea de călugări. Nu mi-a trebuit decât o oră să merg până la două dintre ferme şi să beau apă rece alături de fermieri. Şi ei spuneau aceleaşi poveşti feerice, rupte din paradis. Aici nu exista oroarea execuţiilor, era cel mai liniştit loc de pe pământ, iar copiii erau toţi bine crescuţi.

Trecuseră mulţi ani de când bandiţii îndrăzniseră să se arate prin pădurile lor. Bineînţeles, nu puteai niciodată să ştii cine trecea prin împrejurimi, dar oraşul lor era puternic şi liniştit.

— Nici măcar pe drumul spre nord nu sunt bandiţi?

Niciunul dintre fermieri nu ştia nimic despre drumul spre nord. Când i-am întrebat despre bolnavi, despre ologi, despre cei răniţi, răspunsul a fost acelaşi. Vreun doctor, ori vreun preot, sau cine ştie ce ordin de călugăriţe sau de călugări îi dusese pe cei mai puţin norocoşi undeva la oraş sau la o universitate, unde puteau fi lecuiţi. Niciunul dintre ei nu îşi amintea de cazuri dintre acestea prea bine.

M-am întors în oraş cu mult înainte de amurg. Am pomit-o din prăvălie în prăvălie, cercetându-i cu atenţie pe toţi cei pe care îi întâlneam, străduindu-mă totuşi să nu atrag prea multe priviri.

Bineînţeles că nu aveam nicio şansă să cercetez tot oraşul, dar eram hotărât să aflu cât mai multe. În librării, am răsfoit *Ars Grammatica* şi *Ars Minor,* precum şi Bibliile frumoase care erau de vânzare, pe care le puteam privi doar cerându-i vânzătorului să mi le scoată din dulapurile în care stăteau încuiate.

— Pe unde trebuie să o iau spre nord de aici? l-am întrebat pe un bărbat plictisit care stătea cu capul sprijinit în palmă şi mă privea adormit.

— La nord? Nimeni nu merge la nord, mi-a răspuns el câscând.

Purta haine de bună calitate, cu ţesătură fină, şi pantofi din piele aleasă.

— Uite, am cărţi mult mai de preţ decât acelea.

M-am prefăcut interesat, apoi i-am explicat politicos că le aveam pe toate, dar că-i mulţumeam pentru efort. Nu mă mai simţisem niciodată atât de singur ca în clipele acelea când mă plimbam prin acel oraş şi îi ascultam pe toţi vorbind la nesfârşit despre acest oraş binecuvântat şi liniştit.

Numai când mă gândeam la căderea nopţii îmi îngheţa sângele în vine. Şi apoi, ce era tot misterul acesta care învăluia drumul spre nord? Nimeni în afară de preot nu îndrăznea să discute despre acest lucru. Cam la vreo oră după căderea întunericului, s-a întâmplat să mă aflu într-un magazin unde proprietâreasa, care vindea mătăsuri şi dantele aduse din Florenţa şi Veneţia, nu era cu mine la fel de răbdătoare precum ceilalţi, deşi era evident că aveam mulţi bani.

— De ce pui atâtea întrebări? M-a întrebat ea.

Părea a fi obosită şi epuizată.

— Crezi că e uşor să ai grijă de un copil bolnav? Ia uită-te aici!

M-am uitat la ea de parcă ar fi fost nebună. Dar, curând, cuvintele ei m-au luminat şi mi-au îngheţat sufletul. Mi-am dat seama exact ce voia să spună. Mi-am băgat capul printr-o uşă ascunsă de o draperie grea şi am văzut un copil bolnav şi doborât de febră care moţăia într-un pat îngust şi murdar.

— Crezi că e uşor? An după an, starea ei s-a înrăutăţit.

— Îmi pare rău. Şi ce râmâne de făcut?

Femeia a lăsat ţesătura la o parte şi a pus jos acul. Îşi pierduse orice răbdare cu mine.

— Ce râmâne de făcut?! Vrei să zici că nu ştii? Un bărbat învăţat ca tine!

Îşi muşcă buza.

— De fiecare dată, bărbatul meu zice că încă nu-i momentul. Şi aşa ne chinuim mereu.

S-a întors apoi la lucrul ei, mormâind pentru sine, iar eu, oripilat, dar străduindu-mă să nu-mi arăt sentimentele, am plecat mai departe. Am mai intrat în câteva prăvălii. N-am găsit nimic deosebit. Apoi, în cea de-a treia, am găsit un bătrân nebun pe care cele două fete ale sale se străduiau să-l convingă să nu-şi rupă hainele de pe el.

— Daţi-mi voie să vă ajut! M-am oferit imediat.

L-am aşezat înapoi pe scaunul lui, l-am îmbrăcat la loc şi, în cele din urmă, a încetat să mai scoată zgomotele acelea incoerente. S-a potolit brusc şi a râmas tăcut, salivând abundent.

— Slavă Domnului că nu va mai dura mult chinul acesta. Va fi o adevărată binecuvântare, a spus una din fete, ridicând din sprâncene.

— De ce nu va mai dura?

S-a uitat la mine şi atunci a înţeles.

— Sunteţi străin de oraşul nostru, *signore!* Vă rog să mă iertaţi! Şi sunteţi atât de tânăr… Nu m-am uitat cu atenţie la domnia voastră. Vreau să spun că Dumnezeu va fi milostiv cu el. E foarte bătrân.

— Mda, văd…

S-a uitat la mine cu o privire vicleană şi de nepătruns.

Am făcut o plecăciune şi am ieşit. Bătrânul începuse din nou să-şi scoată cămaşa, iar cealaltă soră, care tăcuse mâlc până acum, l-a lovit cu putere. Am tresărit, dar am plecat mai departe. Voiam să ies şi să văd cât mai multe.

Trecând pe lângă nişte croitorii micuţe, am ajuns în cele din urmă pe strada negustorilor de porţelanuri, unde doi oameni se certau pentru o tavă frumos meşteşugită. Aceste tăvi erau folosite odinioară pentru a primi copilul când ieşea din pântecele mamei, dar în vremea mea deveniseră un cadou pretenţios, care se oferea după naşterea pruncului. Erau nişte talere întinse, împodobite cu imagini domestice foarte plăcute, iar această prăvălie oferea nenumărate modele.

Am auzit zarva înainte să mă poată vedea cineva.

Unul din bărbaţi era de părere că ar trebui să cumpere tava, iar celălalt credea că pruncul nu va trăi, şi darul era inutil; cel de-al treilea susţinea că femeia se va bucura oricum de tava aceasta atât de minunată.

Cei trei au amuţit când am intrat eu pentru a mă uita la vasele importate, dar când m-am întors cu spatele, unul dintre cei trei a şoptit:

— Dacă are vreun pic de minte, o s-o facă!

Aceste cuvinte m-au marcat atât de tare, încât m-am repezit şi am luat o tavă de pe un raft şi m-am prefăcut a fi foarte impresionat de lucrătura acesteia.

— E atât de frumoasă! Am spus eu ca şi cum nu i-aş fi auzit vorbind.

Negustorul s-a ridicat şi a început să laude articolele pe care le avea de vânzare. Bărbaţii s-au topit în întunericul de afară. Eu m-am uitat fix la vânzător.

— E bolnav copilul? l-am întrebat eu pe cel mai nevinovat şi mai copilăros ton pe care îl puteam adopta.

— Nu, nu cred, dar ştii cum e… E cam micuţ.

— Adică slab?

— Da, slab, a confirmat el cu stângâcie.

Zâmbetul său era cam artificial, dar el avea impresia că face faţă foarte bine situaţiei.

Amândoi ne-am apucat să discutăm despre vase. Am cumpărat o ceaşcă micuţă de porţelan, foarte frumos pictată, pe care susţinea că a cumpârat-o de la un veneţian.

Ştiam prea bine că ar fi trebuit să plec fără să mai rostesc un cuvânt, dar nu m-am putut abţine să nu-i pun o întrebare în timp ce plăteam:

— Crezi că va trăi bietul copil?

Negustorul a râs răguşit în timp ce numâra banii.

— Nu!

Apoi s-a uitat la mine ca şi cum ar fi avut o revelaţie.

— Nu vă mai faceţi griji, *signore!* Aţi venit să locuiţi aici?

— Nu. Sunt în trecere spre nord.

— Spre nord? A întrebat el speriat şi ironic totodată.

A trântit capacul seifului şi a răsucit cheia. Scuturând din cap, a pus cutia cu bani într-un dulap şi a închis uşa.

— Spre nord, zici? Atunci îţi urez să ai noroc, băiete! E un drum vechi. Ai face bine să călătoreşti cât mai repede şi să porneşti imediat după răsăritul soarelui.

— Mulţumesc pentru sfat, domnule.

Noaptea se apropia.

M-am grăbit să ies într-o alee şi m-am rezemat de un perete, străduindu-mă să îmi trag sufletul, de parcă m-ar fi fugărit cineva. Am lăsat ceaşca să-mi cadă din mână şi aceasta s-a spart cu zgomot. Ecoul cioburilor s-a râsfrint în zidurile clădirilor înalte.

Aproape că îmi ieşisem din minţi.

Apoi, pe deplin conştient de situaţia în care mă aflam şi de ororile pe care le descoperisem, am luat o decizie fermă.

Nu eram în siguranţă la han, aşa că mai avea vreo importanţă? Trebuia să fac exact ce mă tăia capul şi să văd cu ochii mei care era adevărul. Şi chiar aşa am procedat.

Fără a mă întoarce la han, pentru a încheia conturile, am pomit-o în susul dealului, unde umbrele erau atât de grele, încât mă înghiţeau cu totul, şi am urcat pe străzile înguste către castelul în ruină.

Toată ziua admirasem priveliştea impunătoare a zidurilor dărâmate şi puteam vedea că erau distruse complet şi părăsite. Poate doar păsările cerului se mai aventurau înăuntru. Şi totuşi castelul mai avea două turnuri râmase în picioare, unul cu faţa spre oraş, iar celălalt, mult mai dărâmat, se afla mai departe, pe marginea stâncii, după cum văzusem şi eu mai devreme din câmpiile de jos.

M-am îndreptat spre tumul care dădea spre oraş.

Toate clădirile oficiale erau închise, iar soldaţii care dădeau stingerea aveau să adoarmă în curând; singurele

zgomote care se mai auzeau proveneau de la nişte taverne rămase deschise în ciuda legii.

Piaţa din faţa castelului era pustie şi, din cauză că străzile oraşului erau atât de întortocheate, nu puteam să desluşesc nimic în afară de vreo câteva torţe aprinse.

Cerul era totuşi senin şi luminos, acoperit doar de câţiva nori micuţi şi rotunzi, pe fundalul nopţii de un albastru închis, iar stelele erau din cale-afară de multe.

Am găsit nişte scări vechi, şerpuite şi foarte înguste, care se încolăceau în jurul vechii citadele, ducând sus, la prima platformă de piatră, chiar înaintea intrării în turn.

Bineînţeles că această arhitectură nu îmi era deloc străină. Pietrele aveau o consistenţă mai dură decât cele din care fusese construit vechiul meu castel şi erau mai închise la culoare, dar tumul era încăpător şi foarte bine clădit.

Ştiam că locul era destul de vechi încât să găsesc nişte trepte de piatră care să mă poarte până sus şi chiar aşa a fost. Am ajuns într-o încăpere înaltă, care îmi oferea o privelişte asupra întregului oraş întins la picioarele mele.

Camerele erau înalte, dar în secolele trecute se ajungea aici prin intermediul unor scări de lemn care puteau fi retrase pentru a împiedica duşmanii să urce. Puteam să aud pâsârile ciripind, evident deranjate de prezenţa mea. Se mai auzea şi briza care adia uşor.

Îmi plăcea că mă aflam la înălţime.

Puteam să privesc prin toate cele patru ferestre ale încăperii, care îmi ofereau o imagine completă a împrejurimilor.

Mai cu seamă, puteam să văd întreg oraşul. Avea forma unui ochi ciclopic – un oval cu capetele ascuţite –, cu torţe aprinse ici şi colo, cu câte o fereastră abia luminată, iar pe una dintre străzi se zărea cineva având în mână un felinar.

Abia apucasem să observ luminiţa, că s-a şi stins. Străzile păreau pustii. Ferestrele s-au întunecat şi ele, iar torţele s-

au mistuit în noapte.

Întunericul avea un efect calmant asupra mea. Câmpul întins se contopea cu linia albăstrie a orizontului, acolo unde probabil se aflau porţile raiului; împrejur se puteau desluşi pădurile care năpădiseră pământul arat, avântându-se din ce în ce mai sus, pe dealurile ce se ridicau unele în spatele celorlalte sau se prăvăleau brusc în văile neguroase.

Paşii mei răsunau adânc în pustietatea din turn. Nu se simţea nicio mişcare, nici măcar păsările nu mai erau prin preajmă. Eram cu desâvârşire singur. Aş fi putut auzi cel mai mic zgomot pe scările care coborau. Nimeni nu ştia că eu eram acolo. Totul era încremenit.

Eram prea disperat pentru a mai simţi frica. Ca să fiu sincer, eram gata să o înfrunt pe Ursula în acest loc, ba chiar preferam ca întâlnirea noastră să aibă loc aici, şi nu în încăperea strâmtă a hanului. Nu aveam teamă de nimic în timp ce îmi rosteam rugăciunile, odihnindu-mi mâna pe mânerul săbiei, ca de obicei.

Ce aşteptam să văd în oraşul acesta adormit? *Aş fi vrut să văd tot ce se întâmpla pe ascuns.*

Dar oare ce îmi imaginam eu că ar fi de văzut? Oricum n-aş fi putut spune nimănui. Dar, pe măsură ce mă învârteam prin încăpere şi mă uitam spre cele câteva lumini împrăştiate mai jos de cetate şi la zidurile greoaie de apărare, care se prăvăleau la vale sub cerul luminos de vară, locul a început să capete un aspect dezgustător, plin de înşelătorie şi de vrăjitorie; un loc închinat Diavolului.

„Credeţi că nu ştiu unde se duc copiii nedoriţi? Credeţi că toţi ciumaţii sunt primiţi cu braţele deschise în oraşele dimprejur?”

Am rămas surprins de ecoul propriei mele voci între pereţii reci.

„Dar ce faceţi cu ei, Ursula? Ce aţi făcut cu fratele şi cu sora mea?”

Gândurile mele erau probabil doar la un pas de nebunie sau poate că doar păreau astfel. Dar am învăţat un lucru: răzbunarea te face să mai uiţi de durere. Răzbunarea e ademenitoare şi are o mare putere, chiar dacă e fără speranţă.

„O lovitură de sabie e de-ajuns să-i retez capul, m-am gândit eu, şi să-l arunc pe fereastra aceea. Apoi nu va mai fi decât un demon rămas fără puterile sale lumeşti.” Din când în când, îmi scoteam sabia pe jumătate, apoi o împingeam la loc. Am scos pumnalul cel mai lung pe care-l aveam şi i-am încercat uşor tăişul în palma mâinii stângi. Şi toate acestea fără să mă opresc vreo clipă din mers.

Dintr-o dată, în miezul uneia dintre cugetările mele plictisitoare, am zărit undeva, pe un munte aflat în depărtare, nu ştiam prea clar în ce direcţie se afla – dar cu siguranţă nu în direcţia de unde venisem eu o lumină puternică ce pâlpâia în întunericul pădurii.

La început m-am gândit că ar putea fi un foc, atât era de mare vâlvătaia, dar, mijindu-mi ochii şi concentrându-mă mai bine, mi-am dat seama că această posibilitate era exclusă.

Acea lumină dezmăţată nu se râsfrângea asupra norilor şi, oricât de mare mi-ar fi părut mie, pornea parcă dintr-un singur loc, ca şi cum o vastă congregaţie strânsă laolaltă ar fi aprins nenumărate lumânări. Această orgie luminoasă era imobilă şi totuşi pulsa în întuneric.

Am simţit un fior rece în oase şi m-am uitat mai bine. Era o locuinţă! M-am aplecat peste pervazul ferestrei. Puteam să-i văd contururile complicate. Ieşea în evidenţa în mijlocul acestor pământuri, un castel cu lumină luxuriantă, singuratic şi vizibil din orice parte a oraşului: un spectacol în mijlocul pădurii, o sărbătoare ce impunea ca fiecare torţă şi fiecare lumânare să fie aprinse, iar ferestrele, parapeţii şi crenelurile să fie împodobite cu felinare.

La nord! Acolo se afla castelul! Adică în direcţia în care

fusesem prevenit să nu merg. Era imposibil ca orăşenii să nu cunoască acest loc şi totuşi nimeni nu-mi pomenise de el, în afară de cele câteva şoapte înspâimântate ale călugărului franciscan care se ospătase la masa mea.

Dar ce vedeam de fapt? Ce era de văzut? Pădurile erau foarte dese. Castelul era situat undeva sus, dar era ascuns de păduri bogate, iar luminile sale pulsau când şi când printre copaci, ca o ameninţare implacabilă. Dar ce era de fapt acea mişcare pe care mai mult o bănuiam în întuneric, de-a lungul pantelor care coborau dinspre acel promontoriu misterios?

Ce mişuna în noapte? Se îndreptau dinspre castel spre oraş? Erau nişte siluete fără formă, ca nişte imense păsări negre ce urmau linia şerpuită a muntelui, fără să calce totuşi pe pământ. Oare se îndreptau spre mine? Poate că eram sub efectul unei vrăji…

Nu, nu era o halucinaţie. Sau era?

Păreau să fie zeci de siluete, care se apropiau din ce în ce mai mult!

Nu erau nişte siluete înalte, ci dimpotrivă. Îmi păruseră atât de mari pentru că erau împărţite în grupuri şi, pe măsură ce se apropiau, grupurile se spărgeau şi le vedeam agâţându-se de ziduri şi urcând din toate părţile, ca nişte fluturi de noapte gigantici.

M-am răsucit pe câlcâie şi am fugit spre fereastră.

Se pogorâseră ca un roi de viespi asupra oraşului. Îi puteam vedea cum coborau şi se pierdeau în întuneric. Ceva mai jos, în piaţetă, se vedeau două forme întunecate, doi bărbaţi în pelerine unduitoare, care alergau sau mai degrabă făceau nişte salturi uriaşe şi se pierdeau pe străzi, lâsând să li se prelingă de pe buze un râs zgomotos şi plin de îndrăzneală. Noaptea s-a umplut de plânsete şi de suspine.

Apoi s-a auzit un geamăt slab şi un vaiet înăbuşit.

Oraşul râmânea cufundat în beznă. Fiinţele acestea

malefice au apărut din nou pe meterezele zidurilor, alergând direct spre margine şi aruncându-se în gol.

— Dumnezeule! Dar vă pot vedea! Fiţi blestemaţi! Am şoptit.

Am auzit un zgomot puternic, am simţit atingerea unui material moale, şi apoi silueta unui bărbat s-a ivit chiar lângă mine.

— Şi ce dacă ne vezi, băiete? Eşti prea curios!

Vocea lui era veselă şi energică. Era prea aproape pentru a-mi mai putea scoate sabia. Nu puteam să văd decât veşmintele lui bogat ornate.

Punându-mi toată puterea în braţ, m-am străduit să-l înjunghii în vintre. Râsul lui sonor a răsunat în turn.

— Nu mă poţi răni, băiete! Dacă eşti atât de curios, prea bine, atunci te vom lua cu noi, ca să vezi ceea ce doreşti să vezi.

M-a cuprins în mantia lui, înfăşurându-mă ca pe un prunc şi aproape sufocându-mă, apoi am simţit cum m-a ridicat de pe pământ şi am ştiut că am părăsit turnul!

Capul îmi atâma în jos şi mi se făcuse râu. Părea să zboare cârându-mă în spate, iar râsul lui era atât de puternic, încât vântul nu-l putea acoperi. Îmi era imposibil să-mi eliberez braţele. Simţeam sabia, dar n-aveam cum să ajung la mânerul ei.

M-am chinuit disperai să îmi scot pumnalul, nu cel pe care îl pierdusem probabil când mă surprinsese el, ci celălalt, pe care-l ţineam în cizmă; după ce l-am gâsit, m-am răsucit spre spatele osos al celui care mă transporta mârâind şi zguduind-se şi am înfipt cu sete pumnalul prin material.

A scos un urlet înspâimântător. L-am înjunghiat iar.

Corpul meu a fost apoi proiectat prin aer, departe de el.

— Eşti un mic monstru! Copil nesăbuit!

Am căzut brusc, am simţit cum m-am lovit de pământul dur acoperit cu iarbă şi m-am rostogolit sfâşiind cu cuţitul

materialul sufocant.

— Nenorocitule!

— Eşti rănit, diavol scârbos? Am strigat cât m-au ţinut puterile. Mă chinuiam să rup materialul, pierzându-mă în el, râsucindu-mă întruna, pipăind iarba umedă cu mâinile.

În cele din urmă, am văzut stelele, pânza a fost smulsă de pe membrele mele care se zbăteau să se elibereze. Zăceam la picioarele lui, dar totul n-a durat decât o clipă.

6

Curtea Pocalului de Rubin

Nimic nu mi-ar fi putut smulge pumnalul din mână. L-am înfipt cu putere în piciorul lui, smulgându-i altă cascadă de urlete. M-a ridicat şi m-a azvârlit în aer; am căzut ameţit pe pământul acoperit de rouă.

Aşa am avut ocazia să-l văd ceva mai bine, deşi aveam privirea înceţoşată. O lumină de culoarea sângelui părea să-l străbată din cap până-n picioare. Era îmbrăcat ca un cavaler, cu mantie şi glugă, într-o tunică de modă veche cu mâneci din zale lucitoare. Şi-a răsucit trupul. Pletele aurii îi

încadrau chipul şi se vedea că rana pe care i-o făcusem în spate îi cauza un rictus de durere; în plus, mai şi şchiopăta din cauza rănii de la picior.

M-am rostogolit de două ori, ţinând strâns pumnalul, eliberându-mă atât cât să pot trage sabia din teacă. Eram deja în picioare înainte ca el să apuce să facă vreo mişcare; mi-am fluturat sabia neîndemânatic, cu o singură mână, dar cu toată forţa, şi am auzit-o intrând în măruntaiele lui cu un zgomot dezgustător de carne sfâşiată. Şuvoiul de sânge care a ţâşnit în lumina strălucitoare a fost o imagine oribilă şi monstruoasă.

Atunci a scos cel mai cutremurător urlet şi a căzut în genunchi.

— Imbecililor, ajutaţi-mă! E un nebun! A strigat el.

Gluga i-a căzut de pe cap.

Am aruncat o privire spre fortificaţiile înalte care se ridicau pe partea dreaptă, la turnurile crenelate pe care fluturau steaguri în lumina şovăitoare a luminărilor, pe care le observasem de la distanţă, din oraş. Era un castel fantastic, cu turle ascuţite, cu ferestre arcuite şi metereze înalte, populat de siluete întunecate care se foiau urmărind lupta noastră.

Atunci a apărut pe iarba udă silueta Ursulei, înveşmântată într-o rochie roşie, fără glugă de data aceasta, cu părul împletit în cozi lungi legate cu panglici roşii. Venea în fugă spre mine.

— Nu-l răniţi, vă interzic! A urlat ea. Nu-l atingeţi!

Un grup de siluete masculine, toate îmbrăcate după moda veche, în tunici care le ajungeau până la genunchi, cu coifuri ascuţite din oţel, o urmau. Toţi purtau barbă şi aveau pielea de o paloare nepământească.

Adversarul meu s-a întins pe iarbă, scuipând un şuvoi de sânge.

— Uitaţi-vă ce mi-a făcut!

Mi-am înfipt pumnalul în teacă, am înşfăcat sabia cu

amândouă mâinile şi m-am repezit la gâtul lui, lâsând un urlet să-mi scape printre dinţi şi apoi i-am văzut capul rostogolindu-se în josul dealului.

— Acum eşti mort de-a binelea! Duh necurat, eşti mort! Du-te şi ia-ţi capul dacă poţi! Să te vâd cum îl pui la loc.

Ursula m-a înconjurat cu braţele şi şi-a lipit sânii de spatele meu. Mâna ei m-a apucai cu putere de braţ şi m-a silit să plec vârful săbiei.

— Nu-l atingeţi! Nu vă apropiaţi, vă ordon! A strigat ea ameninţător.

Unul dintre ei a adus capul încununat de plete blonde al duşmanului meu şi l-a ridicat în timp ce restul priveau trupul care se zvârcolea şi se zbătea.

— E prea târziu, a spus unul dintre ei.

— Ba nu, puneţi-l la loc! A strigat altul.

— Dă-mi drumul, Ursula! Lasă-mă să mor cu onoare! Fă-mi măcar binele acesta! Spuneam eu zbătându-mă.

— Nici nu mă gândesc! Mi-a şoptit cu vocea înfierbântată.

Eram complet neputincios căci mă strângea cu putere, oricât ar fi fost de moi sânii ei şi oricât de firave îi păreau a fi degetele reci. Eram complet subjugat de ea.

— Să mergem la Godric, s-a auzit vocea unuia dintre bărbaţi.

Alţii doi au ridicat trupul celui decapitat, care încă se mai zbătea.

— Duceţi-l la Godric! Doar el poate să decidă ce facem! A adăugat cel care adusese capul.

Ursula scoase un urlet prelung:

— Godric!

Era mai degrabă urletul vântului sau al unei fiare, atât de ascuţit a fost ţipătul ei care s-a răsfrânt în pereţii castelului.

Undeva sus, în uşa arcuită a citadelei, cu spatele la lumină, se vedea silueta subţire a unui bărbat în vârstă, cu membrele încovoiate sub povara bătrâneţii.

— Aduceţi-i pe amândoi! A poruncit. Ursula, linişteşte-te,

ai să sperii pe toată lumea!

Am rugat-o repede să mă elibereze, dar ea m-a strâns şi mai tare. Apoi am simţit înţepătura dinţilor ei pe gât.

— Ursula, lasă-mă să vâd ce se întâmplă! O imploram eu.

Am simţit norii întunecoşi ridicându-se deasupra mea, ca şi cum aerul s-ar fi îngroşat dintr-o dată, iar puterea ei senzuala mă învăluia în miresme şi sunete nepământeşti.

Da, o iubeam şi o doream, nu puteam să neg acest lucru. Mă vedeam ţinând-o în braţe, pe pajiştea acoperită de ierburi înalte şi umede. Ea se afla alături de mine, dar acesta nu era decât un vis. Nu eram înconjuraţi de flori roşii, aşa cum mi se părea mie, ci eram dus undeva, iar ea îmi slăbise spiritul, de parcă mi-ar fi smuls inima din piept cu puterile ei diavoleşti.

Am încercat să o blestem, dar vedeam în jurul nostru numai flori şi o auzeam îndemnându-mă să fug. Nu era decât o fantezie, ca şi buzele ei care mă sărutau şi mâinile ei care mă înlănţuiau ca un şarpe.

Un castel franţuzesc. Părea că fusesem transportat în nord. Am deschis ochii. În jurul meu desluşeam îmbrăcăminte specific franţuzească. Chiar şi muzica difuză pe care o auzeam mă făcea să mă gândesc la melodiile franţuzeşti pe care le cântam la vremea cinei când eram copil.

M-am trezit. Eram prăbuşit pe un covor, cu picioarele încrucişate. Când mi-am revenit, mi-am frecat uşor gâtul şi am început să caut cu disperare armele care îmi fuseseră luate. Mi-am pierdut echilibrul şi am căzut pe spate.

Muzica era obsedantă, plictisitoare şi prea zgomotoasă. Părea să se ridice de undeva din adâncuri, poate din cauza sunetului înăbuşit al tobelor şi din cauza tânguirii nazale a cornului. Nu distingeam nicio melodie.

Mi-am ridicat privirile. Arcadele ascuţite care dădeau într-un balcon erau tot franţuzeşti, iar undeva dedesubt se auzea zgomotul unei mari petreceri. Tot franţuzeşti erau şi

tapiseriile cu femei care purtau pălării înalte, conice, şi unicornii, de un alb imaculat.

Totul avea un iz antic, asemenea ilustraţiilor din vechile cărţi de rugăciuni care înfăţişau poeţi citind audienţei plictisitorul *Roman de la Rose* sau fabulele cu vulpea şi corbul.

Fereastra era drapată în satin albastru şi acoperită cu flori de crin. Un filigran învechit se cojea de pe ancadramentul înalt al uşii şi de pe tocul ferestrei. Dulapurile erau aurite şi pictate în stil franţuzesc; totul era rigid şi dărăpănat.

M-am răsucit.

Am văzut doi bărbaţi, cu tunici lungi pătate cu sânge şi mineri de zale groase şi aspre. Îşi scoseseră coifurile ascuţite şi se uitau la mine cu nişte ochi îngheţaţi şi apoşi. Amândoi aveau barbă, iar lumina fâcea să le sclipească pielea de un alb nefiresc.

Apoi am văzut-o şi pe Ursula, ca o bijuterie desâvârşită de argint, stând în umbră şi uitându-se la mine. Purta o rochie cu talia înaltă care se unduia plăcut pe trupul ei, la fel de demodată ca şi veşmintele celorlalţi, de parcă ar fi sosit tocmai din regatul Franţei de odinioară, cu sânii ei albi ca laptele dezgoliţi aproape până la sfârcuri şi cu trupul înfăşurat într-o catifea bogată, roşie cu auriu.

La o masă, pe un scaun în forma de X, stătea Bătrânul; îi ghicisem destul de bine vârsta mai devreme, când îi zărisem silueta pe fundalul luminilor din palat. Era şi el la fel de palid ca şi ceilalţi, avea acelaşi ten care îmi amintea de paloarea morţii şi aceeaşi înfăţişare dual de o frumuseţe monstruoasă.

Camera era luminată de candelabre turceşti atâmate de lanţuri din tavan, care străluceau cu putere, împrăştiind o lumină ce-mi rănea ochii. Se simţea o mireasmă de trandafiri şi de câmpii înverzite total străina de atmosfera din jur.

Bătrânul avea un craniu pleşuv, la fel de urât ca globul unui ochi scos din orbită; chipul îi era luminat de ochii cenuşii, iar buzele subţiri şi lunguieţe se încleştau într-un rictus indiferent.

— Aşadar, ai ucis pe unul dintre noi. Înţelegi ce înseamnă asta, nu-i aşa? Mi s-a adresat el cu o voce domoală, ridicând din sprâncenele care abia se distingeau ca un rid pe pielea lui strălucitor de albă. Liniile obrajilor lui se adânceau mult în interior.

— Aşa sper.

M-am ridicat în picioare, dar aproape că mi-am pierdut echilibrul. Ursula s-a întins spre mine, apoi s-a retras, ca şi cum mişcarea ei ar fi stricat decorul din jur. M-am îndreptat din nou, uitându-mă cu ură la ea şi apoi la Bătrânul cel pleşuv, care mă privea netulburat.

— Vrei să vezi ce-ai fâcut?

— De ce m-ar interesa?

Şi totuşi, am văzut. Pe o masă de scândură zăcea hoţul cel blond care îmi răpise corpul şi sufletul pentru a mă aduce aici. Îmi plătisem cu vârf şi îndesat datoria. Zăcea nemişcat şi parcă se micşorase cu mult, ca şi cum membrele i-ar fi fost descărnate. Capul, din care se scursese tot sângele, avea ochii înceţoşaţi larg deschişi şi era aşezat alături de gâtul lui rupt. Ce privelişte încântâtoare pentru mine! M-am uitat la mâna scheletică a fiinţei, care atârna peste masă: era albă şi scofâlcită de parcă ar fi fost o creatură a mării părăsită fără milă în lumina soarelui, pe nisipul fierbinte.

— Minunat! Omul acesta, care a îndrăznit să mă răpească şi să mă aducă aici cu forţa, e mort! Vă mulţumesc pentru această desfătare! Onoarea mi-a impus să-l omor, ca să nu mai vorbesc de raţiune! Pe cine aţi mai luat din sat? Pe bătrânul care-şi rupea hainele de pe el? Pe copilul născut prea mic? Pe cei slabi şi infirmi sau pe oricine vă dau ei? Voi ce le oferiţi în schimb?

— Te rog să taci, tinere. Ai mai mult curaj decât onoare sau raţiune, asta e clar, mi-a spus Bătrânul pe un ton solemn.

— Ba nu! Păcatele pe care le-aţi făcut împotriva mea mă obligă să lupt împotriva voastră până la ultima suflare.

M-am răsucit în loc şi m-am uitat la uşa deschisă. Muzica aceea greoaie mă scârbea şi aveam senzaţia că mi se va face rău din cauza numeroaselor lovituri şi căzături pe care le suferisem.

— Ce zgomot se aude din adâncuri? Ce e aici, o curte princiară?

Cei trei bărbaţi au izbucnit cu toţii în râs.

— Aproape că ai nimerit-o, spuse unul dintre soldaţii bărboşi, pe un ton grav. Aceasta este Curtea Pocalului de Rubin.

Acesta e numele nostru şi te poftim să-l rosteşti cum se cuvine, în franceza sau în latină, aşa ca noi.

— Curtea Pocalului de Rubin! Sunteţi nişte paraziţi, nişte vampiri care se hrănesc cu sânge! Pentru ce e Pocalul de Rubin, dacă nu pentru sânge?

Mi-am amintit de înţepătura dinţilor ei pe gâtul meu, care îmi împrăştiase o vrajă în trup, dar amintirea câmpiei înverzite şi a sinilor ei dulci îmi tulbura mintea. M-am scuturat din visare.

— Sunteţi nişte vampiri! Asta faceţi cu toţi cei pe care-i luaţi? Le beţi sângele?

Bătrânul se uită insistent spre Ursula.

— Ce îmi ceri, Ursula? Cum îmi poţi cere să fac o astfel de alegere?

— Godric, dar este tânăr, puternic şi frumos! Dacă tu accepţi, nimeni nu se va împotrivi. Nimeni nu va pune la îndoială decizia ta. Te rog, te implor. Când ţi-am mai cerut eu...

— Ce să ceri? Să mă cruţe? Asta-i ceri? Mai bine spune-i să mă omoare!

Mă uitam când la chipul ei îndurerat, când la Bâtrin, care îmi cunoştea deja alegerea. Nu trebuia să-i mai spun nimic. Nu mai era posibil să mi se arate milă, pentru că eu i-aş fi atacat întruna, încercând să îi ucid rând pe rând.

Brusc, de parcă s-ar fi mâniat, pierzându-şi răbdarea, Bătrânul s-a ridicat şi m-a înşfăcat de guler, trăgându-mă după el, într-o viitoare de material sângeriu, de parcă nu cântâream mai mult decât un fulg. M-a dus până la marginea balustradei de piatră.

— Priveşte Curtea noastră!

Sala era imensă. Balconul unde ne aflam se întindea de jur-împrejur, iar dedesubt abia dacă se zărea un petic de zid neîmpodobit în draperiile de un roşu bogat aurit. La masa lungă de jos erau aşezaţi domni şi doamne, toţi înveşmântaţi în haine făcute din acelaşi material sângeriu. La început crezusem că era culoarea vinului de Burgundia, dar mai apoi mi-am dat seama că era culoarea sângelui. Toţi şedeau la masa goală, fără o farfurie sau un pahar dinainte. Erau veseli şi sporovăiau, privind la cei care dansau, ocupând spaţiul întins al sălii, pe covoarele groase, plâcându-le să simtă moliciunea ţesăturii sub picioare.

Erau o mulţime de siluete care se mişcau în cerc, în ritmul muzicii, descriind în aer arabescuri complicate. Costumele lor erau de o mare varietate, începând de la stilul franţuzesc, până la noua modă florentină. Peste tot se zăreau mătăsuri roşii împodobite cu fel şi fel de flori sau alte desene, care semănau foarte mult cu nişte stele sau cu semicercul lunii în ultimul pătrar, deşi nu puteam distinge totul cu claritate.

Era o imagine sumbră, dar care îţi stârnea curiozitatea: toate aceste fiinţe, îmbrăcate în culoarea aceea somptuoasă, undeva între nuanţa îngrozitoare a sângelui şi splendoarea stacojie a rubinelor.

Am remarcat mulţimea de candelabre, torţe şi felinare. Cât de uşor ar fi fost să dai foc sălii împodobite cu atâtea

draperii… M-am întrebat dacă ardeau şi ei, ca vrăjitoarele sau ca alţi eretici. Am auzit-o pe Ursula scoţând un murmur alarmat: – Vittorio, fii înţelept!

La şoapta ei, bărbatul care stătea la centrul mesei de jos – cel care şedea pe scaunul cu spătarul cel mai înalt, ca semn de distincţie, pe care la noi acasă ar fi şezut tata – s-a uitat la mine. Avea părul la fel de blond ca şi demonul pe care-l ucisesem, dar cozile lungi erau îngrijite şi îi cădeau mătăsoase pe umeri. Avea chipul tânăr. Era mai tânăr decât tatăl meu, dar mai în vârstă decât mine. Chipul său avea aceeaşi paloare cu a celorlalţi, iar ochii albaştri mă fixau cu intensitate. După ce m-a studiat, s-a întors înapoi să admire dansatorii.

Întregul spectacol mi se perinda prin faţa ochilor, tremurind ca fumul pe care îl împrăştiau torţele; ochii au început să-mi lăcrimeze şi mi-am dat seama că siluetele de pe tapiserii nu erau deloc femeile blânde şi unicornii din camera micuţa prin care trecuserăm, ci nişte diavoli care dansau în iad. Într-adevâr, erau nişte arătări hidoase, sculptate în cel mai crud şi mai violent stil, care împânzeau toată veranda de sub noi, ale căror capete împodobeau vârfurile coloanelor ce susţineau tavanul. Peste tot, erau numai creaturi demonice şi înaripate, cioplite în piatră.

Aceste reprezentări ale râului străjuiau toţi pereţii. Pe o tapiserie de jos, puteam desluşi cercurile infernului lui Dante care păreau să se suprapună unul peste celălalt, înălţându-se din ce în ce mai sus. M-am uitat iar la masa goală. Eram ameţit şi simţeam că mi se va face râu, că o să-mi pierd cunoştinţa.

— Vrea să te facem membru al Curţii noastre, mi-a răspuns Bătrânul, fără să-mi dea drumul şi împingându-mă cu putere în balustradă pentru a mă împiedica să mă întorc.

Vocea lui era domoală şi indiferenta.

— Vrea să te răsplătim pentru că l-ai ucis pe unul dintre noi. Aşa gândeşte ea.

Mi-a aruncat o privire meditativă şi rece. Nu mă ţinea de guler cu brutalitate sau cu duritate.

Începusem să proferez o cascadă de injurii şi de cuvinte rostite doar pe jumătate din cauza furiei, când, dintr-o dată, am simţit cum mă prăbuşesc.

Încercând să mă eliberez din strânsoarea Bătrânului, am căzut peste balustradă şi într-o clipă zăceam întins pe covoarele groase, de unde m-am pomenit smucit şi ridicat, în timp ce dansatorii se dădeau la o parte pentru a ne face loc.

Ne aflam chiar în faţa stăpânului acestor creaturi, cel din jilţul cu spătar înalt, şi am observat că figurinele de lemn sculptate pe tronul lui înfăţişau, bineînţeles, animale şi diavoli.

Jilţul era din lemn negru, atât de bine lustruit încât puteam simţi mirosul de ulei, ce se amesteca dulceag în atmosfera încinsă cu fumul făcliilor aprinse.

Muzicienii se opriseră din cântat. Nici măcar nu reuşeam să-i văd. Apoi, când i-am observat, am văzut grupul aflat într-un mic balcon de la etaj şi mi-am dat seama că şi ei aveau aceeaşi piele albă ca de porţelan şi aceiaşi ochi fatali de felină. Erau toţi bărbaţi, îmbrăcaţi modest, şi păreau a fi destul de speriaţi.

M-am uitat la stăpân. Nu se mişcase şi nici nu grăise deloc. Era un bărbat chipeş, cu un aspect maiestuos, cu pletele blonde pieptănate peste cap şi împletite cu atenţie, astfel încât să-i cadă pe umeri.

Hainele lui erau tot de modă veche: purta o tunică de catifea, nu din aceea soldăţească, ci una mai lungă, aproape ca o mantie, împodobită cu blană de o culoare închisă, care se asorta cu paloarea obrajilor, iar pe sub aceasta, avea o cămaşă cu mâneci lungi şi frumos lucrate, care îi atârnau de la umeri până la încheieturile subţiri. Avea la gât un lanţ gros cu mai multe medalioane: fiecare verigă de aur lucrat cu mare meşteşug era împodobită cu

câte un rubin la fel de roşu ca şi veşmântul său.

Îşi ţinea o mână subţire pe masă. Cealaltă nu i-o vedeam. Mă privea cu ochii lui albaştri. Mâna lui avea un aer puritan, fiind rafinată şi curată, ca de savant.

Ursula s-a apropiat în grabă, păşind pe covoarele groase şi ţinându-şi fustele cu mâinile ei delicate.

— Florian, te implor pentru acest om! A început ea, fâcând o plecăciune adâncă. Te rog să ţii cont de vitejia şi de caracterul lui şi să-l faci membru al Curţii noastre! Pentru mine, pentru sufletul meu! E atât de simplu!

Deşi vocea îi tremura, părea totuşi sigură pe ea.

— Membru al acestei Curţi? Am întrebat eu.

Am simţit cum îmi iau foc obrajii. Am privit de la dreapta la slânga. M-am uitat la buzele şi la obrajii lor palizi şi întunecaţi care păreau să aibă culoarea sângelui proaspăt. M-am uitat la chipurile lor golite de orice expresie, care mă studiau la rândul lor. Oare ochii lor erau plini de focul acela demonic sau era din cauză că nu mai aveau nimic uman în ei?

Mi-am văzut propria mână când mi-am plecat privirea, pumnii încleştaţi, înroşiţi şi umani şi, dintr-odată, mi-am simţit mirosul de transpiraţie amestecată cu praful de pe drum, care formau un iz specific, uman.

— Da, eşti numai bun pentru ospăţul nostru, iar sala asta s-a umplut de mirosul tău, a remarcat el. E prea devreme pentru noi. Obiceiul nostru e să ne ospătăm fără greş după ce sună ora douăsprezece.

Avea o voce frumoasă şi clară, cu accent franţuzesc, atât de înşelător. Se exprima cu o trufie şi o reţinere tipic franţuzeşte. Mi-a zâmbit, iar zâmbetul său a fost blând, ca şi al Ursulei; deşi lipsit de milă, nu era deloc crud sau sarcastic.

Nu aveam ochi decât pentru el. Ştiam doar că erau mulţi cei aşezaţi de-a dreapta şi de-a stânga lui, că erau bărbaţi şi femei; femeile erau coafate după vechea modă

franţuzească şi mi s-a părut că văd cu coada ochiului un bărbat îmbrăcat ca un bufon.

— Ursula, un astfel de pas necesită o meditaţie îndelungată.

— Chiar aşa? Vreţi să mă faceţi membru al Curţii voastre? Nu-i nevoie să vă gândiţi deloc!

— Haide, băiete! Aici moartea, decăderea sau boala nu ne pot atinge. Tu eşti ca o momeală atârnată în cârlig, soarta ţi-e pecetluită şi nici măcar nu-ţi dai seama de asta.

— Stăpâne, eu nu doresc să fac parte din Curtea voastră! Nu-ţi irosi milostenia şi sfaturile pe mine! Nu-mi vorbi mie de ospăţul vostru, i-am spus privind în jur.

Creaturile încremeniseră toate, abordind o privire îngheţată, ameninţătoare şi nepământeană. Am simţit cum mă cuprinde un val de repulsie. Sau poate era panica pe care încercasem să o reprim, oricât de îngrozitoare şi lipsită de speranţă era situaţia în care mă aflam, singur în mijlocul lor.

Chipurile pe care le vedeam la masa ar fi putut fi de porţelan, atât erau de imobile. Însăşi această imobilitate perfectă părea să facă parte din natura lor.

— Dacă aş fi avut un crucifix... am şoptit eu, fără să-mi dau seama.

— Asta n-ar însemna nimic pentru noi, mi-a răspuns stăpânul pe un ton calm.

— Ştiu prea bine. Femeia aceasta a pătruns în capela mea şi mi-a răpit fratele şi sora! Într-adevăr, crucile nu înseamnă nimic pentru voi! Dar ar fi însemnat ceva pentru mine! Spune-mi, vezi îngeri în jurul meu care mă apără? Voi sunteţi mereu vizibili? Sau din când în când vă topiţi în noapte şi dispăreţi? Dacă acesta e adevărul, poţi să-i vezi pe îngerii care mă apără?

Stăpânul a zâmbit. Bătrânul care mă ţinuse de guler şi care acum mă eliberase din strânsoare, gest pentru care-i eram recunoscător, a râs încet. Dar nimeni altcineva nu m-

a mai luat în râs.

Am privit-o pe Ursula. Părea atât de îndrăgostită şi de disperată, dar se uita plină de curaj când la mine, când la acest stăpân pe care îl numise Florian. Şi totuşi nici ea nu era cu nimic mai umană decât ceilalţi. Era umbra străvezie a unei tinere femei, frumoasă şi plină de graţie, dar atinsă de paloarea morţii, asemenea celorlalţi. Pocalul acesta de Rubin era unul cu totul neobişnuit!

— Ascultaţi-i glasul, în ciuda cuvintelor pe care le rosteşte! A trecut atâta timp de când nu s-a mai auzit o voce nouă sub bolţile acestea! O voce care să râmână alături de noi!

— Da, dar el crede în îngeri păzitori, iar tu îţi imaginezi că el e foarte inteligent! Tinere Vittorio, dă-mi voie să te asigur că nu există îngeri păzitori. Iar noi suntem vizibili mereu, după cum ştii şi tu, pentru că ne-ai văzut şi în cele mai bune, dar şi în cele mai rele momente ale noastre. Mă rog, poate că nu în cele mai bune dintre momente, dar…

— Abia aştept să văd una ca asta, stăpâne, pânâ-ntr-atât îmi place de mult seminţia voastră şi felul vostru de a măcelări. Bineînţeles, mai e şi putreziciunea pe care aţi împrăştiat-o în oraş. Aţi reuşit să murdăriţi chiar şi sufletele preoţilor.

— Linişte! O să ţi se facă râu! Mirosul tău îmi umple nările ca o delicatesă! Aş putea să te sfâşii, copile! Să te spintec şi să îţi arunc organele pe masa aceasta, pentru a fi devorate cât timp sângele e fierbinte şi ochii încă mai clipesc.

Când l-am auzit rostind aceste cuvinte, am crezut că îmi pierd minţile. M-am gândit la fratele meu şi la sora mea, care erau acum morţi- M-am gândit la expresia hidoasă şi dulce totodată a capetelor lor retezate. Nu puteam să mai suport această imagine. Mi-am strâns pleoapele, căutând în amintirea mea ceva care să alunge aceste orori. M-am gândit la îngerul Gavriil al lui Fra Filippo Lippi, îngenuncheat

în faţa Fecioarei… Da, Doamne, trimite-mi îngeri!

— Te blestem, diavol mieros, pe tine şi Curtea ta! Cum de ai ajuns în ţinutul acesta?

Am deschis ochii, dar nu vedeam decât îngerii lui Fra Filippo revârsându-se unii după alţii, fiinţe radiind lumină şi pline de căldura carnală amestecată cu cea izvorând din rai.

— A ajuns în iad demonul căruia i-am tâiat capul? Arde în focurile iadului?

Dacă tăcerea ar putea fi atât de profundă încât să răsune şi să fie înghiţită de ea însăşi, atunci aşa s-a întâmplat şi în acea sală; nu se mai auzea nimic în afară de răsuflarea mea greoaie. Şi totuşi stăpânul acestor creaturi a rămas imperturbabil.

— Ursula, ne mai putem gândi la asta.

— Nu! Niciodată nu mă voi alătura vouă! Nu vreau să devin unul dintre voi!

Mâinile Bătrânului se încleştaseră pe gâtul meu şi mă făceau neputincios. Era inutil să mă zbat. Dacă ar fi strâns mai tare, m-ar fi omorât pe loc. Poate că aşa ar fi fost mai bine. Dar mai aveam ceva să-i spun:

— Niciodată nu voi accepta aşa ceva. Cum îndrăzneşti să-ţi imaginezi că sufletul meu e atât de ieftin, încât nu-i nevoie decât să-l ceri?

— Sufletul tău? Ce fel de suflet ai tu, dacă nu vrea să petreacă secole sub cerul înstelat şi se mulţumeşte doar cu câţiva ani? Ce suflet e acela care nu vrea să afle adevărul etern şi se rezumă la o viaţă comună?

Încet, în foşnetul surd al hainelor sale bogate, s-a ridicat în picioare, lâsând la iveala pentru prima dată o bogată mantie roşie care s-a rostogolit la picioarele lui, lâsând o pată sângerie în urma sa. Şi-a înclinat uşor capul; lămpile îi făceau părul să arate ca de aur, iar privirea cea albastră parcă s-a mai îmblânzit.

— Noi am fost aici înaintea ta şi a semenilor tâi. Am fost

aici cu secole înainte să veniţi voi pe munte. Suntem aici de pe vremea când munţii erau ai noştri. Voi sunteţi invadatorii.

Vocea lui răsuna puternic, dar tonul lui nu şi-a pierdut nicio clipă eleganţa şi rafinamentul. După o scurtă pauză, şi-a reluat cuvântarea:

— Voi sunteţi cei care v-aţi tot apropiat, construind ferme, sate, fortăreţe şi castele, sufocându-ne, ocupând pădurile care erau ale noastre, obligându-ne să fim vicleni şi rapizi în egală măsura, adică ceea ce Evanghelia înţelege prin „hoţii din noapte”.

— De ce mi-ai ucis tatăl şi întreaga familie? L-am întrebat.

Nu mai puteam păstra tăcerea. Nu-mi pâsa de elocvenţa lui ademenitoare, nici de cuvintele lui înşelătoare sau de chipul frumos.

— Tatăl tău şi tatăl lui, precum şi stăpânul dinaintea lor, au început să taie copacii care le umbreau castelul. Trebuia aşadar să ţin oamenii izolaţi de partea mea de pădure. Din când în când, trebuie să reglez conturile pe cale violentă, ceea ce am şi făcut. Tatăl tău ar fi putut să-mi dea tributul cerut şi ar mai fi trăit şi acum. Ar fi putut să depună jurâmântul secret, care nu îl obliga cu nimic.

— Doar nu ţi-ai imaginat că ţi-ar fi încredinţat copiii... Pentru ce, ca să le beţi sângele sau să-i sacrificaţi Diavolului?!

— Vei vedea în curând, fiindcă eu cred că şi tu trebuie să fii sacrificat, mi-a răspuns.

— Nu, Florian, te implor! A suspinat Ursula.

— Dă-mi voie să îţi adresez o întrebare, stăpâne, din moment ce istoria şi dreptatea au atâta valoare pentru tine. Dacă aceasta este o Curte, una adevărată, de ce nu mă reprezintă niciun om? De ce nu sunt şi semeni de-ai mei aici? De ce nu e niciun om care să mă apere?

Întrebările mele au părut să-l descumpănească, apoi a

grăit:

— Noi suntem Curtea, fiule, iar tu nu eşti nimic. Ştii foarte bine acest lucru. L-am fi lăsat şi pe tatăl tu să trăiască, tot aşa cum lăsăm cerbul din pădure să trăiască, pentru a se împerechea cu ciuta. Este foarte simplu!

— Sunt oameni aici?

— Niciunul care să te poată ajuta în vreun fel.

— Nu aveţi gârzi umane pe timpul zilei?

— Nu. Crezi că avem nevoie de aşa ceva? Crezi că mica noastră colivie nu e un loc sigur ziua? De ce am avea nevoie de gărzi umane aici?

— Bineînţeles că aveţi nevoie. Iar tu eşti nebun dacă îţi imaginezi că m-aş alătura vreodată Curţii tale. Fără gârzi, când mai jos se întinde un sat întreg care ştie ce sunteţi şi îşi dă seama că sunteţi neputincioşi ziua?

Mi-a zâmbit răbdător.

— Ei nu sunt decât nişte paraziţi. Îmi irosesc vremea vorbindu-ţi de nişte fiinţe care au decăzut atât de mult, încât nici măcar dispreţul nu mai e destul.

— Te nedreptăţeşti pe tine însuţi cu această judecată aspră. Cred că, într-un fel sau altul, îi iubeşti, stăpâne!

Bătrânul a izbucnit în râs.

— Poate sângele lor îl iubim!

S-a mai auzit un râs stingher de undeva din sală, care s-a stins imediat. Stăpânul a vorbit iar:

— Ursula, am să mă gândesc, dar nu cred…

— Nu, pentru că eu nu vreau acest lucru! Chiar dacă ştiu că sunt condamnat, nu mă voi alătura vouă!

— Taci! M-a prevenit calm stăpânul.

— Sunteţi nebuni dacă nu v-aţi gândit că sătenii va vor ataca ziua şi vor deschide ascunzătoarea voastră, pentru a lăsa lumina să pătrundă.

Un freamăt nedesluşit a cutremurat întreaga sală, dar nu s-a auzit niciun cuvânt, cel puţin niciunul pe care să-l pot distinge eu. Era ca şi cum aceşti monştri cu chipul livid

comunicau telepatic sau poate din priviri, scuturându-şi frumoasele lor podoabe.

— Sunteţi orbiţi de propria voastră prostie! V-aţi făcut cunoscuţi oamenilor şi credeţi că ei vor suporta pe vecie această Curte a Pocalului de Rubin.

— Mă insulţi, aşadar. Îţi cer să ai politeţea de a nu mai rosti niciun cuvânt, mi-a replicai stăpânul, ai cărui obraji se împurpuraseră puţin.

— Te insult? Dă-mi voie mai bine să-ţi dau un sfat! Sunteţi neajutoraţi ziua. Ştiu că aşa este. Nu puteţi ataca decât noaptea, îmi aduc aminte de cetele voastre când aţi atacat castelul tatălui meu. Îmi aduc aminte de avertisment: „Priviţi spre cer”. Stăpâne, ai trăit prea mult în pădurea ta. Ar fi trebuit să urmezi exemplul tatălui meu, să trimiţi câţiva învăţăcei la filosofii şi preoţii din Florenţa.

— Nu mă batjocori! M-a implorat el cu aceeaşi reţinere cuviincioasă. Vittorio, m-ai mâniat şi nu e bine.

— Timpul care ţi-a mai rămas e scurt, bătrâne demon, aşa că veseleşte-te în castelul tău dârâpânat cât mai poţi!

Ursula m-a avertizat încet, dar nimic nu m-ar fi putut opri.

— Poate că ai cumpărat generaţia de nemernici care conduce acum oraşul, dar Florenţa, Veneţia şi Milano se apropie de voi mult mai repede decât vă puteţi imagina. Dacă nu aţi înţeles acest lucru, sunteţi nebuni! Nu bărbaţii ca Tatăl meu sunt cei care vă vor veni de hac, ci învăţaţii; astrologii şi alchimiştii vă vor învinge. Este vorba despre era nouă, despre care nu ştiţi nimic. Vă vor vâna şi vă vor omorî, ca pe nişte bestii dintr-o legendă veche. O să vă scoată din culcuşul vostru în lumina soarelui şi or să vă taie capetele la toţi!

— Omorâţi-l! S-a auzit vocea unei femei.

— Omorâţi-l acum! A strigat un bărbat.

— Nu are ce să caute în colivie, a urlat un altul.

— Nu merită să râmână aici! Nici măcar nu merită să fie

sacrificat!

S-a dezlănţuit un cor sălbatic de urlete care îmi cereau moartea.

— Nu! Florian, te implor! A strigat Ursula, înconjurându-l cu braţele pe stăpân.

— Tortură, tortură, tortură! A început să scandeze toată adunătura.

— Stăpâne, e doar un copil. Să-l ducem în colivie, cu toţi ceilalţi. În câteva nopţi nici n-o să mai ştie cum îl cheamă. O să fie la fel de blând şi de ascultător ca şi ceilalţi, a pledat Bătrânul, dar vocea abia i se auzea.

— Omorâţi-l acum! Terminaţi cu el! urla mulţimea din ce în ce mai tare.

— Sfişiaţi-l! Smulgeţi-i membrele! Chiar acum!

— Da!

Incantaţiile lor aveau ritmul ameninţător al tobelor ce anunţă lupta.

7

Colivia

Godric, Bătrânul, le ordonă să facă linişte chiar în

momentul în care mai multe mâini reci ca gheaţa mă înşfâcaseră cu putere.

Mai demult, în Florenţa, văzusem un om linşat de mulţime. Mă nimerisem însă mult prea în faţă şi aproape că fusesem călcat în picioare de cei care, asemenea mie, doriseră să se retragă. Nu mi se părea imposibil să mi se întâmple şi mie acelaşi lucru chiar acum. Mă resemnasem cu acest gând, ca de altfel cu orice fel de moarte, crezând cu toată puterea în dreptatea mea, tot aşa cum credeam şi în moarte.

Godric i-a îndepărtat totuşi pe vampiri şi întreaga grupare de siluete cadaverice s-a retras cu o plecăciune ce părea aproape timidă, dar dezgustătoare pentru ochii mei, cu capetele plecate, de parcă nici nu avuseseră gânduri ucigaşe ceva mai devreme.

M-am uitat fix la stăpânul gloatei, al cărui chip era atât de îmbujorat, încât părea aproape uman. Sângele îi pulsa în obraji, iar buzele arătau ca o cicatrice pe care se închegase sângele, în ciuda formei lor plăcute. Părul lui blond-închis acum părea aproape cenuşiu, iar ochii albaştri erau plini de gânduri şi de îngrijorare.

— Eu zic să-l ducem alături de ceilalţi, a spus Godric cel Bătrin.

Suspinele Ursulei s-au dezlănţuit dintr-o dată, ca şi cum nu s-ar mai fi putut abţine. M-am uitat la ea: stătea cu capul plecat şi încerca să-şi acopere chipul cu mâinile, iar printre degete i se prelingeau picături de sânge în loc de lacrimi.

— Nu plânge, Ursula. Tu ai făcut tot ce puteai pentru mine. Eu am atras nenorocirea aceasta, i-am spus fără să mă gândesc.

Godric s-a întors spre mine cu o sprinceană ridicată. De data aceasta eram destul de aproape încât să văd că pe capul pleşuv erau totuşi câteva fire de păr cărunte, iar în sprâncenele rare, fire groase şi urâte, ca nişte aşchii subţiri.

Ursula a scos o batistă de culoarea trandafirilor dintre faldurile rochiei ei bogate, o bucată de material de un roz palid, care avea ţesute pe margini frunze verzi şi flori roz; şi-a şters lacrimile sângerii şi s-a uitat la mine, cu inima sfârâmată de iubire.

— Durerea mea e fără sfârşit. Ai fâcut tot ce puteai pentru a mă salva. Dacă aş putea, te-aş îmbrăţişa pentru a-ţi uşura durerea, dar monstrul acesta mă ţine ostatic.

Am auzit murmure şi exclamaţii revoltate din rândurile privitorilor noştri cu veşminte închise la culoare şi, ca prin vis, am desluşit chipurile osoase şi cadaverice care se aliniau de o parte şi de alta a stăpânului lor; erau doamne cu capetele acoperite după moda franţuzească, cu nişte voaluri roşii care nu lăsau să iasă la iveală nici măcar un fir de păr. Aveau un aspect delicat şi ridicol în egală măsură şi bineînţeles că erau demoni. Bătrânul Godric a râs satisfăcut.

— O întreagă adunătură de demoni… am remarcat.

— Să-l ducem în colivie, stăpâne, a spus Godric, alături de ceilalţi. Apoi dă-mi voie să-ţi spun două cuvinte între patru ochi. Trebuie să stăm de vorbă şi cu Ursula. Durerea ei este nemăsurată.

— Aşa este! Te rog, Florian! Nu ţi-am mai cerut niciodată nimic de genul ăsta, ştii bine asta! L-a implorat Ursula.

— Ştiu, frumoasa mea floare! I-a răspuns el cu cea mai calmă şi mai delicata voce. Dar acest băiat este un îndărătnic, iar familia lui i-a distrus pe toţi fraţii noştri care au avut nenorocul să îi cada în mână, pe când se aflau la vânătoare. Şi au fost destul de mulţi!

— Minunat! Mi-ai făcut un dar minunat povestindu-mi despre vitejia lor! I-am strigat mulţumit.

Stăpânul a rămas uimit şi supărat de ieşirea mea. Ursula a făcut un pas înainte, într-un foşnet de catifele întunecate şi s-a aplecat peste masa lâcuită, apropiindu-se de el. Nu-i mai puteam vedea decât părul împletit în cozi lungi, prinse

cu panglici rafinate de catifea roşie, şi braţele delicate, atât de subţiri şi de viguroase în acelaşi timp, care mă umpleau de încântare împotriva voinţei mele.

— Trimite-l în colivie, stăpâne! Te rog! Lasă-mă să-l am măcar câteva nopţi, până îmi împac sufletul cu gândul acesta. Lasă-l să fie primit la Slujba de la miezul nopţii.

Eu n-am răspuns defel la aceste rugi, ci doar i-am memorat cuvintele.

Doi bărbaţi din audienţă, proaspăt bărbieriţi şi în haine de curteni, au apărut brusc de-o parte şi de alta, ca şi cum ar fi vrut să-l ajute pe Godric să mă ducă undeva. Înainte să apuc să-mi dau seama ce se întâmplă, mi-au acoperit ochii cu un material moale şi n-am mai văzut nimic.

— Nu, lâsaţi-mă să văd! Am început să strig.

— Fie, atunci îl voi trimite în colivie, am auzit vocea stăpânului şi am simţit cum m-au scos din încăpere, atât de repede de parcă picioarele celor care mă însoţeau nici nu atingeau pământul.

Muzica a pornit iar într-un crescendo eteric, dar, din fericire, pe mine mă duceau departe de ea. Doar vocea Ursulei mă însoţea în timp ce eram purtat în sus pe nişte scări. Picioarele mi se loveau cu brutalitate de trepte, iar degetele celor care mă susţineau mă strângeau violent, rânindu-mi trupul.

— Fii liniştit, Vittorio, nu te opune, te rog! Fii curajos şi nu spune nimic.

— De ce, iubito? Am întrebat-o. De ce te-ai îndrăgostit tocmai de mine? Mă poţi săruta şi fără muşcătura ta mortală?

— Da, da! Mi-a şoptit la ureche.

Cei doi mă târau de-a lungul unui culoar. Se auzea un amestec de voci, o discuţie obişnuită, combinată cu vuietul vântului de afară şi cu o muzică total diferita.

— Ce se întâmplă? Unde mă duceţi?

Am auzit nişte uşi închizându-se în spatele meu, apoi

legătura mi-a fost smulsa de la ochi.

— Aceasta este colivia, Vittorio. Aici sunt păstrate victimele până când este nevoie de ele, mi-a răspuns ea şoptit.

Ne aflam pe o platformă înaltă de piatră, cu trepte care duceau către curtea imensă de jos, unde se desfăşurau activităţi atât de bizare, încât nu le-am putut înţelege imediat sensul.

Încă ne aflam la adăpostul zidurilor castelului, de acest lucru eram sigur. Curtea era complet închisă pe toate cele patru laturi; privind zidurile, am observat că acestea erau făcute din marmură albă şi că erau străpunse peste tot de ferestre înguste şi arcuite, după moda franţuzească. Deasupra, cerul avea o strălucire puternică, dată de nenumăratele torţe care ardeau pe acoperiş şi pe meterezele castelului.

Această privelişte nu îmi spunea altceva decât că evadarea era imposibilă, deoarece ferestrele cele mai apropiate erau foarte sus, iar marmura era prea netedă pentru a putea fi escaladată. Deasupra, se zăreau multe balcoane micuţe, dar şi acestea erau mult prea îndepărtate. În balcoane se aflau demoni livizi, îmbrăcaţi în roşu, care mă urmăreau, de parcă ar fi asistat la un spectacol. Mai existau, de asemenea, şi nişte verande întinse, de unde se înfăţişau însă figuri la fel de nemiloase şi pline de o bucurie răutăcioasa.

„Fiţi blestemaţi!”, am exclamat în gând.

Ceea ce m-a şocat şi m-a fascinat a fost amestecai de fiinţe umane şi de locuinţe înghesuite în curtea ce se întindea în faţa ochilor mei. Era şi mai bine luminată decât teribila Curte unde fusesem judecat şi era o mică lume în sine. Era o curte dreptunghiulară, plină de măslini, portocali şi lâmâi, toţi în floare şi toţi împodobiţi cu felinare.

Toţi cei de-acolo păreau a fi beţi şi foarte ameţiţi. Corpurile lor, unele pe jumătate goale, altele îmbrăcate în

straie bogate, mergeau împiedicându-se sau zăceau întinse, fără niciun scop. Toţi erau murdari, răvăşiţi şi dezgustători.

Peste tot fuseseră înălţate nişte cocioabe, precum vechile colibe ţărăneşti făcute din paie, sau barăci de lemn, pe alocuri erau chiar construcţii de piatră şi grădini înconjurate de gratii, prin care şerpuiau nenumărate poteci.

Priveliştea care mi se înfăţişa ochilor pe fundalul nopţii senine era un labirint ameţitor într-o grădina a nebunilor.

Pomii creşteau în pilcuri, dar pe alocuri lăsau la iveală nişte petice de iarbă, pe care oamenii zăceau întinşi uitându-se la stele. Păreau să fie adormiţi, şi totuşi ochii lor erau larg deschişi.

Nenumărate viţe în floare se încolăceau pe gratiile din jur, neavând alt scop decât cel de a crea mici spaţii intime. Peste tot se observau cuşti imense în care se zbăteau păsări grase. Locul era presărat cu focuri aprinse şi cu cazane imense care sfârâiau peste paturi de cărbune. Din ele se ridica o aromă înţepătoare.

Da, aţi înţeles bine. Erau nişte cazane pline de o fiertură stranie.

Am văzut vreo patru demoni care se învârteau prin curte – puteau fi şi mai mulţi la fel de slabi şi de livizi ca şi stăpânul lor, toţi îmbrăcaţi în veşminte roşii, care de data aceasta erau doar nişte zdrenţe: straie pentru plebe.

Doi dintre demoni se ocupau de fiertura care clocotea, altul făcea curat cu o mătură veche, iar cel de-al patrulea se plimba cărind în braţe cu indiferenţă un prunc uman scâncind, cu capul bâlângânindu-i-se pe gâtul prea firav.

Priveliştea aceasta era cu mult mai grotescă şi mai înspăimântătoare decât cea a Curţii de jos, populată de aristocraţii aceia cadaverici şi răutăcioşi.

— Mă ustură ochii! E de la fumul din cazane! Am exclamat.

Era un amestec iute şi delicios de arome. Puteam să

identific mirosul unora dintre mirodeniile ce fierbeau, precum şi izul cărnii de oaie şi de vacă, dar mai erau şi alte miresme exotice.

Toţi oamenii dimprejur păreau a fi cuprinşi de o vrajă. Copii, femei bătrâne, ologii care dispăruseră din oraş, cocoşaţi, micuţi cu corpuri chinuite şi nedezvoltate, dar şi bârbaţi înalţi, bărboşi şi oacheşi, băieţi de vârsta mea sau poate ceva mai mari – toţi se foiau în loc sau zăceau pe jumătate adormiţi, uitându-se la noi, clipind şi zăbovind cu privirea asupra noastră, de parcă îşi dădeau seama că prezenţa noastră avea o semnificaţie anume, dar fără a o putea desluşi.

M-am dezechilibrat când m-au lăsat jos, iar Ursula m-a prins de braţ. Când aburii grei au început să-mi pătrundă în nări, mi-am dat seama că eram hămesit. Era o foame cum nu mai simţisem vreodată până atunci. Era o poftă îngrozitoare pentru fiertura aceea, de parcă nu ar mai fi existat altă mâncare pe lume.

Deodată, cei doi bârbaţi subţirei şi distanţi, care mă legaseră la ochi şi mă târâseră până acolo, s-au răsucit şi au pomit-o în jos pe trepte. Cizmele lor răsunau pe dalele de piatră.

Din adunătura aceea neuniformă s-au ridicat câteva ţipete nerăbdătoare. Toate capetele s-au întors. Corpurile neputincioase încercau să se ridice din toropeala aceea himerică.

Cei doi stăpâni, cu mânecile lor lungi şi cu ţinuta lor ţeapănă, mergeau unul lângă celălalt, ca şi cum ar fi fost îngemănaţi, apropiindu-se de primul cazan. I-am urmărit pe muritorii beţi cum se înghesuiau, strângându-se în jurul celor doi înveşmântaţi în roşu care păreau să se desfete cu efectul pe care-l aveau asupra celorlalţi.

— Ce fac? Ce vor face?

Mi se făcuse rău. Simţeam că o să cad, dar nu încetasem să tânjesc după fiertura aceea cu miros atât de dulce.

— Ursula! Am strigat, fără să ştiu ce doream să mai întreb.

— Sunt lângă tine, iubire! Uită-te în jur! Eşti în colivie, vezi?

Ca prin vis, i-am văzut pe stăpâni trecând printre ramurile pline de spini ale portocalilor înfloriţi, în care fructele atârnau nemişcate, de parcă niciunul dintre amârâţii aceia letargici nu simţise nevoia să mânânce o portocală proaspătă şi sănătoasă.

Stăpânii s-au aşezat de-o parte şi de alta a primului cazan şi fiecare din ei, întinzând mâna dreaptă, şi-a tăiat încheietura cu un cuţit, pe care-l ţineau în mâna stângă, şi au lăsat sângele să se scurgă din abundenţă în fiertură.

Un strigăt firav de bucurie s-a ridicat din mijlocul oamenilor care se strânseseră timoraţi în jurul lor.

— Blestemaţi să fie! Bineînţeles că e sângele lor! Am exclamat. Fiertura e dreasă cu sângele lor!

Dacă nu m-ar fi susţinut Ursula, aş fi căzut cu siguranţă.

Unul din stăpâni s-a întors, de parcă aburul şi fumul l-ar fi scârbit, dar a continuat să lase sângele să curgă în fiertură. Apoi, întorcându-se rapid, a înşfăcat braţul unui demon slab şi albicios, îmbrăcat în nişte haine zdrenţăroase. L-a apucat strâns şi l-a împins spre cazan. Demonul cel neînsemnat se jeluia şi se ruga să fie eliberat, dar încheieturile lui au fost tăiate amândouă şi, după ce şi-a întors chipul osos, a fost lâsat să sângereze din plin în fiertură.

— L-aţi întrecut pe Dante cu cercurile infernului! I-am strigat.

Apoi mi-a părut râu că îi vorbisem pe un astfel de ton, deşi nu mi-a făcut niciun reproş.

— Nu sunt decât nişte ţărani care visează să devină stăpâni; dacă sunt ascultători, poate că vor evolua cândva.

Mi-am reamintit imediat că demonii soldaţi care mă aduseseră la castel nu fuseseră decât nişte vânători necioplţi. Cât de plăcut era să mă simt înconjurat de

braţele moi ale iubitei mele şi să-i privesc chipul pătat de lacrimi. Era o adevărată doamnă!

— Vittorio, îmi doresc atât de mult să trăieşti!

— Într-adevăr, iubito?

Am îmbrăţişat-o. Nu mai puteam rezista fără sprijinul ei. Vederea îmi era deja mai slabă. Cu capul rezemat de umărul ei şi cu privirea întoarsă spre mulţime, am văzut oamenii apropiindu-se de cazane şi umplându-şi ceştile cu licoarea amestecată cu sânge; înainte să o soarbă cu lăcomie, se străduiau să o răcească suflând în ea.

Un râs delicat, dar înfricoşător s-a reverberat între pereţii din jur. Mi-am imaginat că provenea de la spectatorii aşezaţi la balcoane. Însă chiar atunci, într-un nor roşiatic, asemenea unui steag uriaş, o doamnă s-a pogorât din înălţimi chiar în mijlocul hoardei supuse din colivie.

Toţi s-au plecat în faţa ei şi au salutat-o, îndepărtându-i-se din cale şi exclamând zgomotos când ea s-a apropiat de cazan şi, cu un râs răzvrătit, şi-a crestat încheietura pentru a o lăsa să sângereze în fiertură.

— Dragii mei copii… murmură ea uitându-se la noi.

— Haide, Ursula, vino lângă mine. Fie-ţi milă de bieţii oameni înfometaţi. Fii darnică în seara aceasta. Aşadar, nu e noaptea ta generoasă. Nu vrei să-ţi dăruieşti sângele nici în onoarea noii noastre achiziţii?

Ursula părea să se ruşineze şi m-a strâns uşor cu degetele ei lungi. M-am uitat în ochii ei şi i-am spus:

— Mireasma aceasta m-a îmbătat!

— Sângele meu nu e decât pentru tine! Mi-a şoptii.

— Dă-mi să beau atunci, căci tinjesc după el! Sunt atât de slăbit, încât voi muri! Tu m-ai adus în situaţia aceasta! Ba nu, singur m-am năpăstuit!

— Taci, iubitule, scumpul meu! M-a liniştit ea.

Braţul ei s-a încolăcit în jurul taliei mele, apoi i-am simţit buzele moi sărutându-mă chiar sub lobul urechii, pregătind parcă locul, transmiţându-i căldura limbii ei, pentru a-l

putea străpunge apoi cu dinţii.

Sărutul ei mi-a râvâşit simţurile şi am cuprins-o cu ambele braţe; imaginaţia mă purta iar alături de ea către pajiştea ce ne aparţinea doar nouă, unde nimeni nu avea voie să pătrundă.

— O, iubire pură! Mica mea iubire pură! A exclamat ea în timp ce se înfrupta din sângele meu.

Am simţit o flacără îngheţată în rana de la gât şi am avut senzaţia că un parazit delicat cu tentaculele sale lungi s-a cuibărit în adâncul fiinţei mele, râvâşindu-mi măruntaiele. Pajiştea se întindea iarăşi în jurul nostru, răcoroasă şi nesfârşită, împânzită de crini ce se legănau în bătaia vântului. Oare ea era alături de mine? Am avut la un moment dat senzaţia că eram singur, apoi i-am auzit suspinele în spatele meu.

În mijlocul acestui vis extatic, plin de răcoare, de ceruri albastre şi de corole delicate de flori, am vrut să mă întorc pentru a mă îndrepta spre ea. Însă am prins cu coada ochiului imaginea fugară a unor splendori măreţe care îmi făceau sufletul să tresalte.

— Priveşte! Vezi?

Apoi, capul mi s-a prăvălit într-o parte. Visul luase sfârşit. Zidurile înalte de marmură ale temniţei mele se ridicau împrejur, rânindu-mi privirile. Ea mă susţinea şi mă privea uluită, cu buzele însângerate.

Mă legăna în braţe de parcă aş fi fost un copil neajutorat. M-a purtat în jos pe scări, câci eu nu puteam sub nicio formă să-mi mişc membrele. Din toţi cei de deasupra nu mai distin geam decât nişte siluete micuţe, împrăştiate în balcoane şi pe metereze, care râdeau şi arătau spre noi cu mâinile întinse, umbre întunecate scoase în evidenţă de torţele aprinse.

Mirosea a sânge.

— Ce s-a întâmplat? Ai văzut şi tu pajiştea aceea?

— Nu! A strigat ea înspăimântată.

Zăceam pe o grămadă de fin, un pat improvizat, iar câţiva demoni tineri, sfrijiţi şi zdrenţăroşi, se uitau tâmp la mine cu ochii injectaţi; ea plângea, acoperindu-şi chipul cu mâinile.

— Nu îl pot lăsa aici.

Dar parcă se îndepărta din ce în ce mai tare de mine. Am auzit apoi oamenii din jurul meu care începuseră să ţipe. Oare se pornise o revoltă între damnaţii aceia aflaţi sub puterea fierturii misterioase? Mi-am dat seama apoi că mulţi dintre ei plângeau.

— Ba vei face aşa cum ţi s-a spus, dar mai întâi vino aici şi oferă-ne sângele tău!

Cine vorbea? Nu ştiam.

— … A sosit vremea liturghiei noastre.

— Nu-l luaţi în seara asta!

— De ce plâng oamenii? I-ai auzit, Ursula? Plâng toţi…

Unul dintre băieţii cei costelivi s-a uitat drept în ochii mei.

Cu o mână îmi susţinea capul, iar cu cealaltă îmi dusese o ceaşcă de fiertura la buze. Nu voiam ca lichidul să mi se prelingă pe bărbie. Am băut cu lăcomie, umplându-mi gura.

— Nu în seara aceasta! Am desluşit atunci vocea Ursulei.

Am simţit sărutările ei pe frunte, pe gât. Cineva a smuls-o de lângă mine. Mâna ei s-a încleştat cu putere de a mea, apoi s-a îndepărtat cu totul.

— Haide, Ursula, lasă-l!

— Dormi, iubitule! Vittorio, trebuie să dormi!

Fusta ei m-a atins uşor. Am aruncat ceaşca şi am privit confuz cum întreg conţinutul acesteia s-a vărsat, înnegrind la culoare grămada de fin. Ea a îngenuncheat lângă mine, cu buzele ei moi şi roşii întredeschise. Mi-a cuprins chipul cu mâinile ei reci. Sângele se prelingea cu repeziciune din gura ei în gura mea.

— Iubito, vreau să văd pajiştea! Du-mă acolo!

Îmi doream atât de mult să văd din nou pajiştea, dar îmi era imposibil! Nu aveam în faţa ochilor decât imaginea

şocantă a chipului ei, apoi o lumină difuză şi, în cele din urmă, totul s-a cufundat în întuneric şi în tăcere. Nu mă mai puteam împotrivi. Nu mai puteam să vorbesc şi nici să îmi aduc aminte... Dar cineva îmi spusese ceva...

Apoi am auzit iar plânsetele. Totul era atât de trist! Se auzeau nişte suspine îndurerate, neajutorate.

N-am mai deschis ochii până dimineaţa. Soarele îmi fâcea râu, iar capul mă durea insuportabil de tare.

Un bărbat stătea aplecat deasupra mea, încercând să mă dezbrace. Un biet nebun! M-am răsucit, ameţit şi dezgustai, aproape vârsând, şi l-am aruncat cât colo, lovindu-l cu putere până când şi-a pierdut cunoştinţa. Am încercat să mă ridic, dar n-am reuşit. Greaţa era insuportabilă. Toţi cei din jurul meu dormeau. Ochii mă dureau din cauza soarelui, iar lumina îmi ardea pielea. M-am cuibărit în fin. Căldura soarelui mă lovea în moalele capului, iar când mi-am trecut mâna prin păr, am avut senzaţia unei arsuri. Durerea care îmi sfişia tâmplele îmi pulsa în urechi.

— Vino în adăpost! Vino înăuntru, unde e răcoare, s-a auzii o voce.

Aceasta îi aparţinea unei bătrâne care mă ademenea sub un acoperiş de paie.

— Fiţi blestemaţi! I-am răspuns.

Apoi am adormit iar sau poate mi-am pierdut cunoştinţa.

Târziu, după-amiază, mi-am revenit în simţiri. M-am trezit îngenuncheat în faţa unuia dintre cazane. Beam cu lăcomie dintr-un castron cu fiertură. Bătrâna de mai devreme mi-l dăduse.

— Demonii dorm... Am putea să... i-am spus eu.

Mi-am dat seama apoi de inutilitatea cuvintelor mele. Aş fi vrut să arunc ceaşca, dar n-am putut. Am băut fiertura fierbinte.

— Nu e doar sânge. E vin! E un vin foarte bun! Mi-a zis bătrâna. Bea-l, băiete, şi nu vei mai simţi nicio durere! Oricum te vor ucide în curând. Nu e chiar atât de îngrozitor.

Am ştiut imediat când s-a întunecat din nou. Puteam să deschid ochii şi nu mă dureau ca în timpul zilei. Pierdusem toată lumina soarelui dormind, cuprins de toropeala aceasta fatală. Mă lăsasem atras în jocul lor. Nu fusesem de niciun ajutor, când ar fi trebuit să-i îndemn pe cei din jur să se revolte alături de mine. Cum de putusem lăsa să mi se întâmple una ca asta! apoi m-a toropit iar tristeţea aceea îndepărtată… şi în cele din urmă m-am lăsat copleşit de somnul cel dulce…

— Trezeşte-te, băiete! S-a auzit o voce demonică. Te vor în seara aceasta.

— Cine mă vrea şi pentru ce? Am întrebat.

Mi-am ridicat privirea. Torţele erau aprinse. Totul strălucea în jurul meu de atâta lumină, iar frunzele verzi de deasupra foşneau îmbietor: mirosul dulce-acrişor al portocalelor ajungea până la mine. Deasupra capului se ţesea un model complicat, alcătuit din dansul flăcărilor şi din frunzele înnegurate. Nu simţeam decât o foame de nepotolit şi o sete arzătoare.

Fiertura clocotea, iar mirosul pe care îl împrăştia mă împiedica să mă mai gândesc la altceva. Mi-am deschis gura ca să-mi primesc porţia, deşi nu aveam niciun cazan prin preajma.

— O să-ţi dau ceea ce vrei, dar mai întâi ridică-te. Trebuie să te spăl. Trebuie să arăţi bine în seara aceasta.

— Pentru ce? Toţi sunt morţi!

— Cine?

— Familia mea.

— Nu mai ai nicio familie. Acum te afli la Curtea Pocalului de Rubin. Eşti în puterea stăpânului Curţii, iar eu am venit să te pregătesc.

— Pentru ce?

— Pentru liturghie. Ridică-te, trebuie să mergi cu mine!

Demonul stătea plictisit lângă mine, sprijinindu-se în mătură, cu chipul încadrat de o claie de păr strălucitor.

— Ridică-te, băiete! O să te vrea în curând. E aproape miezul nopţii.

— Nu, nu e miezul nopţii! Am urlat. Nu!

— Nu-ţi fie frică! Mi-a răspuns el rece şi indiferent. N-are niciun rost!

— Nu înţelegi nimic! Îmi pare râu pentru timpul pierdut! Îmi pare râu că mi-am pierdut capacitatea de a judeca atâtea ore! Spiritul meu a fost adormit atâta timp! Nu mi-e frică, demon de nimic!

M-a împins pe grămada de fin şi m-a spălat pe faţă.

— Ia te uită! Eşti unul dintre âia arătoşi! Pe ăştia ca tine îi sacrifică imediat! Eşti prea puternic. Arăţi prea bine, îi ispiteşti. Biata Lady Ursula te visează şi plânge pentru tine… Au dus-o de aici.

— Ah, dar şi eu am visat…

Ce se întâmplase cu mine de ajunsesem să vorbesc cu acest servitor netrebnic de parcă ar fr fost prietenul meu? Unde erau toate visele mele minunate, cu toată măreţia lor luminoasă?

— Poţi să-mi vorbeşti! De ce nu?! O să mori în extaz, tinere stăpân. O să vezi biserica luminată în întregime şi slujba… Tu o să fii ofranda…

— Nu, eu am visat o pajişte. Am văzut ceva pe pajiştea aceea, dar nu pe Ursula.

Vorbeam singur, încercând să-mi trezesc la realitate spiritul adormit.

— Pe pajişte, am văzut pe cineva, cineva atât de… Nu mai ştiu…

— Îţi provoci singur atâta durere… Uite, ţi-am încheiat toate cataramele şi toţi nasturii. Cred că ai fost un stăpân tare mândru cândva.

Cândva… cândva… cândva…

— Ai auzit?

— Nu aud nimic.

— E ceasul care bate! mai e un sfert de oră. E aproape

timpul pentru liturghie. Nu da atenţie gâlâgiei. Ceilalţi care vor fi sacrificaţi fac atâta zgomot! Dar tu să nu-ţi pierzi curajul. Plânsul e pentru oameni neînsemnaţi...

8

Recviem sau sfântul sacrificiu al Liturghiei, aşa cum nu mi-aş fi închipuit-o niciodată

Nu văzusem nicicând o capelă mai frumoasă. Niciodată marmura albă nu fusese folosită cu mai multă înţelepciune! Din ce fântână nesecată de aur ţâşniseră aceste minunate ornamente şerpuitoare şi stranii, aceste ferestre ascuţite, luminate de făclii aprige, care desăvârşeau perfecţiunea vitraliilor, înfăţişând imagini solemne şi sacre?

Dar nu erau nici pe departe imagini sacre, cum crezusem.

Stăteam în loja corului, deasupra sălii înalte, şi mă uitam în jos spre naosul impresionant şi spre altarul din capătul celălalt. M-am trezit încă o dată înconjurat de stăpânii aceia maiestuoşi, cuprinşi de importanţa îndatoririi lor, care mă ţineau strâns de braţe.

Mintea mi se limpezise puţin. Mi-au pus din nou materialul acela umed pe ochi şi pe frunte. Apa era atât de rece încât parcă tocmai fusese adusă dintr-un izvor de munte sau provenea din zăpada pură a munţilor.

Deşi eram copleşit de greaţă şi de febră, desluşeam tot ce se întâmpla în jur. I-am văzut pe demonii înveşmântaţi de gală stând în cadrul ferestrelor luminate, acoperiţi în straie roşii, aurii şi albastre, ca nişte îngeri sau nişte sfinţi.

Le-am văzut chipurile lacome în timp ce priveau în jos spre întreaga congregaţie! Nişte monştri îngrozitori, cu aripile lor invizibile şi mâinile lor ca nişte gheare…

Dedesubt, împărţită în două, pentru a lăsa un culoar larg la mijloc, se strânsese întreaga Curte a Pocalului de Rubin, cu membrii săi în straie sângerii; toţi erau îndreptaţi spre culoarul lung şi bogat împodobit pentru comuniune şi spre altarul din spate.

Nişa din spatele altarului era împodobită cu picturi. Toate înfăţişau demoni care dansau în iad, plini de graţie printre flăcările ameninţătoare, de parcă ar fi fost învăluiţi într-o lumină binecuvântată. Deasupra lor, pe steaguri ce fluturau în vânt, se vedeau înscrise cu aur cuvintele Sfântului

Augustin, atât de familiare mie din timpul orelor de studiu, care spuneau că acele flăcări nu erau focul cel adevărat, ci doar absenţa lui Dumnezeu. Demonii înlocuiseră în schimb cuvântul „absenţă” cu termenul latin ce însemna „libertate”.

Pe pereţii înalţi de marmură albă era cioplit cuvântul latin ce însemna „libertate”, iar într-o friză ce se întindea pe sub balcoane, de jur împrejurul bisericii, la acelaşi nivel cu loja în care mă aflam eu, întreaga Curte admira spectacolul.

Lumina a inundat apoi arcadele înalte ale acoperişului. Ce fel de spectacol era acesta?

Altarul înalt era drapat în catifele purpurii, cu tiv aurit, care lăsau să se întrevadă imaginea siluetelor albe care ţopâiau în iad, deşi, de la distanţă, este posibil să nu le fi perceput în totalitatea frivolităţii lor.

Ceea ce desluşeam foarte bine erau sfeşnicele groase puse înaintea unui Lucifer cioplit în piatră, aflat acolo unde în mod normal ar fi fost un crucifix. Lucifer, îngerul căzut, avea pletele lungi cuprinse de flăcări şi era înveşmântat în întregime într-o vâlvătaie imortalizată în marmură, iar în mâinile ridicate ţinea simbolurile morţii: în dreapta, secera necruţătoare şi în stânga, sabia călăului!

Această viziune mi-a tăiat respiraţia! Era o apariţie monstruoasă, amplasată chiar unde mă aşteptam să-l văd pe Iisus răstignit pe cruce; într-un moment de delir şi anxietate, am simţit cum buzele mi s-au strâmbat într-un zâmbet şi mi-am auzit propria voce răsunându-mi cu viclenie în cap, spunându-mi că nimic n-ar fi fost mai grotesc şi mai nepotrivit în acest loc decât un crucifix.

Paznicii mei mă ţineau strâns. Oare mă clătinam?

Din mijlocul mulţimii strânse în jurul meu, din rândurile celor pe care nici măcar nu apucasem să-i privesc, s-a ridicat sunetul surd al tobelor, ameninţător şi lent ca un cântec de înmormântare, o jelanie de o frumuseţe cuceritoare prin simplitatea sa.

A urmat imediat sunetul vibrant al cornului, ţesând o melodie minunată şi dulce, atât de diferită de muzica obsedantă pe care o auzisem cu o seară mai înainte! Era un amestec de sunete tânguitoare ce se jeluiau cu atâta tristeţe, încât inima îmi era sfâşiată, iar ochii mi se umpluseră de lacrimi.

Ce vrăjitorie era această muzică? Ce era melodia aceasta nedefinită, dar atât de bogata, care mă înconjura inundând naosul, sfârâmându-se de marmura satinată şi reverberând apoi spre mine, care o ascultam împietrit, uitându-mă la silueta îndepărtată a lui Lucifer? La picioarele lui, în vase de aur şi de argint, se aflau buchete mari de trandafiri şi garoafe roşii, irişi sângerii şi alte flori sălbatice al câror nume nu îl ştiam; altarul părea să fi reînviat sub povara ornamentelor sale de o culoare atât de intensă, în nuanţa aceea maiestuoasă, singura care îl mai putea readuce la viaţa din întunericul fără sfârşit la care era condamnat.

Am auzit apoi vaierul sonor şi răguşit al oboiului, apoi glasul dulce al ţiterei, cărora li s-au alăturat armoniul însoţit de fluier; toate acestea au fost încununate de tonalitatea ceva mai stridentă a trombonului de alamă şi de sunetele firave ale ciocanelor care loveau delicat coardele întinse ale ţambalului.

Muzica aceasta mă transporta, îmi cucerise sufletul; toate aceste sunete diferite se întreţeseau, armonizându-se şi apoi descompunându-se din nou. Nu mai aveam puterea să vorbesc, şi nici nu mă mai puteam concentra asupra altor lucruri. Am remarcat totuşi statuile demonilor care se înşiruiau în stânga şi în dreapta figurii Diavolului şi care erau atât de asemănători cu domniţele şi cu seniorii pe care îi văzusem seara trecută la masa regească a Curţii.

Cu siguranţă că toţi erau vampiri, aceşti îngeri căzuţi din iad, ciopliţi în mahon roşu, acoperiţi în ornamentele lor complicate şi în veşmintele aninate pe nişte corpuri străvezii, cu ochii pe jumătate închişi, cu gurile

întredeschise, lâsând la iveală doi colţi micuţi şi albi…

„O, catedrală a ororilor!” am gândit, încercând să-mi întorc capul, să închid ochii, dar monstruozitatea din jur mă subjugase. Gândurile mele jalnice nu apucau să îmi părăsească buzele. Glasul cornului s-a stins, iar fluierul a tâcut. Numai de nu m-ar fi părăsit această dulce muzică! De nu m-ar fi lăsat singur aici!

Şi totuşi ceea ce a urmat a fost un cor al celor mai plăcute voci de tenor pe care le-am auzit vreodată. Incantau nişte cuvinte în latină pe care nu le înţelegeam, imnuri pentru cei morţi, despre efemeritatea tuturor lucrurilor; s-a auzit apoi un cor uimitor de soprani, atât bărbaţi cât şi femei, care se armonizau cu tonurile joase ale başilor şi baritonilor; toţi cântau cu entuziasm, dându-le replica tenorilor singuratici:

— Acum merg la Domnul, pentru că El a îngăduit acestor creaturi ale întunericului să răspundă rugilor mele…

Ce fel de cuvinte de coşmar erau acestea?

Apoi am auzit încă o dată corul bogat al tuturor acelor voci, care punea în valoare cântul tenorilor.

— Cei care-mi vor aduce moartea mă aşteaptă într-un sărut cald şi sincer şi, în corpurile lor, prin voinţa Domnului, vor lua sângele meu şi fiinţa mea, iar sufletul meu se va ridica întru spiritul lor, pentru a cunoaşte mai bine raiul şi iadul ca slujitori al întunericului.

Armoniul îşi incanta melodia solemnă.

În sanctuarul bisericii pătrunsese o procesiune de siluete preoţeşti, chiar atunci când acordurile ajunseseră la punctul culminant al farmecului lor copleşitor.

L-am văzut pe Florian într-o sfită roşie, de parcă ar fi fost însuşi episcopul Florenţei; pe acest veşmânt bogat purta, în bătaie de joc, crucea Domnului răsucită cu susul în jos, fără îndoială pentru a-l onora pe stăpânul său cel blestemat. Pe capul său încununat de plete blonde purta o coroană de aur, asemenea unui monarh francez, în acelaşi timp

servitorul Celui întunecat.

Notele puternice şi ascuţite ale cornului dominau melodia, începuse un marş. Tobele se auzeau în fundal, într-o tonalitate stinsă şi într-un ritm constant.

Florian îşi ocupase locul în faţa altarului, cu faţa spre congregaţie, iar alături de el se afla Ursula, mai fragilă ca oricând, cu părul despletit; arâta ca Maria Magdalena, înfăşurată într-un voal purpuriu care atâma până la tivul rochiei ei cu croială conică.

Chipul ei era întors spre mine şi puteam vedea chiar de la distanţă că mâinile ei cele subţiri, pe care le ţinea împreunate, tremurau ca varga.

De cealaltă parte a marelui preot Florian se afla bătrânul cel pleşuv, îmbrăcat şi el în haine bisericeşti, cu mâneci largi brodate cu dantele, un ajutor preoţesc mai neobişnuit.

Acoliţii veneau din toate părţile, demoni tineri şi înalţi, cu chipul sculptat parcă în fildeş, îmbrăcaţi în straiele simple ale celor care doar asistă la slujbă. Fiecare şi-a ocupat poziţia cuvenita, aliniindu-se în genunchi de-a lungul balustradei de marmură.

Încă o data am fost copleşit de minunatul cor din jurul meu, în care se amestecau sopranii cu cei care cântau în falset, apoi răsunetul vocilor de başi, la fel de intense ca şi vaierul cornului, iar peste toate acestea se înălţa tonul greu al alămurilor.

Oare ce intenţionau să facă? Ce însemna imnul acesta pe care îl cântau tenorii şi ce reprezenta răspunsul pe care îl incantau vocile din jurul meu? Cuvintele din latină îşi dezvăluiau doar pe alocuri înţelesul pentru mine:

— Doamne, mă aflu în apropierea morţii; am ajuns la sfârşitul chinului meu; Doamne, eliberându-mă, le dau viaţa acelora care ar zăcea în iad dacă nu ar urma planul divin.

Sufletul meu s-a revoltat. Mă dezgusta acest spectacol, dar nu-mi puteam lua ochii de la el. Am înconjurat cu privirea toată biserica. Am văzut pentru prima dată demonii

fantomatici ridicaţi pe piedestalurile lor, stând în dreptul ferestrelor înguste; totul era învăluit în lumina a mii şi mii de lumânâri.

Muzica s-a oprit iar, pentru ca tenorii să-şi poată face auzită incantaţia:

— Apa să fie adusă înainte, pentru ca aceia care vor fi sacrificaţi să fie curăţaţi!

Şi aşa s-a întâmplat. Şiruri de tineri demoni, cu aspectul unor băieţi de altar, a păşit în faţă, ducând cu ei un vas de botez minunat, din marmură roz de Carrara, pe care l-au lăsat cam la trei metri în faţa locului destinat comuniunii.

— Ce chip frumos au dat păcatului... mi-am zis.

— Linişte, tinere, mi-a şoptit garda regală de lângă mine. Priveşte, câci ceea ce vezi aici n-ai să mai revezi vreodată, nici în rai, nici în iad; oricum vei ajunge la Domnul fără să te spovedeşti, aşa că vei fi încredinţat întunericului pentru totdeauna.

Părea să creadă cu ardoare cele spuse.

— Nu aveţi nicio putere să-mi damnaţi sufletul, am şoptit eu, încercând să îmi limpezesc privirea şi să mă desprind din plăcuta toropeală care mă făcea să mă sprijin de ei. Adio, Ursula! Am murmurat trimiţând o sărutare din vârful buzelor.

Dar în acel moment intim şi miraculos, care a trecut neobservat de către restul adunării, am văzut-o clătinând din cap în semn de negaţie.

Nu a mai văzut nimeni în afară de mine, căci toţi ochii erau întorşi spre celălalt spectacol, mult mai tragic decât ritualul ordonat şi lent la care asistasem.

De-a lungul culoarului ce ducea spre altar, conduşi de demoni înveşmântaţi în tunici cu mâneci de dantela roşie şi aurie, veneau împleticindu-se câteva dintre sufletele pierdute din colivie: femei bătrâne, bârbaţi beţi şi copii care se sprijineau cu încredere de cei care-i conduceau la moarte, ca nişte victime demne de milă ale unui proces

nedrept, unde condamnaţii sunt conduşi spre plutonul de execuţie chiar de părinţii lor. Ce oroare!

— Fiţi blestemaţi! Doamne, fă dreptate! Curăţă aceste păcate cu lacrimile tale! Plângi pentru noi, Doamne!

Ochii parcă mi se afundau din ce în ce mai mult în orbite. Am văzut din nou pajiştea cea verde, iar Ursula se îndepărta în fugă de mine; pe măsură ce silueta ei tânără dispărea în zare, dincolo de câmpul acoperit de ierburi şi de crini, în faţa mea a apărut alt chip, atât de cunoscut, dar…

— Te văd! Am strigat eu în vis.

Dar imediat ce am recunoscut viziunea atât de familiară, aceasta a şi dispărut, şi în acel moment mi-a fugit din memorie şi silueta atât de cunoscuta, şi semnificaţia atât de puternica pe care o avea pentru mine. N-am mai ştiut nimic.

L-am văzut pe Florian privind în sus, mânios şi tăcut. Mâinile celor din jurul meu se încleştaseră neiertător în carnea mea.

— Linişte! Au strigat în acelaşi timp cei doi gardieni ai mei.

Muzica aceea minunată a crescut din ce în ce mai mult în intensitate; vocile sopranilor şi tunetul puternic al cornului îmi cereau parcă să tac şi să acord respectul cuvenit botezului păgân.

Şi astfel a început botezul. Prima victimă, o femeie bătrână şi uscăţivă, cu spatele încovoiat, fusese dezbrăcată de zdrenţele ei şi spălată din abundenţă cu apa din vas, apoi a fost condusă spre locul comuniunii, atât de fragilă şi lipsită de apărare, părăsită de semeni şi de îngerii ei păzitori.

Apoi au fost dezbrăcaţi şi copiii, cu picioarele lor micuţe, cu umerii ososi şi cu spatele lor atât de plăpând, din care părea să fi crescut odată aripi invizibile de înger… Au fost spălaţi şi lăsaţi apoi să tremure pe culoar, înşiruiţi de-a lungul balustradei de marmură. Totul s-a întâmplat atât de

repede…

— Bestii blestemate! Asta sunteţi, nişte animale, nu nişte demoni! Şi voi, creaturi laşe, şi pe voi vă blestem, pentru că luaţi parte la acest dezmăţ! Am mormăit eu, strâduindu-mă să scap din strânsoarea gărzilor.

Muzica îmi acoperea rugăciunile.

— Doamne, trimite-mi îngerii mei, trimite-mi îngerii răzbunării! Trimite-i înarmaţi cu sabia ta purificatoare! Nu pot suporta astfel de chinuri!

Culoarul era acum plin de victime, toate dezbrăcate şi tremurând; culoarea pielii lor, atât de umană, ieşea puternic în evidenţă la lumina luminărilor, faţă de albul pereţilor de marmură şi de paloarea preoţilor. Lumânările pâlpâiau slab, reflectându-se pe statuia gigantică a lui Lucifer, cu aripile sale ca o pânză de păianjen, care domina încăperea.

Lord Florian a coborât pentru a-l lua pe primul dintre cei destinaţi pentru comuniune şi şi-a plecat capul, pentru a se înfrupta. Tobele bateau aprig, dar îndepărtat, iar vocile se amestecau şi se urcau la ceruri. Dar aici, sub bolţile acestea albe şi arcuite, raiul n-avea ce să caute. Aici nu era decât moarte.

Toţi membrii Curţii se orânduiseră pe două şiruri pe cele două laturi ale capelei, mărşăluind în tăcere către locul de unde îşi puteau alege o victimă dintre cei care stăteau acolo pregătiţi şi lipsiţi de apărare; domniţele şi domnii îşi alegeau victima dorită, ba unii chiar împârţeau acelaşi nefericit care trecea de la unul la celalalt; aceasta era esenţa acestei comuniuni sângeroase – o bătaie de joc la adresa divinităţii.

Ursula era singura care nu se mişca de la locul său.

Oamenii agonizau, alţii muriseră deja. Nici unii nu apucau să cadă pe podea. Membrele lor fără vlagă erau apucate imediat de demoni servitori, care îi îndepărtau imediat, plini de îndemânare şi într-o tăcere deplină.

Demonii îmbăiau noi victime. Alţi oameni erau purtaţi de-a lungul culoarului. Ceremonia se desfăşura în continuare.

Lord Florian bea cu nesaţ: i se aduceau mereu alţi copii, iar degetele sale prelungi înlânţuiau gâtul fragil şi îl susţineau, în timp ce se apleca deasupra prăzii.

Mă întreb ce vorbe în latină îndrăznea să incanteze. Încet, membrii Curţii ieşeau din sanctuar şi porneau pe culoar spre locurile lor. Erau sătui.

Toate chipurile livide din încăpere erau acum îmbujorate, iar ochii mei înceţoşaţi şi spiritul meu ameţit de cântecul minunat îi vedea aproape umani.

— Într-adevăr, tinere prinţ, ai înţeles. Suntem din nou oameni doar pentru o clipă, acum când sângele celor vii curge prin vinele noastre, mi s-a adresat Florian, calm şi sigur, din naosul îndepărtat.

— Dar, stăpâne, asta nu mă face să vă iert păcatul.

Atunci s-a aşternut tăcerea. În cele din urmă, o voce de tenor s-a făcut auzită:

— E timpul! Miezul nopţii n-a trecut încă!

Mâinile sigure care mă susţinuseră până acum mă împingeau într-o parte. Am pârâsit loja şi am coborât pe treptele şerpuite de marmură albă. Pe măsură ce îmi veneam în simţiri, încă susţinut de demoni, am privit spre centrul culoarului şi mi-am dat seama că nu mai rămăsese decât vasul de botez. Victimele dispăruseră.

În sală fusese adusă o mare cruce, care fusese aşezată cu susul în jos, pe o parte a altarului, îndreptată spre locul destinat comuniunii.

Lord Florian mi-a arătat cinci cuie mari de fier pe care le avea în palmă, apoi m-a invitat să mă alătur lui. Crucea fusese fixată bine pe loc şi părea să fie adusă des în locul acela. Era fâcută dintr-un lemn dur, foarte gros şi bine lustruit, dar încă mai purta semnele cuielor ce fuseseră înfipte în ea şi urmele unor pete care erau neîndoios de sânge. Partea de jos a acesteia se sprijinea de balustrada

de marmură, astfel încât cel crucificat avea să atârne la un metru de podea, în văzul tuturor adoratorilor.

— Necredincioşilor! Plebe necurată! Am început să râd.

I-am mulţumit lui Dumnezeu că ochii părinţilor mei erau plini de lumina raiului şi nu puteau vedea acest spectacol degradant şi crud.

Bătrânul a dat la iveală cele două pocale pe care le avea în mână. Ştiam ce semnificaţie aveau. În ele urma să se strângă sângele ce ţâşnea din rănile mele.

Şi-a plecat capul.

Am fost împins pe culoar. Statuia lui Lucifer se profila imensă în spatele siluetei pontificale a lui Florian. Picioarele mele nici nu atingeau marmura. În jurul meu, membrii Curţii s-au întors pentru a asista la sacrificarea mea, dar nu îl slăbeau nicio clipă din ochi pe stăpânul lor.

Chipul mi-a fost spălat cu apa din vasul de botez. Mi-am smucit capul, râsucindu-mi gâtul, stropindu-i cu apă pe cei care încercau să mă îmbăieze. Acoliţii păreau să se fi speriat de mine. S-au apropiat reticenţi pentru a-mi desface cataramele.

— Dezbrăcaţi-l! Le-a ordonat stăpânul, ridicând încă o dată cuiele pentru ca eu să le pot vedea.

— Le văd foarte bine, laşule! Nu înseamnă nimic să crucifici un băiat ca mine! Salvează-ţi sufletul, stăpâne, şi întreaga ta Curte se va minuna!

Muzica s-a răspândit din loja de deasupra. Corul s-a făcut auzit din nou, răspunzând imnului tenorilor. Nu mai aveam nimic de zis. Nu mai simţeam decât lumina luminărilor şi ştiam sigur că urmau să mă dezbrace, iar crucificarea aceasta întru întuneric era inevitabilă, căci crucea răsturnată nu putea fi decât un semn al Necuratului.

Brusc, mâinile tremurânde ale acoliţilor s-au retras. Cornul a început să sune fâcând şi mai amară cea mai frumoasă melodie. Tenorii strigau cu putere o întrebare, cu vocile lor fără cusur:

— Oare nu poate fi salvat acesta? Oare nu poate fi eliberat?

Corul se uni şi el cu incantaţia tenorilor:

— Nu poate să fie eliberat de puterea Satanei?

Ursula a păşit atunci înainte şi şi-a dat jos voalul lung care-i atârna până la călcâie, dându-i drumul la picioarele ei, unde s-a adunat ca un nor diafan. Alături de ea a apărut un acolit care ţinea în mână sabia şi pumnalele mele. Încă o dată s-a auzit vocea de tenor implorând:

— Un suflet eliberat să purceadă în lume, biet nebun care va depune mărturie despre puterea Diavolului celor care ştiu să asculte.

Corul a erupt într-un cânt puternic, care părea a fi o confirmare a celor spuse de tenori.

— Cum?! Să nu mor? Am întrebat.

Am încercat să privesc chipul stăpânului în mâinile căruia zăcea viaţa mea, dar nu am reuşit. Godric cel Bătrân se interpusese între noi. S-a îndreptat spre mine şi mi-a ridicat pocalul de aur la buze.

— Bea şi uită, Vittorio, sau inima şi sufletul ei vor fi pierdute!

— Atunci vor fi pierdute!

— Nu! A strigat ea.

Apoi s-a repezit şi a luat trei dintre cuiele pe care le avea Florian în mâna stângă şi le-a aruncat pe dalele de marmură. Cântul s-a înălţat cu şi mai multă putere sub arcadele înalte, astfel încât nu am auzit cuiele căzând.

Imnul corului era triumfător şi festiv. Tonalităţile îndoliate dispăruseră.

— Doamne, dacă vrei să-i salvezi sufletul, atunci du-mă pe mine pe cruce!

Pocalul de aur mi-a fost dus cu forţa la buze. Mâna Ursulei mi-a descleştat maxilarele, iar lichidul mi-a fost turnat pe gât. Am văzut sabia mea ridicându-se în faţa ochilor, de parcă ar fi fost o cruce, din cauza plâselelor şi a

tăişului lung.

Un hohot de râs stins şi batjocoritor s-a amestecat cu frumuseţea indescriptibilă a imnului intonat de cor. Voalul ei roşu s-a înfăşurat în jurul meu. Am văzut materialul plutind în jurul meu, apoi i-am simţit atingerea ca o mângâiere vrăjită, plină de parfumul şi de blândeţea ei.

— Ursula, vino cu mine… am şoptit.

Acestea au fost ultimele mele cuvinte.

— Să fie izgonit! Să fie izgonit! Strigau vocile de deasupra mea, iar corul le răspundea la fel.

Curtea întreagă părea să cânte alături de cor: „Să fie izgonit!” Ochii mi s-au închis atunci când materialul cel roşu mi-a atins chipul, acoperindu-l ca o pânză de păianjen şi lipindu-se de gura mea deschisă.

Cornul răsuna mânios:

— Iertat! Izgonit!

— Eşti izgonit în lume unde vei fi luat drept nebun! Tot restul zilelor vei fi un biet nebun! Când te gândeşti că ai fi putut fi unul dintre noi! Mi-a şoptit Godric.

— Da, unul dintre noi… a repetat şi Florian.

— Nesâbuitule! Ai fi putut fi nemuritor!

— Unul dintre noi, un nemuritor! Ai fi putut domni aici acoperindu-te de glorie!

— Eternitatea sau moartea! Ce alegere regeasca ai avut! Vei alerga prin lume, nebun şi batjocorit! A continuat Godric.

— Nebun şi batjocorit! A repetat o voce copilăroasă în urechea mea, căreia i s-au alăturat apoi multe altele.

Corul continua să cânte, indiferent la ironia din cuvintele celor din jur, iar imnul acela delirant era amplificat de toropeala ce mă cuprinsese.

— Un nebun dispreţuit de oameni! A spus iar Godric.

Orbit de voalul moale, ameţit din cauza băuturii pe care o primisem, nu le-am mai putut răspunde. Cred totuşi că am zâmbit. Cuvintele lor se amestecau în mod iraţional cu

vocile maiestuoase ale corului. Nebunii erau ei, câci nu-şi dăduseră seama de lucrul cel mai important: cuvintele lor n-aveau valoare pentru mine.

— Ai fi putut să fii tânărul nostru prinţ!

Oare Florian era cel de lângă mine? Curajosul şi neînfricatul Florian?

— Te-am fi iubit şi noi tot atât de mult cât te iubeşte ea!

— Un tânăr prinţ care să domnească aici pentru totdeauna.

— Acum vei deveni bufonul alchimiştilor şi al vrăjitoarelor! A adăugat Florian pe un ton solemn.

— Ai fost un prost că ne-ai părăsit! A spus din nou vocea copilăroasă.

Imnurile acelea erau minunate, câci până şi cuvintele lor îmi sunau mai dulce. Cred că am simţit sărutul ei prin mătase. Cred, dar nu ştiu sigur. Mi-a şoptit apoi cu vocea ei dulce şi feminină, pe un ton simplu şi fără ceremonie:

— Iubirea mea, cuvintele ei fiind în egală măsură un adio şi o expresie a triumfului ei.

Atunci m-am cufundat adânc în cel mai binefăcător somn pe care ni-l poate da Dumnezeu. Muzica îmi insufla viaţă în corp şi aer în plâmâni, dar simţurile mele adormiseră.

9

Şi îngerii mi-au vorbit

Ploua cu găleata. Ba nu, ploaia se oprise. Tot nu reuşeau să mă înţeleagă.

Eram înconjurat de nişte bârbaţi. Ne aflam chiar lângă atelierul lui Fra Filippo. Cunoşteam strada, câci fusesem acolo cu tatăl meu doar cu un an în urmă.

— Vorbeşte mai încet! Nu înţeleg nimic!

— Vrem să te ajutâm! Spune-mi numele tatălui tău, dar vorbeşte mai clar! Mi-a spus alt bârbat.

Clătinau din cap. Credeam că vorbesc foarte clar, mă auzeam perfect: Lorenzo di Raniari. Ei de ce nu mă auzeau? Le-am spus că eu sunt fiul lui şi că mă numesc Vittorio di Raniari. Îmi simţeam într-adevâr buzele foarte umflate. Ştiam că eram murdar de noroi, din cauza ploii.

— Duceţi-mă la atelierul lui Fra Filippo, i-am rugat. Pe cei de-acolo îi cunosc.

Marele meu pictor, artistul cel împătimit şi frâmântat, sau mâcar ucenicii lui aveau să mă recunoască. Ba poate că el n-avea cum, dar ajutoarele lui, care mă vâzuseră plângând în faţa picturilor sale, mă ştiau cu siguranţă. Apoi aceşti oameni aveau să mă ducă la casa lui Cosimo, în Via del Largo.

— Ce tot vorbeşti acolo?

Se străduiau să mă înţeleagă, repetând bâlbâielile mele. Nu reuşisem să mă fac înţeles nici de data aceasta.

M-am îndreptat spre atelier, dar mă clătinam şi aproape că am căzut din picioare. Aceştia erau nişte oameni cinstiţi. Aveam aruncate pe umărul drept pungile cu bani, sabia o aveam la brâu, câci o simţeam atârnând atât de greu încât mă dezechilibra. Zidurile înalte ale Florenţei mă sufocau. Aproape că mă loveam de ele.

— Cosimo! Am strigat cât m-au ţinut puterile.

— Nu te putem duce la Cosimo în halul ăsta! N-o să te primească.

— A, deci mă înţelegeţi! M-aţi auzit!

Bărbatul părea din nou nedumerit. Era un negustor cinstit, ud leoarcă din cap până-n picioare, fără îndoiala din cauza mea. Nu voiam să mă adăpostesc de ploaie. N-avea niciun sens. Mă găsiseră zăcând în ploaie în Piazza della Signoria.

— Îmi aduc aminte! Totul devine limpede!

Drept în faţă era intrarea în atelierul lui Fra Filippo. Cineva ridica obloanele care fuseseră trase din cauza furtunii; străzile pietruite începeau să se usuce, iar oamenii ieşeau pe străzi.

— Oamenii de-acolo! Am strigat.

— Ce e, ce tot spui?

Toţi ridicau din umeri, dar voiau să mă ajute.

— Ar trebui să-l ducem la San Marco, să-l lăsăm în grija călugărilor.

— Nu! Vreau să vorbesc cu Cosimo! Am insistat.

Iar au ridicat din umeri şi au dat din cap. Brusc, m-am oprit. Mă clătinam, aşa că am încercat să-mi recapăt echilibrul apucând violent umărul bărbatului mai tânăr.

Priveam insistent spre atelierul ce se zărea la distanţă.

Strada era, de fapt, o alee, pe care abia încâpea un cal fără a-i răni pe trecători. Faţadele înalte de piatră îmi ascundeau aproape în întregime imaginea cerului înnorat. Ferestrele erau deschise şi aveai senzaţia că o femeie aflată la etaj, întinzându-se, putea atinge cu mâna casa de peste drum! Dar iată ce se afla acolo, chiar în faţa atelierului! I-am văzut. Erau doi dintre ei!

— Uitaţi-vă! îi vedeţi? I-am întrebat.

Bărbaţii nu vedeau nimic. Dumnezeule, cele două siluete din faţa magazinului străluceau de parcă erau luminate din interiorul corpului şi al robelor largi. Mi-am pus desagii pe umărul stâng şi am apucat sabia. Puteam să stau în picioare, dar cred că ochii mei erau larg deschişi, şi probabil că mă holbam cu o expresie tâmpă la spectacolul ce mi se

oferea.

Cei doi îngeri se certau. Aripile lor se mişcau uşor în ritmul schimbului de replici; se certau chiar acolo, în faţa magazinului.

Ei ignorau oamenii care treceau pe lângă ei şi care nu-i puteau observa, văzându-şi de disputa lor; amândoi erau blonzi, iar eu îi cunoşteam prea bine din picturile lui Fra Filippo, le auzeam vocile atât de clar!

Cunoşteam buclele unuia din ei, care purta o cunună de flori, o mantie purpurie, iar pantalonii azurii îi erau tiviţi cu aur. Îl ştiam şi pe celălalt, cu capul descoperit şi cu părul tuns scurt, cu gulerul aurit, cu stele pe mantie şi cu ornamente bogate la manşete. Mai presus de toate le cunoşteam chipurile trandafirii şi inocente, cu ochii senini şi migdalaţi. Lumina se topea, sumbra şi învăluită de furtună, deşi soarele încă ardea pe cerul cenuşiu. Ochii au început să-mi lăcrimeze.

— Priviţi-le aripile! Am şoptit.

Dar bărbaţii aceia nu vedeau nimic.

— Le cunosc aripile. Îi cunosc pe amândoi, uită-te la îngerul cu părul auriu, cu capul încununat de bucle, este din *Buna-Vestire!* Iar aripile lui sunt ca acelea ale unui păun, de un albastru sclipitor! Iar aripile celuilalt sunt înmuiate în aurul cel mai pur!

Îngerul cu cununa de flori a făcut un gest nerăbdător către celălalt. Pentru un muritor, gesturile şi ţinuta lor ar fi denotai mânie, dar nu era nici pe departe aşa. Îngerul nu dorea decât să se facă înţeles.

M-am mişcat încet, desprinzându-mă uşor din strânsoarea însoţitorilor mei, care nu puteau vedea ceea ce vedeam eu! Oare la ce credeau că mă uitam? Poate la atelierul deschis, la ucenicii adăpostiţi de întunericul dinăuntru, la imaginile fugare ale pânzelor şi ale şevaletelor sau la feţele plictisite din spate, aşteptând cu nerăbdare venirea serii.

Celălalt înger scutură încruntat din cap.

— Nu sunt de acord. Nu putem să facem una ca asta. Crezi că pe mine nu mă înduioşează acest lucru? spuse el cu cea mai pură şi mai senină voce.

— Ce te înduioşează? Am strigat eu.

Amândoi îngerii s-au întors. S-au uitat fix la mine. Şi-au strâns în acelaşi timp lângă trup aripile întunecate, colorate şi spectrale, de parcă astfel ar fi putut să devină invizibili, dar eu îi vedeam la fel de clar: sclipeau amândoi atât de puternic, încât era imposibil să nu-i recunoşti. Se uitau la mine cu ochii plini de uimire. Oare de ce erau atât de surprinşi?

— Gavriil! Te recunosc din *Buna-Vestire!* Sunteţi amândoi Gavriil! Ştiu prea bine picturile! V-am văzut doar! Gavriil şi Gavriil! Cum e posibil una ca asta?

— Ne poate vedea, a spus îngerul care până acum gesticulase atât de insistent. Vorbea în şoaptă, dar îl auzeam fără efort, vocea lui pârindu-mi atât de blândă. Ne aude! repetă el şi uimirea de pe chip păru să sporească.

Se uita în jur inocent şi răbdător şi, în acelaşi timp, plin de îngrijorare.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce tot spui acolo, băiete? M-a întrebat bătrânul de lângă mine.

— Vino-ţi în fire! Porţi o avere asupra ta! Mâinile îţi sunt pline de inele. Vorbeşte clar! Te voi duce la familia ta, dar trebuie să-mi spui cum se numesc ai tăi!

Am zâmbit. Am dat aprobator din cap, dar am continuat să mă holbez la cei doi îngeri uimiţi. Veşmintele lor păreau a fi ţesute din lumină, erau aproape translucide, imateriale, ca şi pielea lor incandescentă. Trăsăturile străvezii ale chipului lor păreau întreţesute cu raze de lumină.

Erau nişte fiinţe eterice şi totuşi reale – oare cuvintele lui Toma d’Aquino erau cele care îmi veneau acum în mine, acele cuvinte din *Summa Theologiae* pe care le învăţasem în timpul orelor de latină?

Cât de frumoşi erau şi cât de detaşaţi de tot ce se întâmpla în jurul lor! Stăteau încremeniţi pe strada, atât de departe de tot ceea ce se întâmpla în jurul lor, cumpănind situaţia în timp ce mă priveau nemişcaţi, cu compasiune şi interes.

Unul din el, cel care purta cununa de flori şi manşete azurii, cel care îmi umpluse inima de duioşie când îl văzusem împreună cu tatăl meu în *Buna-Vestire,* cel pe care îl iubeam cu toată fiinţa mea, s-a apropiat de mine.

Pe măsura ce se apropia, părea mai înalt şi mai impunător decât o fiinţa obişnuita. Pur şi simplu emana iubire. Foşnetul hainelor care se înfoiau graţios în jurul său îl făceau să pară mai imaterial şi totodată mai grandios ca oricând. Era expresia cea mai pură a creaţiei lui Dumnezeu al cărui har se revărsase asupra lui mai mult decât asupra oricârei fiinţe umane în carne şi oase.

A scuturat din cap şi mi-a zâmbit.

— Nu e adevărat. Chiar tu eşti una dintre cele mai frumoase creaţii ale lui Dumnezeu, mi-a spus în şoaptă, vocea lui reuşind să ajungă până la mine în ciuda zarvei din jur.

Pâşea asemenea unui muritor, cu picioarele desculţe pe caldarâmul murdar al străzii florentine, fără a da atenţie oamenilor care nu îl puteau vedea. Se apropiase de mine, deschizându-şi aripile şi apoi închizându-le la loc, astfel încât acum nu li se mai vedeau decât marginile de sus, deasupra umerilor, care erau la fel de fragili ca ai unui copil.

Chipul lui era luminos şi îmbujorat exact ca în pictura lui Fra Filippo. Când zâmbea, simţeam cum întreg trupul mi se cutremură de fericire.

— Oare am înnebunit, Arhanghele? Oare s-a împlinit blestemul lor şi nu pot vorbi coerent atrâgându-mi dispreţul oamenilor învăţaţi?

Am izbucnit în râs. I-am speriat pe cei care se străduiseră

atât să mă ajute, iar ei au devenit foarte agitaţi.

— Ce spui? Mai zi o dată!

Dar dintr-o dată m-a străfulgerat o amintire, umplându-mi inima şi spiritul de lumină, de parcă razele soarelui ar fi reuşit să străbată întunericul de nepătruns şi plin de deznădejde al unei temniţe.

— Pe tine te-am văzut pe pajiştea verde atunci când ea mi-a băut sângele.

M-a privit calm în ochi, cu chipul încununat de bucle blonde şi inocente şi cu obrajii săi ca de copil.

— Bietul meu băiat, spuse bătrânul negustor. Nu este niciun înger aici! Ascultă-mă, te rog!

— Ei nu ne pot vedea, m-a avertizat îngerul.

Şi iarăşi mi-a zâmbit, simplu şi cu blândeţe. În ochii săi se oglindea lumina ce se pogora din cerul strălucitor, iar el mă privea de parcă de fiecare dată scruta şi mai profund în adâncurile spiritului meu.

— Eu ştiu asta, dar ei nu! I-am răspuns.

— Eu nu sunt Gavriil. Nu trebuie să îmi mai spui aşa, a adăugat el calm şi reţinut. Eu mai am mult până să ajung la rangul Arhanghelului Gavriil. Numele meu este Setheus şi nu sunt decât un înger păzitor.

Avea nesfârşită răbdare cu mine, cu lacrimile mele şi cu adunarea de muritori îngrijoraţi, dar neştiutori din jurul nostru. Stătea atât de aproape de mine încât aş fi putut să-l ating, dar n-am îndrăznit.

— Eşti îngerul meu păzitor? Să fie oare adevărat?

— Nu sunt îngerul tău păzitor. Pe îngerii tăi trebuie să ţi-i găseşti singur. Ai văzut îngerii păzitori ai altcuiva, dar nu ştiu cum s-a putut întâmpla una ca asta.

— Nu te mai ruga! mai bine spune-ne cine eşti, băiete! mai devreme ai rostit numele tatălui tău! mai spune-l o dată! Mi-a cerut bătrânul.

Celălalt înger, care părea prea şocat pentru a se mai putea mişca din loc, s-a smuls dintr-o dată din reverie şi a

făcut uşor un pas înainte. Era şi el desculţ, dar pietrele ascuţite, umezeala şi murdăria nu păreau să îl atingă.

— Să fie acesta un lucru bun, Setheus? A întrebat el.

Îşi aţintise asupra mea ochii de un albastru irizat, cu aceeaşi atenţie iubitoare, cu acelaşi interes iertător.

— Tu eşti din cealaltă pictură, şi pe tine te ştiu şi te iubesc din toată inima.

— Cu cine vorbeşti, fiule? M-a întrebat bărbatul mai tânăr. Pe cine iubeşti din toată inima?

— Aşadar mă puteţi auzi? Mă înţelegeţi? M-am întors spre el.

— Da! Acum spune-ne cum te numeşti.

— Vittorio di Raniari, prieten şi aliat al familiei Medii i, fiul lui Lorenzo di Raniari, stăpân al palatului Raniari din nordul Toscanei. Tatăl meu este mort. Toate rudele mele au pierit. Dar…

Cei doi îngeri stăteau alături de mine, cu capetele apropiate, şi mă priveau. Oamenii de lângă mine, în ciuda faptului ca nu-i puteau vedea, nu se puteau interpune între mine şi îngeri. Dacă măcar aş fi avut curajul să-i ating aşa cum îmi doream!

Aripile îngerului care îmi vorbise primul s-au ridicat şi mi s-a părut că văd un praf auriu scuturându-se din penele adormite, care tremurau uşor, dar nimic nu putea rivaliza cu chipul lui gânditor.

— Lasă-i să te ducă la San Marco, mi-a spus îngerul pe nume Setheus. Lasă-i să te ducă acolo. Intenţiile lor sunt bune. Te vor duce într-o chilie şi vei fi îngrijit de călugări. Nu poţi să ajungi într-un loc mai bun de-atât: este o biserică aflată sub patronajul lui Cosimo, iar tu ştii prea bine că Fra Giovanni însuşi a decorat chilia în care vei sta.

— Setheus, el ştie deja lucrurile acestea! A spus celălalt înger.

— Da, dar nu vreau decât să îl încurajez, a răspuns primul înger, ridicând simplu din umeri şi privindu-şi

întrebător însoţitorul.

Aerul acesta veşnic mirat era cea mai vizibilă caracteristică a celor doi.

— Setheus! Pot să te strig pe nume, nu-i aşa? Nu-i lăsaţi să mă ia de lângă voi! Nu se poate! Vă rog să nu plecaţi! Vă implor… Nu mă lăsaţi singur.

— Trebuie să plecăm. Nu suntem îngerii tăi păzitori. De ce nu îţi poţi vedea propriii îngeri păzitori?

— Aşteaptă puţin, îţi cunosc numele. Parcă îl aud…

— Nu, a exclamat îngerul cu un aer dezaprobator, ameninţându-mă uşor cu degetul, de parcă aş fi fost un copil neascultător.

Dar pe mine nu mă putea opri nimeni.

— Îţi ştiu numele. L-am auzit când vă certaţi. Îmi râsună în urechi, numai când mă uit la tine. Te cheamă Ramiel. Sunteţi amândoi îngerii păzitori ai lui Fra Filippo.

— Acesta este un adevărat dezastru! A murmurat Ramiel, pe un ton disperat. Cum s-a putut întâmpla acest lucru?

Setheus s-a mulţumit să dea din cap, apoi a zâmbit din nou cu generozitate.

— Trebuie să fie un lucru bun. N-are cum să fie altfel. Bineînţeles că trebuie să îl urmăm.

— Acum? Să plecăm acum? A întrebat Ramiel.

Şi de această dată, în ciuda insistenţei sale, nu avea nici urmă de mânie în voce. Era ca şi cum sufletele lor fuseseră purificate de toate pasiunile şi sentimentele josnice. Bineînţeles că aşa era…

Setheus s-a aplecat spre bătrân, care nu îl putea auzi sau vedea, şi i-a şoptit la ureche:

— Duceţi-l pe bâiat la San Marco. Duceţi-l într-o chilie bună câci are bani mulţi şi lâsaţi-l acolo, ca să primească îngrijiri până se va însănătoşi.

Apoi s-a uitat spre mine şi mi-a spus:

— Vom merge cu tine.

— Nu putem face una ca asta. Nu ne putem lăsa

deoparte misiunea. Cum am putea face aşa ceva fără permisiune? A adăugat Ramiel.

— Aşa a fost scris. Chiar faptul că s-a întâmplat acest lucru e permisiunea noastră. Ştiu acum că aşa stau lucrurile. Nu înţelegi ce s-a întâmplat? Ne-a văzut, ne-a auzit şi ţi-a reţinut numele. Dacă nu i l-aş fi spus eu, l-ar fi aflat şi pe al meu. Bietul Vittorio, suntem alături de tine.

Am încredinţat din cap. Eram cât pe ce să izbucnesc în lacrimi când mi-am auzit numele rostit de ei. Strada pe care mă aflam se întunecase şi se îndepărta din ce în ce mai mult; eu nu aveam ochi decât pentru siluetele lor înalte, tăcute şi pure, accen tuate de veşmintele care se înfoiau în jurul lor de parcă ar li fost imateriale, ca şi aerul pe care îl respirăm, dar nu-l putem simţi.

— Acestea nu sunt numele noastre adevărate! Mi s-a adresat Ramiel pe un ton mustrător şi totodată blând, ca şi cum ar fi muştruluit un copil.

Setheus a zâmbit.

— Sunt nişte nume foarte bune şi tu poţi să le foloseşti, Vittorio, mi-a spus el.

— Da, să-l ducem la San Marco. Să mergem! O să-i lăsăm pe călugări să se descurce cu el.

Bărbaţii m-au împins grăbiţi spre capătul străzii.

— O să fii bine îngrijit la San Marco, m-a asigurat Ramiel, de parcă şi-ar fi luat râmas-bun de la mine, dar cei doi îngeri ne însoţeau, doar că rămăseseră un pic în urmă.

— Să nu mă părăsiţi niciunul din voi! Nu puteţi să mă lăsaţi singur!

Păreau amândoi uimiţi, în robele lor minunate pe care ploaia nu le murdărea, care râmâseseră pure şi sclipitoare, ca. Şi cum nu ar fi atins caldarâmul, iar picioarele lor desculţe erau şi ele la fel de curate şi gingaşe, deşi păşeau în urma noastră.

— Nu-ţi mai face atâtea griji, Vittorio! Venim cu tine.

— Nu ne putem părăsi misiunea în favoarea altui om, e

imposibil, a continuat Ramiel să protesteze.

— E voinţa lui Dumnezeu. Nu poate exista altă explicate.

— Şi Mastema? Nu trebuie să-l întrebăm pe Mastema?

— De ce să-l întrebăm pe Mastema? De ce să-l îngrijoram? Probabil că el ştie deja.

Şi iată că se certau iar, mergând în spatele meu şi al celor care mă purtau cu repeziciune de-a lungul străzii.

Cerul oţelit sclipea, apoi dintr-o dată a pălit şi în cele din urmă s-a colorat într-un albastru intens când am ajuns cu toţii într-o piaţetă. Soarele m-a luat prin surprindere şi mi s-a făcut râu, deşi îi simţisem lipsa şi îmi dorisem să-i simt razele. Totuşi, îmi făcea râu, iar lumina mă biciuia neiertător.

Mai era doar puţin de mers până la San Marco, dar picioarele mele aveau să cedeze curând. Priveam întruna înapoi. Cele două siluete luminoase alunecau tăcute, iar Setheus îmi făcea semne, îndemnându-mă să merg mai departe.

— Suntem cu tine, spunea el.

— Nu ştiu dacă e bine ce facem, a adăugat Ramiel. Filippo nu a avut niciodată necazuri mai mari decât acum. Nu a mai fost supus unor astfel de tentaţii şi unor astfel de mârşăvii.

— Tocmai de aceea am fost îndepărtaţi de el. Nu trebuie să ne amestecăm în ceea ce trebuie să se întâmple cu Filippo. Ştii bine că am fost cât pe ce să intrăm în încurcătură din cauza lui Filippo şi a faptelor sale. Eu văd totul foarte clar acum, văd rostul lucrurilor!

— Despre ce tot vorbesc? I-am întrebat pe bărbaţii de lângă mine. Am auzit ceva despre Fra Filippo.

— Pe cine ai auzit vorbind, băiete, dacă-mi dai voie să te-ntreb? A spus bătrânul, clătinând dezaprobator din cap.

Pentru el nu eram decât un tânăr nebun, înarmat cu o sabie.

— Taci, băiete. Acum înţelegem ce vorbeşti, dar n-are

niciun sens ce spui tu acolo. Vorbeşti cu nişte oameni pe care noi nu-i vedem şi nici nu-i auzim.

— Ce s-a întâmplat cu Fra Filippo, pictorul? Cred că are necazuri.

— Este insuportabil! E de neconceput că s-a putut întâmpla aşa ceva! Mi-a răspuns îngerul Ramiel. Dacă mă întrebaţi pe mine, nu că aţi fi avut intenţia să o faceţi, cred că, dacă Florenţa şi Veneţia nu erau în război, Cosimo şi-ar fi protejat pic torul într-o astfel de situaţie.

— De ce să-l protejeze? Am întrebat eu uitându-mă în ochii bătrânului.

— Fiule, ascultă-mă! Mergi drept şi nu mă mai lovi cu sabia aia! Eşti un mare domn, am văzut asta, iar numele di Raniari din munţii Toscanei îmi e foarte cunoscut. Inelele de aur pe care le porţi pe mâna dreapta valorează mai mult decât zestrea celor două fiice ale mele la un loc, asta ca să nu mai vorbesc şi de pietrele preţioase. Dar asta nu înseamnă că poţi să ţipi la mine!

— Îmi pare râu. Nu am vrut, dar îngerii nu vor să îmi spună clar ce s-a întâmplat.

Celălalt bărbat, care mă conducea cu blândeţe şi care mă ajutase cu desagii conţinând toată averea mea, fără a încerca să mă jefuiască, începu să vorbească:

— Dacă întrebi despre Fra Filippo, să ştii că are iar necazuri mari. Este supus la cazne.

— Nu i se poate întâmpla aşa ceva lui Filippo Lippi!

M-am oprit în loc şi am început să strig:

— Cine ar putea să-i facă aşa ceva unui mare pictor?

M-am întors, iar cei doi îngeri şi-au acoperit chipurile, cu tot atâta blândeţe ca şi Ursula, apoi au început să plângă. Lacrimile lor erau limpezi şi cristaline. Abia mă mai priveau. „O, Ursula, am spus în gând, sfişiat de o suferinţa insuportabilă, cât de frumoase sunt aceste creaturi! Dar tu dormi ascunsa în cine ştie ce mormânt aflat sub Curtea Pocalului de Rubin şi nu îi poţi vedea cum străbat în tăcere

străzile oraşului.”

— Este adevărat! Mi-a spus Ramiel. Acesta este adevărul îngrozitor. Ce fel de îngeri păzitori am fost noi, dacă Filippo a intrat într-un astfel de necaz, provocând un asemenea scandal şi punând la cale astfel de înşelătorii? De ce am fost atât de neajutoraţi?

— Ramiel, noi suntem doar nişte îngeri. Nu-l putem acuza pe Filippo. Noi nu suntem judecătorii, suntem păzitorii lui. De dragul băiatului acestuia care ţine atât de mult la el, nu mai vorbi astfel de lucruri.

— Nu se poate să îl tortureze pe Fra Filippo Lippi! Pe cine a înşelat?

— Şi-a făcut-o singur, a răspuns bătrânul. De data asta a făcut frauda. A vândut altcuiva o însărcinare pe care o primise. Oricum ştia toată lumea că unul dintre ucenicii lui îi picta majoritatea lucrărilor. A fost pus pe scaunul de tortură, dar nu l-au rănit cu adevărat.

— Nu i-au făcut rău! El este un artist minunat, iar tu îmi spui că l-au torturat! Cine poate justifica un gest atât de stupid? Este o adevărată insultă pentru familia Medici.

— Tăcere, copile! Mi-a zis tânărul. Chiar el a mărturisit. Aproape că am ajuns. După părerea mea, nici nu poţi să-l numeşti călugăr pe Fra Filippo Lippi. Când nu aleargă după femei, e amestecat în vreo încăierare.

Ajunseserăm la San Marco. Ne aflam în Piaţa San Marco, chiar în faţa porţilor mănăstirii, care erau la fel de curate ca şi străzile şi toate celelalte clădiri din Florenţa, de parcă râul Amo nu ieşea niciodată din matcă, ceea ce nu era adevârat. Eram atât de fericit că ajunsesem în acest colţ de rai!

Dar mintea mea rătăcea pe cărări neştiute. Amintirile despre demoni şi despre crimele îngrozitoare se estompaseră pentru câteva clipe, cât timp fusesem oripilat la gândul că artistul meu preaiubit fusese pus pe scaunul de tortură ca un tâlhar de rând.

— Păi, uneori se comportă chiar ca... un tâlhar... mi-a spus Ramiel.

— O să scape el! O să plătească o amendă, a răspuns şi bătrânul, sunând la poarta.

M-a mângâiat apoi cu o mâna lungă şi uscăţivă, foarte obosita.

— Nu mai plânge, copile, încetează! Filippo e o pacoste, toată lumea ştie asta. Dacă s-ar fi regăsit în el ceva din cucernicia lui Fra Giovanni, cât de puţin...

Fra Giovanni. Bineînţeles! Mi-am dat seama imediat! Se refereau de fapt la Fra Angelico, pictorul care şi în secolele ce aveau să vină urma să uluiască întreaga lume cu operele sale! Nu mai era mult şi lumea avea să îngenuncheze în faţa picturilor sale. Fra Giovanni trăise şi lucrase chiar în această mănăstire. El pictase pereţii chiliilor pentru Cosimo. Ce le-aş fi putut răspunde?

— Da, dar Fra Giovanni... nu îmi place.

Bineînţeles că îmi plăcea, îl cinsteam şi îi preţuiam operele minunate; dar nu îl iubeam ca pe Filippo, pictorul pe care nu-l zărisem decât o dată. Cine poate explica aceste lucruri ciudate?

Un val de greaţă m-a făcut să mă aplec până la pământ. M-am îndepărtat de cei care mă ajutau cu atâta bunătate. Am vărsat chiar acolo, în stradă: era un şuvoi sângeriu din licoarea murdară pe care mi-o dăduseră demonii. Am văzut-o scurgându-se pe stradă şi i-am simţit duhoarea respingătoare. Am văzut acest amestec de sânge şi vin pe jumătate digerat cum s-a infiltrat în crăpaturile dintre pietrele caldarâmului.

Toate ororile pe care le văzusem la Curtea Pocalului de Rubin erau foarte vii în mintea mea în acel moment. M-am simţit dintr-o dată neajutorat, am auzit demonii şoptindu-mi în ureche: „nebun şi batjocorit”. Atunci m-am îndoit de tot ceea ce văzusem, de ceea ce eram, de tot ce aflasem cu câteva momente mai devreme. Parcă eram din nou într-o

pădure de vis, călăream alături de tatăl meu şi discutam despre picturile lui Filippo. Eram student, un tânăr domn căruia i se oferea întreaga lume, iar mirosul puternic şi plâcut al cailor îmi umplea narile, alături de izurile pădurii.

„Nebun şi batjocorit. Nebun, când ai fi putut să fii nemuritor…”

Când m-am ridicat din nou, m-am rezemat de zidul mănăstirii. Lumina cerului azuriu era atât de puternică încât mă făcea să închid ochii, şi totuşi mă lăsam învăluit în căldura ei. Încet, pe măsură ce stomacul meu îşi revenea, am încercat să privesc drept înainte, să mă lupt cu durerea pe care mi-o cauza lumina, să învăţ s-o iubesc şi să am încredere în ea.

Dar nu vedeam decât chipul îngerului Setheus, care stătea chiar în faţa mea, foarte aproape, lixându-mă cu mare îngrijorare.

— Doamne, chiar sunteţi aici! Am şoptit eu.

— Da, doar ţi-am promis.

— Nu mă veţi părăsi, nu-i aşa? Am întrebat.

— Nu.

Peste umărul lui, Ramiel se uita îndeaproape la mine, de parcă mă studia în voie şi cu interes pentru prima dată. Pârul lui scurt îl făcea să arate mai tânăr, deşi astfel de lucruri nu au nicio importanţă.

— Nu, chiar nicio importanţă… a şoptit el şi mi-a zâmbit pentru prima dată. Fă ce îţi spun aceşti oameni de ispravă, mi-a zis Ramiel. Lasă-i să te ducă înăuntru. Apoi trebuie să dormi un somn bun, iar când te vei trezi, noi vom fi alături de tine.

— Dar am rămas în cap cu imagini de coşmar, o poveste de groază… Filippo nu a pictat niciodată astfel de orori.

— Noi nu suntem nişte picturi, mi-a răspuns Setheus. Vom afla împreuna ce ne-a rezervat Dumnezeu: tu, Ramiel şi cu mine. Acum trebuie să intri. Au sosit călugării. Te lâsâm în grija lor, iar când te vei trezi, îţi vom fi alături.

— Ca o rugăciune… am şoptit eu.

— Da, exact, mi-a răspuns Ramiel.

Şi-a ridicat mâna. Întâi am zărit umbra, apoi am simţit degetele sale catifelate atingându-mă pe când îmi închidea ochii.

10

În care stau de vorbă cu fiii cei neprihăniţi

şi puternici ai lui Dumnezeu

Am dormit adânc, dar nu prea mult. S-a pogorât asupra mea un nor dulce de imagini protectoare. Am fost purtat de un călugăr voinic şi de ajutoarele sale în Mănăstirea San Marco.

În Florenţa nu putea exista un loc mai bun pentru mine decât Mănăstirea Dominicană San Marco, poate doar casa lui Cosimo.

Eu ştiu multe clădiri desâvârşite în Florenţa, atât de măreţe, încât nici pe-atunci, când eram un copil, nu puteam cuprinde în mintea mea toate bogăţiile ce mi se înfăţişau.

Şi totuşi nu există nicăieri o mănăstire mai liniştită decât cea de la San Marco, care fusese renovată recent de umilul şi modestul Michelozzo, din porunca lui Cosimo cel Bătrân. Aceasta clădire avea o istorie lungă şi venerabilă în Florenţa, dar ea fusese încredinţată dominicanilor doar de curând şi era minunat înzestrată, cum nu mai era nicio altă mănăstire.

După cum ştia întreaga Florenţa, Cosimo cheltuise o avere cu San Marco, poate pentru a-şi răscumpăra păcatele pentru banii pe care îi câştiga din cămătărie. În calitate de bancher, el percepea dobândă, deci era un câmătar, dar atunci şi noi aveam acelaşi statut, depunând bani în banca sa.

Oricare ar fi fost adevărul, Cosimo, *il capo,* conducătorul nostru cel adevărat, iubise acest loc şi îi dăruise multe comori, dintre care poate cele mai valoroase erau noile clădiri.

Gurile rele, cârcotaşii, cei care nu înfăptuiesc niciodată nimic măreţ şi se îndoiesc mereu de ceea ce nu e decadent şi învechit, toţi aceştia obişnuiau să spună: „Omul ăsta îşi pune blazonul şi în chiliile călugărilor”.

Blazonul lui Cosimo este un scut pe care ies în relief cinci

mingi, a căror semnificaţie a fost discutată intens. Ceea ce aceşti duşmani voiseră să spună era, de fapt, că acesta îşi expusese „bijuteriile” personale în chiliile călugărilor. Vorbe în vânt! Duşmanii lui ar fi fost norocoşi să aibă astfel de chilii sau atâta curaj!

În loc să îl ponegrească, clevetitorii ar fi trebuit să îşi amintească de numeroasele momente pe care Cosimo le petrecea chiar el la mănăstire, adâncit în meditaţie şi rugăciune; fostul stareţ, Fra Antonino, prietenul şi sfătuitorul lui Cosimo, era acum Arhiepiscop al Florenţei.

Dar am vorbit destul despre aceşti ignoranţi, care continuă să clevetească pe seama lui Cosimo chiar şi după sute de ani de la moartea sa.

Când am intrat pe poartă, mă gândeam ce le-aş putea spune acelor suflete din casa lui Dumnezeu. Abia prinsese contur acest gând, pe care mă tem că buzele mele, ameţite de toropeală, l-au rostit cu voce tare, că l-am şi auzit pe Ramiel râzând în urechea mea.

Am încercat să văd dacă era alături de mine, dar începusem să bălmăjesc iar lucruri neînţelese de nimeni, mi-era rău şi eram ameţit. Singurul lucru de care îmi dădeam seama era că urma să pătrund în cel mai liniştit şi mai plăcut refugiu din lume.

Soarele îmi sfredelea ochii cu atâta putere, încât nu puteam să-i mulţumesc lui Dumnezeu pentru frumuseţea grădinii înverzite din mijlocul acestui locaş, dar puteam să întrezăresc cu greutate dulceaţa arcadelor joase create de Michelozzo, care formau vo lute firave şi blânde deasupra capului meu.

Liniştea coloanelor pure, ornate cu capiteluri ionice, îmi sporeau sentimentul de linişte şi siguranţă. Simţul proporţiilor a fost întotdeauna darul lui Michelozzo. El nu construia decât spaţii vaste, deschise. Aceste logii spaţioase erau semnul lui distinctiv.

Nimic nu va putea să şteargă vreodată din mintea mea

imaginea arcadelor gotice ale castelului francez din nord, cu creneluri filigranate din piatră, care păreau să se înalţe sfidător spre împărăţia celui Atotputernic. Deşi ştiam că judecasem greşit această arhitectură şi intenţia cu care fusese creată – căci, înainte de a câdea sub stăpânirea lui Florian şi a Curţii Pocalului de Rubin, fusese, cu siguranţa, clădită din devotament de francezi şi germani. Cu toate acestea, nu îmi puteam scoate din minte imaginea ei dezgustătoare.

Străduindu-mă cu disperare să îmi reprim sentimentul de greaţă, m-am relaxat la vederea acestei construcţii florentine.

Călugărul cel voinic mă purta în braţele lui vânjoase, ocolind mănăstirea şi grădina şi aruncându-mi, din când în când, o privire plină de blândeţe, în timp ce alţii, înveşmântaţi în aceleaşi robe albe şi negre, se apropiau cu chipurile zâmbitoare, înconjurându-ne rapid. Nu-i mai puteam vedea pe îngerii mei.

Şi totuşi aceşti oameni din jurul meu erau mai apropiaţi de îngeri decât oricine altcineva din lume.

Mi-am dat seama imediat – datorită vizitelor pe care le mai făcusem în acest loc plin de spiritualitate – că nu urma să fiu dus la ospiciu, unde se împârţeau medicamente pentru bolnavii Florenţei, sau la refugiul pentru pelerini, care era veşnic plin de cei care veneau să dea de pomană şi să se roage; pe mine mă duseseră în sus pe scâri, pe culoarul unde se aflau chiliile călugărilor.

Stăpânit de râul ce mă cuprinsese, imaginea frumuseţii mi-a pus un nod în gât: în capul scării, întinsă pe perete, se desfăşura fresca lui Fra Giovanni, *Buna-Vestire.*

Pictura mea, *Buna-Vestire!* Pictura mea preferată, care însemna pentru mine mai mult decât orice alt laitmotiv religios! Şi nu era vorba despre geniul impetuosului meu Filippo Lippi, nici vorbă! Era pur şi simplu pictura mea preferată şi dovada vie că niciun demon nu poate

condamna un suflet la decădere forţându-l să bea sânge otrăvit!

„Şi sângele Ursulei l-ai băut tot pentru că ai fost obligat? Îngrozitor gând… Uită degetele ei moi, când a fost smulsă de lângă tine, copil nebun! Uită buzele ei şi firicelul de sânge ce s-a scurs în gura ta deschisă!”

— Uitaţi-vă! Am strigat arătând cu mâna tremurândă pictura.

— Da, avem atât de multe, mi-a răspuns zâmbind călugărul cel voinic.

Pictorul era, bineînţeles, Fra Giovanni. Cine nu şi-ar fi dat seama dintr-o singură privire? Oricum, eu ştiam deja acest lucru. Iar Fra Giovanni – daţi-mi voie să vă reamintesc încă o dată că este unul şi acelaşi cu Fra Angelico – zugrăvise îngerul şi Fecioara în tonuri sobre, plăcute, pline de tandreţe şi simplitate, creând o pictură copleşita de umilinţă şi fără niciun fel de ornamente deşarte. Era în deplină concordanţa cu locul unde era expusă, între arcadele joase şi rotunjite ale mănăstirii.

În timp ce călugărul cel voinic mă purta de-a lungul coridorului spaţios, auster şi atât de curat, încât avea o frumuseţe fără seamăn pentru mine, am încercat să îmi exprim gândurile inspirate de imaginea îngerului pe care o purtam în suflet.

Doream să le împărtăşesc lui Ramiel şi lui Setheus, dacă aceştia mai erau alături de mine, gândul că aripile îngerului Gavriil erau doar nişte umbre simple de culoare, iar veşmântul lui se desfăşura în falduri simetrice. Puteam să înţeleg toate acestea, aşa cum putusem să percep măreţia lor, dar vorbeam iar fără noimă.

— Unde sunteţi? Halourile plutesc deasupra capetelor voastre! Le-am văzut cu ochii mei. Le-am văzut şi pe stradă, şi în tablouri. Dar în pictura lui Fra Giovanni, haloul este plat şi înconjoară chipul celui care-l poartă, este ca un disc auriu şi rigid aflat chiar în centrul picturii.

Călugării au râs de mine.

— Cu cine vorbeşti, *signore* Vittorio di Rinari?

— Taci, copile! Mi-a spus călugărul cel masiv cu o voce gravă.

— Acum te afli în grija noastră. Trebuie să păstrezi liniştea. Vezi tu, acolo este biblioteca, iar călugării studiază.

Erau mândri de menirea lor, nu-i aşa? Chiar şi în incursiunea noastră, când eu aş fi putut vărsa în orice clipă pe podeaua imaculată, călugărul s-a oprit pentru a mă lăsa să privesc prin uşa întredeschisă în camera lungă plină de cărţi şi de călugări care lucrau. Tot ceea ce am văzut eu a fost tavanul boltit pictat de Michelozzo, care nu se ridica înalt şi distant, ci părea a se apleca protector peste creştetele călugărilor, lâsând aerul şi lumina să plutească deasupra lor.

Mi se părea ca am viziuni. Vedeam chipuri ce se multiplicau, deşi ar fi trebuit să fie unul singur. În ameţeala confuză ce pusese stăpânire pe mine, vedeam numai aripi de înger şi chipuri care mă priveau prin vălul transparent al misterelor supranaturale.

— Vedeţi?

Doar atât mai puteam rosti. Trebuia să pâtrund în biblioteca aceea, să găsesc textele care vorbeau despre demoni. Nu renunţasem! Nici pomeneală! Nu mai eram nebunul care se bâlbâia! Aveam de partea mea îngerii Domnului! Trebuia să intru cu Ramiel şi Setheus acolo şi să le arat textele.

„Ştim, Vittorio, şterge-ţi aceste imagini din suflet, câci le vedem şi noi.”

— Unde sunteţi?

— Linişte! M-au admonestat călugării.

— Mă veţi ajuta să mă întorc şi să-i omor?

— Vorbeşti aiurea!

Cosimo era patronul bibliotecii. Când murise bătrânul Niccolo de Niccoli, un minunat colecţionar de cărţi cu care

discutasem de nenumărate ori la librăria lui Vaspasiano, toate volumele religioase ale acestuia, şi poate chiar mai mult de atât, au fost donate de Cosimo mănăstirii.

Le puteam găsi acolo, în biblioteca aceea, şi nu îmi râmânea decât să găsesc în volumele Sfântului Augustin sau ale lui Toma d'Aquino dovezi despre demonii cu care mă confruntasem.

Nu eram nebun şi nici nu renunţasem! Nu mai eram idiotul neînţeles. Ar fi fost minunat dacă soarele ce pătrundea prin micuţele ferestre ale acestui loc atât de aerisit nu mi-ar mai fi rănit privirea şi nu mi-ar mai fi ars pielea.

— Linişte! A spus iar călugărul cel masiv, zâmbindu-mi. Parcă ai fi un copil. Tu nu auzi ce-ţi spun? Biblioteca e plină. Azi e deschisă pentru public. Toată lumea este ocupată.

S-a îndepărtat apoi câţiva paşi de bibliotecă pentru a mă duce într-o chilie.

— Haide, uşurel... mi s-a adresat el de parcă eram un copil mic.

— Mai ai doar câţiva paşi până la chilia stareţului. Cine crezi că se află acolo chiar în această clipă? Arhiepiscopul...

— Antonino, am murmurat eu.

— Chiar aşa. A fost cândva Antonino al nostru. Acum se află aici şi te las pe tine să ghiceşti de ce.

Eram prea ameţit pentru a mai putea răspunde. Ceilalţi calu gări m-au înconjurat. M-au şters cu nişte cârpe reci şi mi-au netezit pârul.

Era o chilie spaţioasa şi curata. Numai de-aş fi scăpat de lumina soarelui! Oare ce-mi făcuseră demonii? Eram şi eu demon pe jumătate? Să îndrăznesc să cer o oglinda?

Întins pe un pat moale, în acest loc curat şi călduros, mi-am pierdut controlul asupra membrelor. Mi s-a făcut râu încă o dată. Câlugârii mi-au adus imediat un lighean de argint. Lumina soarelui se râsfrângea sclipitoare într-o frescă, dar nu puteam suporta să privesc figurile

strălucitoare, care îmi răneau ochii. Chilia părea a fi plină de siluete. Oare erau îngeri? Vedeam nişte fiinţe transparente, care pluteau şi se foiau în jur, dar nu puteam să desluşesc nimic clar. Doar fresca de pe perete părea a fi reală, tangibilă.

— Oare ochii mei sunt afectaţi pentru totdeauna?

Mi s-a părut apoi că văd o figură angelică în uşa chiliei, dar nu era nici Setheus, nici Ramiel. Ce fel de aripi avea? Erau aripi de demon? M-am ridicat cuprins de groază, dar dispăruse. Am auzit foşnete şi şoapte. „Noi ştim.”

— Unde sunt îngerii mei? Am întrebat.

Am strigat numele tatălui meu şi al tatălui său, precum şi numele tuturor celor din neamul di Rinari de care îmi mai aduceam aminte.

— Şşt! Cosimo ştie că eşti aici. Aceasta este o zi îngrozitoare. Ne amintim de tatăl tău. Lasă-ne să-ţi scoatem hainele astea murdare!

Simţeam că plutesc. Camera se estompa în depărtare.

Îmi era somn şi parcă o întrezăream ca prin vis pe Ursula, salvatoarea mea. Alerga înspre pajiştea înfloritã. Dar cine o urmărea, îndepărtând-o de florile ce se legănau în bătaia vântului?

Irişi purpurii o înconjurau, striviţi la picioarele ei. Iar ea s-a întors. Nu, Ursula! Nu te întoarce! Nu vezi lucirea săbiei?

M-am trezit într-o baie caldă. Oare mă aflam în vasul în care se botezau demonii cei blestemaţi? Nici vorbă. Am întrezărit întâi siluetele monahale în jurul meu, apoi călugării în carne şi oase m-au înconjurat, îngenunchind pe dalele de piatra, cu mânecile lor largi suflecate, ca să mă poată spăla în apa călduţă, ce împrăştia un iz dulce.

— Cum a putut Francesco Sforza să facă una ca asta! îşi şopteau ei în latină.

— Să intre astfel în Milano şi să ia în stăpânire ducatul! De parcă bietul Cosimo n-ar fi avut destule probleme şi fără grozăviile lui Sforza!

— A cucerit Milano? Am întrebat.

— Ce spui? Sigur că da, băiete, a încălcat pactul de pace. Familia ta a fost măcelărită de aceşti nelegiuiţi! Să nu crezi însă că nu vor fi pedepsiţi. Aceşti nenorociţi de veneţieni nu pot merge liberi prin ţară să îşi săvârşească jafurile.

— Trebuie să îi spuneţi lui Cosimo că nu fost ei cei care mi-au ucis familia! Nu erau fiinţe omeneşti!

— Taci, copile!

Mâinile lor neprihănite mă spălau pe umeri, în timp ce stăteam rezemat de metalul încălzit al căzii.

— Cei din familia di Raniari au fost mereu loiali, mi-a spus unul dintre câlugâri. Fratele tău urma să vină să studieze cu noi, blândul tău frate, Matteo!

Atunci am lăsat să-mi scape un urlet înfricoşător. O mână blânda mi-a atins buzele pentru a mă linişti.

— Sforza îi va pedepsi chiar el. Va curăţa ţinutul de nelegiuiţi.

Eu plângeam fără încetare. Nimeni nu mă putea înţelege. Nu voiau să mă asculte. Călugării m-au ridicat în picioare.

Eram îmbrăcat într-un halat moale de pânză. Parcă eram pregătit de execuţie, m-am gândit eu. Dar trecuseră vremurile de primejdie.

— Nu sunt nebun! Le-am spus calm.

— Nicidecum! Dar suferi amarnic!

— Mă înţelegi?

— Eşti tare obosit!

— Patul acesta moale a fost adus special pentru tine. Taci, nu mai vorbi aiureli!

— Demonii mi-au ucis familia! Nu erau soldaţi.

— Ştiu, băiete. Războiul e ceva îngrozitor. E lucrarea Diavolului.

Dar nu e vorba de niciun război! De ce nu vreţi să mă ascultaţi?

„Taci, sunt eu, Ramiel! Nu ţi-am spus să dormi? De ce nu ne asculţi? Am auzit tot ce ai gândit şi tot ce ai spus.”

Zăceam întins pe burtă în patul meu. Călugării îmi pieptănau şi îmi uscau părul, care îmi crescuse mult. Eram neîngrijit, ca un mic boiernaş de ţară. Era, în schimb, o mare uşurare să fiu îmbăiat şi să fiu iar curat, ca un domn adevărat.

— Lumina vine de la lumânări? A apus soarele?

— Da, ai dormit până acum.

— S-ar putea să îmi aduceţi mai multe lumânări?

— Îţi voi aduce negreşit.

Stăteam cufundat în întuneric. Clipeam şi încercam să îmi amintesc o rugăciune.

Dintr-o dată au apărut multe luminiţe în cadrul uşii, vreo şase-şapte, care aveau toate aceeaşi formă perfectă. Pâlpâiau pe măsură ce călugărul se îndrepta spre mine. L-am văzut clar când a îngenuncheat şi a aşezat sfeşnicul lângă patul meu.

Era înalt şi firav şi se mlădia ca o salcie în straiele sale preoţeşti. Avea mâinile atât de curate!

— Te afli într-o chilie speciala! Cosimo m-a trimis să îţi înmormântez morţii.

— Slăvit fie Domnul!

Acum puteam vorbi!

— Ei încă mai discută despre asta, dar e târziu. Cosimo e îngrijorat. Va petrece noaptea aici. Întreg oraşul e plin de agitatori veneţieni care stâmesc populaţia împotriva lui Cosimo.

— Şşt! se auzi un călugâr care apăruse pe nesimţite.

S-a aplecat spre mine şi mi-a mai aranjat o pernă sub cap.

Ce binecuvântare! M-am gândit la toţi acei bieţi blestemaţi încuiaţi în colivia demonilor.

— Ce orori! E noapte, iar ei aşteaptă să se înfăptuiască îngrozitoarea comuniune!

— Despre cine vorbeşti, copile? Ce comuniune?

Am început iar să zăresc siluete, care mă ameninţau din

umbră. Dar au dispărut imediat. Simţeam că-mi vine să vârs. Am căutat din priviri ligheanul. Călugării mi-au îndepărtat părul ce-mi cădea pe faţa. Oare au văzut sângele la lumina luminărilor? Şuvoiul de sânge care mi se scurgea de pe buze? Mirosea a putreziciune.

— Cine poate supravieţui unor otrăvuri atât de puternice? A şoptit un călugâr în latină. Oare e bine să-i curăţăm organismul?

— Îl veţi speria! Nu mai vorbiţi! Nici nu are febră…

— Vă înşelaţi dacă credeţi că aţi reuşit să mă înnebuniţi! Am strigat eu, adresându-mă lui Florian, lui Godric şi întregii cete de nelegiuiţi.

Călugării s-au uitat la mine uimiţi, dar eu râdeam.

— Vorbeam cu cei care au vrut să-mi facă râu, am explicat eu.

Fiecare cuvânt pe care-l rosteam suna altfel, de parcă aş fi vorbit altă limbă.

Călugărul cel slab cu mâinile curate a îngenuncheat lângă mine şi m-a mângâiat pe frunte.

— Cu sora ta cea frumoasă, cea care urma să se căsătorească, ce s-a…

— Bartola! Să se căsătorească? Eu nu ştiam! A ajuns fecioară la Dumnezeu. Viermii lucrează în întuneric. Demonii dansează în vârful dealului, iar orăşenii închid ochii la grozăvia din jur.

— Care orăşeni?

— Iar aiurezi, fiule, mi-a spus un călugăr care şedea lângă lumânări.

Arăta altfel decât ceilalţi şi îl distingeam bine, deşi se afla în spatele luminii. Avea umerii rotunjiţi, un nas încovoiat şi sprâncene groase.

— Nu mai vorbi nebunii, copile.

Aş fi vrut să protestez, dar am văzut dintr-o dată o aripă moale, ale cărei pene erau tivite cu aur, pogorându-se asupra mea şi acoperindu-mă. Moliciunea penelor mă

gâdila plăcut. Ramiel mi-a vorbit:

„Ce trebuie să facem ca să taci din gură? Filippo are nevoie de noi în acest moment; lasă-ne un strop de linişte să avem grijă de Filippo, câci suntem îngerii lui păzitori. Nu-mi mai răspunde, doar ascultă-mă!”

Aripa aceea îndepărtase toate viziunile şi toată suferinţa.

În jur nu mai exista decât un întuneric deplin şi cuprinzător. Lumânările se aflau undeva în spatele meu, situate la înălţime.

M-am trezit şi m-am ridicat în capul oaselor. Capul mi se limpezise. O lumină blândă tremura plăcut, umplându-mi chilia. Prin fereastra înaltă se vedea luna. Sclipirea ei se revărsa asupra frescei de pe perete, pictată, bineînţeles, de Fra Giovanni.

Ochii mei o puteau desluşi cu o claritate uimitoare. Oare era din cauza sângelui demonic din mine?

Dintr-o dată mi-a venit o idee ciudată. Conştiinţa îmi răsuna cu claritatea unui clopoţel de aur. Eu nu aveam îngeri păzitori! Îngerii mei mă părăsiseră! Se îndepărtaseră de mine pentru că aveam un suflet damnat!

Nu aveam îngeri. Îi văzusem pe-ai lui Filippo din cauza puterii pe care mi-o dăduseră demonii şi a faptului că amândoi se certau atât de mult. De-aceea îi văzusem! Mi-au venit în gând câteva cuvinte. Să fi fost ale lui Toma d’Aquino sau ale lui Augustin? Citisem atâtea lucrări ale amândurora, pentru a învăţa latina, iar digresiunile lor fără sfârşit mă încântaseră de atâtea ori. Demonii sunt plini de pasiune, îngerii nu.

Şi totuşi aceşti doi îngeri erau foarte temperamentali. De aceea îmi îndepărtaseră vălul care-mi întunecase mintea. Am împins păturile şi mi-am pus picioarele goale pe podeaua de piatră. Era răcoare şi plăcut, deoarece camera fusese luminată de soare toată ziua şi încă mai păstra căldura. Podeaua era curată şi lustruită; nimic nu o întina.

Şedeam în faţa picturii de pe perete. Nu eram deloc

ameţit, nu mi-era râu şi nici nu simţeam că mă prăbuşesc. Eram din nou în apele mele. Ce suflet neprihănit şi liniştit trebuie să fi fost cel al lui Fra Giovanni. Toate chipurile lui erau lipsite de răutate. Desluşeam chipul lui Iisus în faţa unui munte, încununat de un nimb auriu, cu braţele înroşite, purtând crucea. Alături de el se aflau îngeri păzitori. Unul dintre ei purta o pâine pentru el, iar celălalt, al cărui chip era ascuns din cauza uşii tâiate în perete, şi ale cărui aripi abia se vedeau, purta vin şi carne.

Deasupra, pe munte, se afla tot Iisus. Era o pictură ce înfăţişa alte evenimente, iar sus, Hristos stătea în mantia Lui moale cu nenumărate falduri, dar era agitat, pe cât de agitat îl putuse înfăţişa Fra Giovanni, şi îşi ridicase mâna stângă cu mânie.

Silueta care se îndepărta de el era Diavolul. Era o creatură oribilă cu aripi palmate, asemănătoare celor pe care crezusem că le zăresc mai devreme, cu picioare la fel de îngrozitoare. Pe labele de la picioare avea nişte gheare îngrozitoare. Cu chipul zbârcit, într-o mantie gri şi murdară, fugea din faţa lui Hristos, care se înălţa ferm în mijlocul deşertului, refuzând să se lase tentat; numai după această confruntare apăruseră îngerii păzitori, iar Hristos îi luase locul cu mâinile împreunate.

Mi-am ţinut respiraţia când am văzut imaginea aceasta a demonului. Apoi, un sentiment de uşurare m-a străbătut, făcându-mă să mă înfior din cap până în picioare. Eu îi îndepărtasem pe demoni, refuzasem darul nemuririi lor. Chiar şi în faţa supliciului, avusesem tăria de a refuza!

Iar simţeam nevoia să vărs. Durerea m-a cuprins dintr-o dată, de parcă mă lovise cineva în stomac. M-am întors. Ligheanul se afla acolo, curat şi lustruit, aşezat cuminte pe podea. Am căzut în genunchi şi am vărsat iar murdăria pe care o băusem. Nu aveam chiar niciun strop de apă?

M-am uitat în jur. Am observat o carafă şi o cupă. Aceasta era plină, aşa că am vârsat puţină apă atunci când

am ridicat-o la buze. Apa avea un gust rânced şi îngrozitor, aşa că am aruncat cupa pe podea.

— M-aţi otrăvit! Nu-mi mai sunt pe plac lucrurile naturale, monştrilor! Dar nu veţi câştiga!

Cu mâinile tremurânde, am ridicat cupa, am umplut-o încă o dată, şi am încercat iar să beau, dar avea un gust nefiresc. Cu ce l-aş fi putut compara? Nu era dezgustător, cum trebuie să fie urina; era ca o apă plină de minerale şi de metal, care îţi lasă calcar în gât şi te îneacă. Avea un gust râu!

Am lâsat-o deoparte. Prea bine! Era momentul să mă apuc de studiat. Era timpul să iau lumânările, ceea ce am şi fâcut, şi să ies din chilie. Coridorul era gol şi scăldat în lumina palidă care pătrundea pe ferestrele micuţe săpate în zid deasupra chiliilor joase. M-am întors spre dreapta şi m-am apropiat de uşile bibliotecii. Erau descuiate.

Am intrat cu sfeşnicul. Încă o dată, imaginea plină de pace pictată de Michelozzo m-a umplut de căldură şi de credinţă. Două rânduri de arcade şi de coloane ionice se înşiruiau până în mijlocul camerei, mărginind un culoar larg spre uşă, iar de-o parte şi de alta se aflau mese de studiu. Lipite de pereţi erau rafturi pline de codici şi de pergamente. Am mers pe dalele de piatră dispuse în zigzag, ridicând lumânarea mai sus, astfel încât lumina să umple bolta tavanului. Eram atât de fericit să mă aflu singur acolo!

Ferestrele de pe fiecare parte lăsau să intre înăuntru o lumină palidă printre rafturile înghesuite. Tavanul înalt avea un aspect divin şi liniştitor. Cu cât curaj reuşise el să transforme o bibliotecă într-o biserică.

Cum aş fi putut eu să ştiu, nefiind decât un copil, că acest stil avea să fie imitat în toată Italia pe care o iubeam atât de mult. Erau atâtea lucruri minunate pe vremea aceea care încântau ochii celor vii şi care aveau să fie eterne.

Dar eu? Ce sunt eu? Eu sunt viu sau merg alături de cei morţi, veşnic încremenit în timp?

Am rămas nemişcat, cu lumânările în mână. Ochii mei erau încântaţi de splendoarea scăldata în lumina lunii. Aş fi rămas acolo pentru totdeauna, pierdut în visare, atât de apropiat de cele spirituale, atât de departe cu gândul de nenorocitul oraş înlănţuit pe muntele sau, alături de castelul din apropiere, care probabil că în acest moment era înconjurat de lumina sa înspâimântâtoare.

Puteam oare să îmi dau seama în ce fel erau rânduite aceste cărţi, care erau nişte adevărate comori? Cel care ordonase cărţile în această bibliotecă, cel care întocmise cataloagele de-aici, învăţăcelul de odinioară era acum papa tuturor creştinilor, Nicola al V-lea. M-am deplasat de-a lungul rafturilor de pe dreapta, ţinându-mi lumânările. Oare erau în ordine alfabetică? M-am gândit la Aquino pentru că îl cunoşteam mai bine, dar l-am găsit în schimb pe Augustin, care îmi plăcuse dintotdeauna prin stilul său colorat şi excentric, precum şi prin modul său dramatic de a scrie.

„Tu ai scris mai mult despre demoni, tu eşti cel mai potrivit!”, m-am gândit.

Cetatea lui Dumnezeu! Am văzut volumul acesta, care se găsea acolo în nenumărate exemplare. Erau chiar douăzeci de manuscrise din această capodoperă, ca să nu mai vorbesc despre celelalte opere ale marelui sfânt, *Confesiunile* sale, care mă ţinuseră cu sufletul la gură, ca şi o piesă de teatru romană şi atâtea altele. Unele dintre aceste cărţi erau antice, făcute din pergamente acum deteriorate, altele erau legate în coperte extravagante, iar altele erau simple şi aproape noi.

Plin de admiraţie şi respect, aveam să aleg cel mai solid dintre aceste tomuri, deşi un astfel de volum putea conţine erori. Dumnezeu ştie cât de tare se străduiau călugării să nu facă greşeli! Ştiam exact ce volum doresc. Cunoşteam

cartea despre demoni, deoarece cândva o găsisem foarte amuzantă şi fascinantă şi, evident, nerealistă. Ce nesăbuit fusesem!

Am apucat cartea imensă şi grea, volumul 9, am luat-o la subraţ, m-am dus la primul pupitru şi am pus cu atenţie sfeşnicul în faţa mea, de unde îmi putea lumina paginile fără a arunca umbre din cauza degetelor mele; abia apoi am deschis cartea.

— Totul se află aici! Am şoptit eu. Spune-mi, Augustin, în ce fel îi pot convinge pe Ramiel şi Setheus să mă ajute sau cum îi pot convinge pe florentinii moderni, cărora nu le pasă decât de războaiele cu mercenarii Veneţiei din nord. Ajută-mă, Sfinte! Îţi voi povesti ţie totul.

Capitolul 10, volumul 9. Ştiam…

Augustin îl cita pe Plotin sau îl explica cititorilor:

…faptul că omul este muritor se datorează milosteniei lui Dumnezeu, care nu ne-a lăsat să ne chinuim pe vecie în durerile acestei vieţi. Răutatea demonilor nu a fost considerata demnă de această milostenie, iar în condiţia lor nenorocită de suflete tulburate de pasiuni, lor nu li s-a încredinţat un corp muritor, ca şi omului, ci unul etem.

— Într-adevăr! Asta mi-a oferit Florian! S-a lăudat că ei nu îmbâtrânesc şi nu decad, nu se îmbolnăvesc nicicând. Aş fi putut trăi cu ei pentru totdeauna! Erau reprezentanţii râului, iar dovada se află în această carte, pe care le-o pot arâta călugărilor.

Am citit mai departe, răsfoind pentru a găsi pasajele care mi-ar da dreptate. Aşa am ajuns la capitolul 11:

Apuleius spune că sufletele oamenilor sunt nişte demoni. Atunci când părăsesc corpul uman, devin lari dacă au fost buni, iar dacă au fost răi devin lemuri sau larve.

— Da, lemuri. Cunosc acest cuvânt. Lemuri sau larve. Ursula mi-a spus că şi ea a fost la fel de tânără ca şi mine. Toţi au fost oameni, iar acum sunt lemuri.

După Apuleius, larvele sunt demoni răi care au fost

cândva oameni.

Eram copleşit de emoţie. Aveam nevoie de un pergament şi de o pană. Trebuia să marchez acest pasaj. Trebuia să marchez ce descoperisem. Următorul pas era să îi conving pe Ramiel şi pe Setheus că se implicaseră în cea mai mare... Gândurile mele s-au oprit brusc aici. Cineva intrase în bibliotecă în spatele meu. Auzisem paşii grei, dar stinşi, apoi în spatele meu s-a întins o umbră mare, de parcă ar fi fost acoperite toate razele subţiri ale lunii ce pâtmn deau prin fereastra de sus. M-am răsucit încet şi m-am uitai peste umăr.

— De ce ai ales stânga? M-a întrebat personajul.

S-a ridicat în faţa mea, imens şi înaripat, uitându-se în jos spre mine, cu chipul luminat de pâlpâirea luminărilor, cu sprâncenele ridicate blind, dar într-o expresie plină de severitate. Avea părul auriu şi ciufulit al îngerilor pictaţi de Fra Filippo, cu buclele neorânduite sub coiful roşu de luptă, iar aripile sale erau învelite în aur.

Era îmbrăcat în armură. Pieptarul era împodobit, iar umerii erau acoperiţi de apărătoare imense. În jurul taliei avea legată o eşarfă de mătase albastră. Avea sabia în teacă, iar în mână purta scutul, pe care era pictată o cruce roşie. Nu mai văzusem niciodată aşa ceva.

— Am nevoie de tine! Am strigat.

M-am ridicat în picioare dârâmând banca. M-am întins s-o apuc, să nu cadă pe podea.

— Ai nevoie de mine! Mi-a zis el mâniat. Ai nevoie de mine, tu care i-ai îndepărtat pe Ramiel şi pe Setheus de Fra Filippo Lippi. Ai nevoie de mine? Dar ştii tu cine sunt?

Avea o voce minunată, gravă, catifelată, violentă şi răsunătoare.

— Văd că ai o sabie, i-am răspuns.

— Şi pentru ce crezi că este?

— Ca să-i omori pe toţi! Ca să mergi cu mine ziua, la castelul lor! Ştii despre cine vorbesc?

A dat afirmativ din cap.

— Ştiu ce ai visat şi ce ai bălmăjit întruna, ştiu şi ce au aflat Ramiel şi Setheus din cugetările minţii tale febrile. Bineînţeles că ştiu. Spui că ai nevoie de mine, iar în tot acest timp, Fra Filippo Lippi zace în pat alături de o târfă care îi satisface toate poftele trupului său tulburat.

— Ce vorbe sunt astea pe buzele unui înger?

— Nu mă batjocori, căci îţi va părea rău!

Aripile sale s-au ridicat şi apoi au căzut la loc, ca într-un oftat sau într-o manifestare de dezaprobare.

— N-ai decât să-mi faci ce vrei, dar vino cu mine în munţi să-i omorâm.

Ochii mei se desfătau avizi cu frumuseţea sa sclipitoare, cu mantia de mătase roşie prinsă de tunica ce se zărea deasupra armurii, cu frumuseţea chipului său.

— De ce nu mergi singur?

— Crezi că pot? L-am întrebat.

Chipul lui era calm. Şi-a încreţit uşor buzele într-o expresie îmbufnata şi îngândurată. Avea maxilarele şi gâtul puternice, era mult mai voinic decât Setheus şi Ramiel, care păreau a fi mai tineri. Cel din faţa mea îmi părea a fi fratele lor mai mare.

— Sper că nu eşti îngerul Căzut, nu-i aşa?

— Cum îndrăzneşti? A şoptit el, trezindu-se din toropeala.

S-a încruntat mânios spre mine.

— Atunci tu eşti Mastema. Ţi-au rostit numele. Tu trebuie să fii.

A dat din cap şi a pufnit:

— Sigur că mi-au rostit numele.

— Ce înseamnă asta? Că te pot chema, că am puterea de a-ţi spune ce să faci?

M-am întors şi am luat cartea Sfântului Augustin.

— Pune cartea jos! Mi-a ordonat el nerăbdător, dar calm. În faţa ta se află un înger, copile! Te uiţi la mine atunci când îţi vorbesc!

— Vorbeşti ca Florian, demonul din castelul îndepărtat. Ai acelaşi mod impunător de a vorbi, aceleaşi modulaţii ale vocii. Ce vrei de la mine? De ce ai venit?

Era tăcut, de parcă nu mi-ar fi putut da un răspuns. Apoi mi-a adresat o întrebare:

— Tu de ce crezi că am venit?

— Pentru că m-am rugat?

— Da, mi-a răspuns el cu răceală. Şi pentru că ei au venit la mine în numele tău.

Ochii mei s-au deschis larg şi am simţit lumina. Dar de data aceasta nu îmi fâcea râu. Un amalgam de zgomote plăcute mi-au invadat auzul. De-o parte şi de alta a îngerului au apărut Ramiel şi Setheus, cu chipurile lor blânde îndreptate spre mine. Mastema s-a încruntat şi s-a uitat spre mine.

— Fra Filippo Lippi e beat. Când se va trezi, se va îmbăta din nou până când durerea ce-l încearcă va dispărea.

— Toţi cei care chinuie un artist atât de mare sunt nebuni, am spus. Dar ştiţi prea bine care sunt gândurile mele în această privinţă.

— Sunt aceleaşi cu gândurile tuturor femeilor din Florenţa şi gândurile tuturor celor care plătesc pentru picturile lui; dar acum toţi aceştia se gândesc la război, a spus Mastema.

— Aşa este, i-a răspuns Ramiel aruncându-i o privire rugătoare.

Cei doi erau de aceeaşi înălţime, dar Mastema nu s-a întors spre el, iar Ramiel a păşit înainte, de parcă ar fi vrut să-i atragă atenţia.

— Dacă n-ar fi toţi atât de prinşi cu războiul…

— Războiul e în firea lor. Te-am mai întrebat o dată, Vittorio di Raniari. Ştii cine sunt?

Eram profund impresionat, dar nu de întrebarea pe care mi-o adresase, ci de faptul că cei trei se aflau împreună, eu mă aflam lângă ei, iar lumea întreaga părea să doarmă în

jurul nostru.

De ce nu coborâse niciun călugăr să vadă cine şopteşte în biblioteca? De ce nu venise paznicul de noapte să vadă de ce era lumină pe culoar şi ce se întâmplase cu băiatul cel nebun'?

Oare chiar eram nebun?

Am avut dintr-o dată senzaţia ridicolă că, dacă reuşeam să-i răspund corect lui Mastema, însemna că nu eram nebun. Gândul acesta l-a făcut să râdă, nu cu răutate, dar nici cu blândeţe. Setheus se uita la mine plin de compasiune. Ramiel nu scotea niciun cuvânt, doar se uita la Mastema.

— Tu eşti îngerul căruia Domnul i-a dat voie să poarte sabie. Eşti îngerul care l-a omorât pe primul născut în Egipt. Eşti îngerul răzbunării.

A dat din cap afirmativ, dar mai mult m-a aprobat din ochi, pe care i-a închis şi apoi i-a redeschis.

Setheus s-a apropiat de el, şoptindu-i la ureche:

— Ajută-l, Mastema. Lasă-ne pe noi să-l ajutăm. Lui Filippo nu-i suntem de niciun folos acum.

— De ce? L-a întrebat Mastema pe îngerul de lângă el.

Apoi s-a întors spre mine.

— Dumnezeu nu mi-a dat ordin să-i pedepsesc pe demonii âştia ai tai. Nu mi-a zis niciodată: „Mastema, omoară vampirii, lemurii, larvele, pe toţi cei care beau sânge de om". Nu mi-a zis niciodată Dumnezeu să ridic sabia pentru a curăţa lumea de aceşti demoni.

— Te implor. Eu, un muritor de rând, te implor. Omoară-i! Distruge-le cuibul cu sabia ta!

— Nu pot face aşa ceva.

— Ba poţi, Mastema, i-a strigat Setheus.

— Dacă spune ca nu poate, atunci nu poate, a insistat Ramiel. De ce nu-l asculţi?

— Pentru că ştiu că poate fi înduplecat. Ştiu asta! Tot aşa cum şi Dumnezeu poate fi înduplecat!

Setheus a păşit cu îndrăzneala în faţa lui Mastema.

— Ia cartea, Vittorio, mi-a spus el.

Când a pâşit înainte, paginile mari de pergament au începui să tremure. Mi-a întins cartea şi mi-a arătat cu degetul sau palid un pasaj, abia atingând scrisul negru şi mărunt. Am citit cu voce tare:

Aşadar, Dumnezeu care a înfăptuit toate minunile ce se pol vedea în Ceruri şi pe Pământ, nu refuză a face miracole vizibile în Ceruri şi pe Pământ prin care îndreaptă sufletul, până atunci preocupat de lucrurile imediate, spre adorarea celor divine.

Degetul lui s-a mutat, iar eu l-am urmărit cu ochii şi am citit despre Dumnezeu:

Pentru El, nu este nicio diferenţă între momentele în care ne vede când suntem pe cale să ne rugăm şi momentele când ne ascultă rugăciunile, câci şi atunci când îngerii ne ascultă, El ne ascultă prin ei.

M-am oprit cu ochii plini de lacrimi. Mi-a luat cartea din mâini, pentru a o proteja de lacrimile mele. Un zgomot ne-a ajuns dintr-o dată la urechi. Veniseră călugării. I-am auzit şoptind pe coridor, apoi uşa s-a dat de perete şi au intrat în bibliotecă.

Plângeam, iar când mi-am ridicat privirile, i-am văzut uitându-se fix la mine. Erau doi călugări pe care nu-i cunoşteam, de care nu-mi aminteam.

— Ce ai păţit, tinere? De ce stai aici singur şi plângi?

— Lasă-ne să te ducem înapoi în pat. Îţi vom aduce mâncare.

— Nu poate mânca, zise primul. Tot îi mai este râu. Dar se poate odihni.

M-am întors. Cei trei îngeri străluceau în linişte, uitându-se la călugării care nu-i vedeau şi habar n-aveau de existenţa lor.

— Doamne, spune-mi te rog, am înnebunit? Au câştigal demonii? M-au spurcat atât de tare cu sângele şi cu

otrăvurile lor, încât am halucinaţii sau am darul pe care l-a avut şi Maria, iar îngerii pe care-i văd sunt adevăraţi?

— Hai sa te ducem în pat! Au spus călugării.

— Nu. Lăsaţi-l să mai stea. Lasaţi-l sa citească pentru a-şi linişti spiritul. E un băiat educat.

Astfel a grăit Mastema adresându-se călugărului care nici nu-l vedea, nici nu-l auzea. Atunci celalalt călugâr a spus:

— Mai bine îl lâsâm să stea aici. E un băiat educat. Poate să citească în linişte. Cosimo a spus că trebuie să îi oferim tot ce îşi doreşte.

— Plecaţi acum, a adăugat Setheus.

— Taci. Lasă-l pe Mastema să le vorbească, a replicat Ramiel.

Eram prea copleşit de tristeţe şi de bucurie totodată pentru a mai putea vorbi. Mi-am acoperit chipul, iar gândurile mele s-au îndreptat spre biata Ursula, rămasă pe vecie la curtea demonilor. Mi-am adus aminte cum plânsese pentru mine.

— Cum e posibil? Am şoptit.

— A fost şi ea om cândva şi are inima de om, mi-a râspuns Mastema.

Cei doi călugări se grăbeau să iasă. Îngerii au fost pentru o clipă străvezii ca lumina şi am văzut prin ei siluetele celor doi care închideau uşile. Mastema se uita la mine cu privirea sa puternică şi nemişcată.

— S-ar putea citi orice pe chipul tău, am zis.

— Aşa sunt toţi îngerii.

— Te rog, vino cu mine! Ajuta-mă! Spune-mi ce să fac, aşa cum ai făcut cu călugării aceştia. Acesta e un lucru pe care-l poţi face, nu-i aşa?

Îngerul a dat afirmativ din cap.

— Dar mai mult de-atât nu putem face, să ştii, mi-a spus Setheus.

— Lasă-l pe Mastema să vorbească, l-a admonestat spuse Ramiel.

— Întoarce-te în Rai! A zis Setheus.

— Tâceţi amândoi! Vittorio, eu nu îi pot omorî. Nu mi s-a ce rut asta. Dar tu poţi face acest lucru cu sabia ta.

— Dar vei veni cu mine.

— Te duc acolo. Când răsare soarele, când ei dorm ascunşi sub lespezi. Dar trebuie să-i omori, să-i expui la lumină şi să-i eliberezi pe toţi acei prizonieri nenorociţi. Trebuie să înfrunţi oraşul sau să-i eliberezi pe toţi cei invalizi.

— Am înţeles.

— Putem să dăm lespezile la o parte de pe ascunzişul unde se odihnesc ei, nu-i aşa? A întrebat Setheus, ridicând mâna spre a-l linişti pe Ramiel înainte ca acesta să apuce să spună ceva. Trebuie să-l ajutâm.

— Asta putem s-o facem. Tot aşa cum am putea opri o grindă ce stă să-l strivească pe Filippo. Putem face asta, dar nu-i putem omorî. Nici pe tine, Vittorio, nu te putem ajuta să mergi până la capăt, dacă se va întâmpla în vreun moment să-ţi pierzi curajul.

— Nu crezi că miracolul de a putea să vă văd mă va ajuta?

— Oare? M-a întrebat Mastema.

— Te referi la ea, nu-i aşa?

— Aşa crezi tu?

— Voi merge până la capăt, dar trebuie să-mi spui…

— Ce trebuie să-ţi spun?

— Sufletul ei va merge în iad?

— Nu-ţi pot spune asta, mi-a replicat Mastema.

— Trebuie!

— Eu nu trebuie să fac nimic altceva decât ceea ce am fosi creat să fac. Eu nu stau să rezolv misterele la care a cugetat Augustin toata viaţa. Nu asta este treaba mea şi nici nu vreau să fac aşa ceva.

Mastema a ridicat cartea. Încă o dată, paginile s-au mişcat la dorinţa sa. Simţeam o adiere ce se râsfringea din

ele. Îngerul a citit cu glas tare:

Veţi învăţa câte ceva din textele pline de har ale Bibliei.

— Nu-mi citi aceste cuvinte care nu mă ajută. Poate să fie eliberată? Se mai poate salva sufletul ei? Mai are suflet? Este la fel de puternică pe cât sunteţi şi voi? Voi puteţi să cădeţi din împărăţia Cerurilor? Poate Diavolul să îşi întoarcă din nou faţa spre Dumnezeu?

Mastema a lăsat cartea jos cu o mişcare atât de rapidă, încât abia am apucat să-l observ.

— Eşti pregătit pentru această luptă? M-a întrebat.

— Vor zâcea fără ajutor în lumina zilei. Chiar şi ea. Şi ea va fi la fel de neajutorată. Trebuie să deschizi lespezile ce-i acoperă. Ştii prea bine ce trebuie să faci.

Mastema a scuturat din cap. S-a întors şi le-a făcut semn să se dea la o parte din calea lui.

— Te rog! Te implor! Fă-o pentru el! Pe Filippo nu-l mai putem ajuta câteva zile bune de-acum încolo, i-a strigat Ramiel.

— Nu ai de unde să ştii asta.

— Dar nu pot îngerii mei să-l păzească pe el? Eu nu am niciun înger?

Imediat ce am rostit aceste cuvinte, mi-am dat seama că încă două entităţi prinseseră contur chiar lângă mine, de-o parte şi de alta, iar când mă uitam de la stânga la dreapta, îi vedeam, doar că erau foarte îndepărtaţi de mine şi nu desluşeam în ei flacăra aceea care-i însufleţea pe îngerii lui Filippo. Nu erau decât o prezenţă abia vizibilă, dar imposibil de negat.

M-am uitat îndelung când la unul, când la celălalt, dar nu i-aş fi putut descrie în niciun fel. Chipurile lor erau imobile şi răbdătoare şi tăceau. Erau înalţi şi aveau aripi, asta văzusem şi eu, dar mai mult de-atât n-aş fi ştiut ce să spun. Nu le vedeam splendoarea, individualitatea sau spiritul, nu purtau ornamente şi păreau încremeniţi. Nu-i puteam asocia cu ceva drag mie.

— Ce se-ntâmplă? De ce nu-mi vorbesc? De ce se uita astfel la mine?

— Ei te cunosc.

— Eşti doritor de răzbunare şi eşti plin de patimă. Ei ştiu acest lucru. Au fost alături de tine mereu. Ţi-au măsurat dure rea şi mânia.

— Dar demonii mi-au ucis familia! Ştiţi voi, oare, ce se va întâmpla cu sufletul meu?

— Bineînţeles că nu, mi-a răspuns Mastema. Am mai fi aici dacă am şti? Dacă ar fi stabilit dinainte, n-am mai avea ce căuta aici.

— Ei nu ştiu că aş fi preferat să mor decât să beau sângele demonilor? Pentru a mă răzbuna nu ar fi trebuit să beau întâi ca să pot căpăta puteri egale cu ale lor şi apoi să-i distrug?

Îngerii mei s-au apropiat de mine.

— Unde eraţi atunci când am fost atât de aproape de moarte?

— Nu-i necăji! Nu ai crezut niciodată cu adevărat în ei. Pe noi ne-ai iubit de când ne-ai văzut imaginile, iar când ai băut sân gele demonilor, ai văzut ceva ce puteai iubi. Acesta este pericolul adevărat. Poţi omorî ceea ce iubeşti?

— Îi voi distruge pe toţi. Într-un fel sau altul, îi voi distruge. Jur pe sufletul meu!

M-am uitat spre îngerii mei palizi care nu păreau sa mă ju dece deloc pentru cele spuse, apoi m-am uitat la ceilalţi care îmi ardeau privirea prin contrast cu umbrele din biblioteca, cu un anţele întunecate ale. Rafturilor şi cu cărţile înghesuite.

— Îi voi distruge pe toţi.

Am închis ochii. Mi-am imaginat-o pe ea, zâcând neajutorată în lumina zilei şi m-am văzut pe mine aplecându-mă şi sărutându-i fruntea albă. Suspinele mele erau înăbuşite, iar corpul mi se scutura din cauza lor. Am dat din cap iar şi iar. Puteam să fac asta!

— La răsărit, călugării îţi vor da haine curate, un costum de catifea roşie, iar armele tale le vei primi proaspăt curăţate, la fel ca şi cizmele. Totul se va fi terminat până atunci. Nu încerca să mânânci. E prea devreme. Sângele cel rău încă fierbe în tine. Pregăteşte-te şi te vom duce în nord, să împlineşti ceea ce trebuie să faci la lumina zilei.

11

Şi lumina luminează în întuneric, şi întunericul nu a cuprins-o.

Evanghelia după Ioan, 1:5

Călugării se trezesc devreme, asta în cazul în care dorm vreodată cu adevărat. Mi-am deschis brusc ochii şi am văzut lumina dimineţii acoperind fresca. Voalul de întuneric dispăruse şi abia atunci mi-am dat seama cât de adânc dormisem.

Călugării umblau încoace şi-ncolo prin chilia mea. Îmi aduseseră tunica de catifea roşie, exact aşa cum spusese Mastema. Tocmai întindeau toate hainele. Aveam o pereche de pantaloni roşii de lână, o cămaşă de mătase aurie, alta de mătase albă care se purta peste prima, apoi o cingătoare nouă şi groasă pentru tunică. Armele mele erau lustruite – aşa cum îmi spusese că vor fi –, sabia mea împodobită strălucea de parcă tatăl meu ar fi lustruit-o în

joacă într-o seară liniştită în lumina focului. Pumnalele erau gata.

M-am dat jos din pat şi am îngenuncheat pentru a mă ruga. M-am închinat.

— Doamne, dă-mi tărie să-i trimit în mâinile tale pe cei care trăiesc din moartea altora, am şoptit în latină.

Unul dintre călugări a zâmbit şi m-a atins pe umăr. Oare Marea Tăcere nu se sfârşise încă? Nu ştiam. Mi-a făcut semn spre masa pe care îmi puseseră mâncare – pâine şi lapte. Laptele avea spumă deasupra.

Am dat din cap şi i-am zâmbit la rândul meu, apoi el şi însoţitorul său au făcut o plecăciune şi au părăsit încăperea. M-am tot răsucit uitându-mă în jur.

— Sunteţi toţi aici, ştiu bine.

Dar n-am mai zăbovit. Dacă ei nu mai veneau, înseamnă că îmi revenisem în simţiri şi că aceste lucruri nu erau adevărate, tot aşa cum gândul că tatăl meu trăia era doar o iluzie. Pe masă, lângă mâncare, sub sfeşnic, se aflau nişte documente proaspăt scrise şi semnate cu un scris înflorit.

Le-am citit în graba. Erau chitanţele pentru toţi banii mei şi pentru bijuteriile mele, lucrurile pe care le purtasem în desagi. Toate aceste documente purtau sigiliul familiei Medici. Era acolo şi o pungă cu bani, pe care aveam s-o leg la brâu. Toate inelele mele erau acolo, curăţate şi lustruite. Rubinele şi briliantele erau sclipitoare, iar smaraldele aveau un luciu fără seamăn. Aurul strălucea cum nu mai strălucise de luni de zile, din cauza neglijenţei mele.

Mi-am pieptănat părul, iritat de lungimea la care ajunsese. Nu era timp să mai chem pe cineva care să mă tundă. Cel puţin era destul de lung încât să stea dat peste cap şi să nu-mi mai alunece pe frunte. Era un adevărat lux să fiu atât de curat.

M-am îmbrăcat repede. Cizmele îmi erau cam strâmte, fiindcă fuseseră uscate lângă foc după ploaia prin care trecusem. Mi-am prins toate armele la cingătoare şi mi-am

aşezat sabia cum se cuvine.

Tunica de catifea roşie era tivită pe margine cu fir de aur şi de argint, iar în faţă era decorată cu ornamente bogate înfăţişând flori de crin, cel mai vechi simbol al Florenţei. O dată ce mi-am prins strâns cingătoarea, tunica nu-mi mai ajungea nici la jumătatea coapsei. Erau haine pentru cei care aveau picioare frumoase.

Veşmintele erau nepotrivite pentru luptă, dar ce lupta mă aştepta, de fapt? Un masacru. Mi-am pus mantia scurtă pe care mi-o dăduseră, strângând-o în cataramele de aur, deşi ştiam ca îmi va fi cald în oraş. Avea un tiv moale din blană de veveriţă.

N-am dat atenţie acestor detalii. Mi-am legat punga cu bani şi mi-am pus toate inelele, până când mâinile mele s-au transformat ele însele în arme, din cauza greutăţii lor. Mi-am pus mânuşile cu căptuşeală moale de blană. Am găsit nişte mătănii din chihlimbar pe care nu le zărisem până acum. Aveau un crucifix de aur, pe care l-am sărutat şi l-am pus în buzunarul tunicii.

Mi-am dat seama că mă uitam fix spre podea şi că în jurul meu se aflau mai multe perechi de picioare desculţe. Mi-am ridicat încet privirea.

Îngerii se aflau alături de mine, îngerii mei păzitori, în mantii plutitoare de un albastru închis, care păreau a fi făcute dintr-un material mai uşor decât mătasea. Chipurile lor aveau culoarea fildeşului şi luceau slab, iar ochii îi aveau larg deschişi, de culoarea opalelor. Aveau părul închis la culoare sau părea a fi fâcut numai din umbre.

Stăteau în picioare privindu-mă cu capetele apropiate. Păreau a-şi împărtăşi gânduri în tăcere. Mă copleşea această privelişte. Mi se părea atât de intim faptul că îi puteam vedea atât de bine, atât de aproape de mine, şi să ştiu că îmi fuseseră mereu alături. Cel puţin aşa mi se dăduse de înţeles. Erau ceva mai înalţi decât oamenii, ca şi ceilalţi îngeri pe care-i văzusem, dar nu aveau chipurile

blânde pe care le văzusem la ceilalţi, ci mai degrabă o expresie senină şi buze mai mari, deşi de o formă desâvârşită.

— Nici acum nu crezi în noi? M-a întrebat unul din ei în şoaptă.

— Nu-mi spuneţi cum vă cheamă?

Amândoi au scuturat din cap în semn de negaţie.

— Mă iubiţi? I-am întrebat.

— Unde scrie că trebuie să te iubim? Mi-a răspuns cel care nu mai vorbise până acum. Vocea lui nu avea un timbru special, era doar o şoapta distinctă. E posibil ca amândoi să fi avut aceeaşi voce.

— Tu ne iubeşti pe noi? M-a întrebat celălalt înger.

— De ce mă păziţi?

— Pentru că am fost trimişi să avem grijă de tine şi vom fi alături de tine până la moarte.

— Aşa, fără să mă iubiţi?

Au scuturat din nou din cap în semn de negaţie.

Lumina pătrundea uşor în cameră. M-am întors rapid să mă uit spre fereastra. Credeam că e lumina soarelui şi mă bucuram că soarele nu îmi mai făcea râu. Dar nu era aşa. Era Mastema, care apâruse în spatele meu ca un nor de aur, iar de-o parte şi de alta a lui se aflau cei doi îngeri ai mei care se certau mereu, cei care îmi susţinuseră cauza, Ramiel şi Setheus.

Camera sclipea şi vibra de sunete. Îngerii luceau minunat în robele lor albe cu albastru.

M-am uitat spre silueta cu coif a lui Mastema. S-a auzit un sunet muzical, de parcă un stol de pâsâri micuţe s-ar fi trezit şi s-ar fi lansat în aer de pe crengile lor scăldate de soare.

Probabil că am închis ochii. Mi-am pierdut echilibrul, iar aerul a devenit mai răcoros. Vederea mea era înceţoşată de praf. Am scuturat capul şi m-am uitat în jur. Ne aflam chiar în interiorul castelului.

Locul era umed şi foarte întunecos. Lumina se prelingea înăuntru prin crăpăturile unui pod mobil imens, care era ridicat şi blocat la locul sau. De ambele părţi se întindeau pereţi rustici de piatră, pe care atârnau cârlige şi lanţuri ruginite, nefolosite de ani de zile. M-am întors şi am intrat în curtea întunecoasă. Înălţimea zidurilor ce se ridicau spre cerul albas tru mi-a tăiat răsuflarea.

Aceasta era una dintre curţi, cea de la intrare, câci înaintea noastră se mai desluşeau nişte porţi imense, destul de înalte încât să poată intra cele mai mari căleşti imaginabile sau cine ştie ce maşinărie de râzboi.

Pământul era plin de gunoaie. La o mare înălţime se aflau ferestrele, rânduri peste rânduri de ferestre cu arcade duble, toate apărate de gratii.

— Am nevoie de tine acum, Mastema.

M-am închinat din nou. Am scos mâtâniile şi am sărutat crucifixul, uitându-mă pentru o clipă la trupul micuţ al lui Hristos întins pe cruce. Uşile imense din faţa mea s-au deschis. S-a auzit un scârţâit prelung, apoi vaierul zăvoarele metalice, iar porţile au gemut din balamale, lâsând la iveală o curte interioară însorită, de mari dimensiuni.

Zidurile printre care mergeam erau înalte de 9-10 metri. De-o parte şi de alta se aflau uşi, cu arcade înalte din piatră ornată. Acestea erau primele elemente mai îngrijite pe care le-am observat de când pâtrunsesem în acest loc.

— Creaturile acestea nu ies şi intră ca altele, mi-am zis.

M-am grăbit să ajung la curtea plină de soare. Aerul de munte era prea răcoros şi umed în acest culoar de trecere.

Aici, stând în picioare, puteam să vâd ferestrele de care îmi amintisem, de care atârnau materiale grele şi felinare ce urmau să fie aprinse noaptea. Am văzut tapiseriile aruncate cu neglijenţă peste marginea ferestrelor, de parcă ploaia nu le putea afecta. Sus de tot, am vâzut crenelurile şi ornamentele fine de marmură albă.

Dar nici măcar aceasta nu era curtea cea mare pe care o ştiam eu. Zidurile erau prea rustice. Pietrele erau murdare şi ni meni nu părea să mai fi trecut pe aici de ani de zile. Ici şi colo se întindeau bălţi de apă. Ierburile ţâşneau din crăpăturile zidurilor, ba se zăreau chiar şi flori sălbatice pe care le-am privit cu tandreţe şi m-am apropiat să le ating. M-am minunat că puteau creşte acolo.

În faţa noastră se aflau alte porţi de lemn; acestea erau imense şi ferecate cu lacăte de fier. Se înălţau spre arcada de marmură. S-au deschis, lăsându-ne să trecem de un alt zid.

Şi ce grădină ne-a întâmpinat de partea cealaltă!

Pe măsura ce ne străduiam să ne continuăm drumul în întuneric, am văzut pilcurile de portocali în faţă şi am auzit ţipătul păsărilor. M-am întrebat dacă nu erau cumva prinse aici, prizoniere, sau oare se puteau avânta până sus, în vârf, pentru a evada?

Da, puteau cu siguranţa. Era un spaţiu destul de larg. Aici se afla faţada de marmură alba de care îmi aminteam eu, până sus, în vârf.

În timp ce ne croiam drum spre grădină, când am păşit pe prima dală a potecii care trecea printre straturile de violete şi trandafiri, am văzut păsările care zburau încoace şi-ncolo, din turnurile maiestuoase care se ridicau atât de sus spre cer.

M-a copleşit parfumul florilor care plutea peste tot în aer. Crinii şi irişii erau amestecaţi în straturi, iar portocalele erau coapte şi aproape roşii la culoare. Lâmâile erau tari şi încă verzi. Plante agăţătoare şi lăstari de vie se câţârau pe pereţi. Îngerii s-au strâns în jurul meu. Mi-am dat seama că până acum deschisesem drumul, eu luasem iniţiative şi mă oprisem acum, în grădina, iar ei mă aşteptau în timp ce stăteam cu capul plecat.

— Ascult să văd dacă-i aud pe prizonieri. Dar n-aud nimic.

M-am uitat în sus la balcoanele luxos ornamentate şi la ferestre, la arcadele gemene, la logiile lungi, cu filigranuri atât de deosebite de stilul construcţiilor noastre.

Am văzut stindarde ce fluturau, toate de un roşu-închis ca sângele, de parcă ar fi fost pătate de atingerea morţii. M-am uitat în jos pentru prima dată şi am remarcat că şi hainele mele erau de un roşu-intens, sclipitor.

— Ca sângele proaspât, am şoptit.

— Ia-le pe toate pe rând, mi-a zis Mastema. La prizonieri, poţi ajunge şi după apus, dar căutarea prăzii trebuie să o începi acum.

— Unde sunt? Îmi vei spune?

— Într-un gest profanator deliberat şi-au făcut culcuş sub biserică, urmând ritualurile vechi ale seminţiei lor.

S-a auzit un zgomot puternic, asurzitor – îşi scosese sabia. A îndreptat-o înainte, cu capul întors, cu coiful cel roşu aprins de sclipirea soarelui care se reflecta în zidurile de marmură.

— Uşa de-acolo şi apoi treptele din spatele ei. Biserica se află la etajul trei, în stânga noastră.

M-am îndreptat spre uşă fără întârziere. M-am repezit pe trepte. Cizmele mele răsunau pe dalele de piatră. Nici nu mă uitam să vad daca ei mă urmau, nu mă întrebam cum ghiciseră. Ştiam pur şi simplu că erau alături de mine. Le simţeam prezenţa, tot aşa cum le puteam ghici respiraţia chiar şi atunci când nu se simţea nicio adiere în aer.

În sfârşit am pătruns în holul spaţios care se deschidea pe dreapta spre curtea de mai jos. În faţa noastră se înşiruiau nenumărate covoare bogate, decorate cu flori persane pe un fond albastru-închis, flori ce n-aveau să se ofilească niciodată şi n-aveau să fie culese vreodată. Culoarul se continua drept până când, în cele din urmă, s-a făcut o cotitura în faţa noastră. La sfârşitul holului se zărea cerul superb şi o parte din muntele înverzit.

— De ce te-ai oprit? M-a întrebat Mastema.

S-au materializat apoi toţi în jurul meu, cu veşmintele lor vaporoase şi cu aripile aflate în permanenţa în mişcare.

— Aceasta este uşa spre biserică, ştii prea bine acest lucru.

— Am vrut doar să mă uit la cer, Mastema. Să mă uit la cerul albastru.

— La ce te gândeşti? M-a întrebat unul dintre îngerii mei într-o şoaptă pe care am desluşit-o atât de clar…

M-a apucat brusc de umăr şi am avut ocazia să-i văd degetele imateriale, albe ca hârtia.

— Te gândeşti la o pajişte care nu există şi la o tânără femeie care este moartă?

— Nu ai milă deloc de mine?

M-am apropiat de el, astfel încât fruntea mea se atingea de a lui, gestul surprinzându-mă ca de altfel şi faptul că-i puteam distinge atât de clar ochii opalini.

— Nu sunt nemilos, sunt vocea care îţi va aduce mereu aminte de menirea ta.

M-am întors spre uşile capelei. Am tras de zăvoarele imense până le-am auzit cum cedează, apoi le-am deschis larg; nu ştiu de ce am simţit nevoia să îmi asigur un spaţiu atât de generos de evadare. Poate că n-am vrut decât să fac un culoar de trecere pentru ajutoarele mele divine.

Naosul spaţios şi părăsit se întindea în faţa ochilor mei. Noaptea trecută fusese cu siguranţă plin de membrii Curţii cei setoşi de sânge. Deasupra capului meu se afla loja corului din care se revârsaseră sunetele eterice.

Soarele pătrundea agresiv prin ferestrele sălaşului demonic. Am rămas uimit să văd spiritele cu aripile lor palmate reflectându-se ca nişte blazoane în fragmentele sfârâmate de sticlă lucioasă. Cât de groasă era sticla, cu nenumăratele sale faţete, şi cât de ameninţătoare erau expresiile monştrilor înaripaţi care se uitau chiorâş la noi, încât parcă urmau să prindă viaţă în lumina orbitoare a zilei şi să ne oprească din misiunea noastră.

Nu aveam altceva de fâcut decât să îmi desprind privirile de la ei şi să mă uit în jos, urmărind modelul podelei din dale de marmură ce se desfăşura înaintea mea. Am văzut mânerul, identic cu acela din capela tatălui meu. Era îngropat Intr un cerc săpat în piatră, un inel de aur lustruit şi lucios, bine incaş trat în podea, astfel încât nimeni să nu se poată împiedica în el Nu era acoperit.

Era un marcaj clar al intrării principale în criptă. O tăietură pătrată în marmură, situată chiar în mijlocul bisericii. M-am în dreptat într-acolo, paşii mei râsunând în biserica pustie; m-am dus să ridic inelul.

Ce m-a oprit oare? Am văzut altarul. Chiar în acel moment, razele soarelui s-au revărsat asupra chipului lui Lucifer, îngerul cel roşu care se ridica deasupra grămezilor de flori roşii, care erau tot atât de proaspete ca în noaptea când fusesem adus prima data în acel loc.

L-am zărit şi i-am vâzut ochii galbeni şi încrâncenaţi care mă ardeau, două nestemate fine încastrate în marmura roşie, am vâzut colţii cei albi de fildeş care se iveau de sub buza de sus, ridicata într-un rictus. Am vâzut toţi demonii cu colţi blestemaţi, care se înşiruiau de-a lungul pereţilor în dreapta şi în stânga lui, iar ochii lor din pietre preţioase străluceau lacomi şi semeţi în lumină.

— Cripta, mi-a spus Mastema.

Am tras cu toată puterea, dar n-am putut ridica lespedea de marmură. Nicio fiinţă omenească n-ar fi reuşit. Ar fi fost nevoie de câţiva cai zdraveni de povară pentru aceasta. Mi-am încleştat mâinile mai bine pe inel, trăgând şi mai tare, dar tot nu l-am putut mişca. Era ca şi cum aş fi încercat să mut zidurile din loc.

— Să-l ajutăm! Haide să ridicam noi lespedea, i-a rugat Ramiel.

— Nu înseamnă nimic, Mastema, e ca şi cum i-am deschide porţile.

Mastema m-a împins cu blândeţe la o parte, încât m-am

dezechilibrat uşor, dar mi-am revenit imediat. Trapa lungă şi îngusta de marmura s-a ridicat încet.

Am văzut uluit cât de grea era. Avea o grosime de peste o jumătate de metru. Doar partea exterioară era de marmura, restul fiind dintr-o piatră mai grea şi mai întunecata la culoare. Nicio fiinţă omenească n-ar fi putut s-o ridice. Din deschizătura de dedesubt a ţâşnit o suliţă ce părea aruncată de un arc invizibil. Am făcut un salt înapoi, deşi nu fusesem nicio clipă atât de aproape încât să mă aflu într-un pericol real.

Mastema a lăsat trapa să cadă pe spate. Balamalele s-au mpt imediat sub propria greutate. Lumina a inundat locaşul de dedesubt. Şi mai multe suliţe mă aşteptau, sclipind în soare, ţintite într-un unghi bine stabilit, de parcă ar fi fost fixate paralel cu treptele. Mastema s-a îndreptat spre capul scării.

— Încearcă să le dai la o parte, Vittorio.

— Nu are cum. Dacă se împiedică, va cădea în vreo capcană de-a lor. Mastema, mişcă-le tu, l-a rugat Ramiel.

— Lasă-mă pe mine să le dau la o parte, a intervenit Setheus.

Mi-am scos sabia. Am lovit prima suliţă, rupându-i vârful de metal, dar tija zimţată de lemn a rămas la locul ei. Am păşit în criptă şi am simţit răcoarea ridicându-se şi cuprinzându-mi picioarele. Am crestat şi tija de lemn şi am mai rupt o bucată din ea. Apoi am păşit dincolo de ea, ca să descopăr cu mâna stângă că mai multe suliţe mă aşteptau în lumina difuză. Am ridicat iar sabia, iar greutatea ei mi-a transmis un fior de durere în braţ. Am distrus cele două suliţe cu lovituri rapide, până când vârful de metal a căzut cu zgomot de pe tija de lemn. Am coborât mai departe, ţinându-mă bine cu mâna dreaptă ca să nu alunec pe trepte, apoi, dintr-o dată, cu un strigat puternic, am alunecat dincolo de margine, câci treptele se opreau chiar în acel loc. M-am prins cu ambele mâini de tija suliţei rupte,

sabia câzând cu zgomot undeva dedesubt.

— E de-ajuns, Mastema. Niciun om nu poate face acest lucru, i-a spus Setheus.

Atârnam cu ambele mâini prinse de bățul plin de aşchii şi mă uitam la ei cum stau în cerc la intrarea în criptă. Dacă aveam să cad, muream cu siguranţă, pentru că mai era mult până jos. Dacă nu muream din cauza căzăturii, oricum nu aveam cum să ies viu de acolo. Am aşteptat fără să scot un cuvânt, deşi braţele mă dureau îngrozitor. Apoi, îngerii au coborât fără zgomot, aşa cum săvârşeau ei toate lucrurile, într-o sclipire de mătase şi aripi, alunecând toţi o dată în cripta, înconjurându-mă, purtându-mă în braţe până pe podeaua camerei într-un zbor plăcut.

Acolo mi-au dat drumul imediat. Am orbecăit prin întuneric până mi-am găsit sabia. M-am ridicat gâfâind, ţinând-o strâns în mână, apoi m-am uitat în sus spre pătratul clar de lumina. Mi-am închis ochii, am plecat capul şi i-am deschis din nou încet, pentru a mă obişnui cu întunericul profund şi umed. Castelul era construit direct în munte, câci aceasta cameră, deşi vastă, părea a fi făcută doar din pământ. Cel puţin aşa mi se părea, privind zidurile dinaintea mea, apoi, când m-am întors, mi-am zărit prada, după cum îi numise Mastema.

Vampirii, acele larve nenorocite, erau adânciţi în somn; nu erau închişi în sicrie sau în cripte, ci erau înşiruiţi unul lângă altul. Fiecare corp îmbrăcat în aceleaşi veşminte preţioase era acoperit într-un giulgiu subţire de aur. Astfel, zăceau de-a lungul a trei pereţi ai criptei. În capătul cel mai îndepărtat al camerei atâmau treptele-capcană deasupra hăului. Am clipit şi mi-am mijit ochii, iar lumina deja părea să se reflecte mai bine asupra lor. M-am apropiat de prima siluetă până am putut desluşi pantofii fini şi roşii, pantalonii de un roşu-cafeniu sub giulgiul perfect şi fin, de parcă ar fi fost ţesut în fiecare noapte de un vierme de mătase. Dar nu era nimic magic la mijloc. Era doar unul dintre cele mai fine

valuri pe care le pot coase făpturile lui Dumnezeu. Fusese ţesut de bărbaţi şi femei în carne şi oase şi avea un tiv sofisticat. Am sfişiat vâlul.

M-am apropiat de braţele încrucişate ale creaturii şi, cu oroare, am constatat că trăsăturile sale au prins viaţă. A deschis ochii şi braţul lui a ţâşnit violent spre mine. Am fost smuls înapoi din prinsoare chiar la timp. M-am întors şi l-am văzut pe Ramiel care mă ţinea şi care apoi a închis ochii şi şi-a rezemat fruntea de umărul meu.

— Acum ştii care le este jocul. Ai grijă! Acum şi-a încrucişat braţele la loc. Crede că se află din nou în siguranţă. Şi-a închis ochii.

— Cum să fac? Trebuie să-l omor!

Smulgând vâlul cu mâna stângă, am ridicat sabia cu dreapta. Am înaintat spre monstrul adormit, dar, atunci când a ridicat braţul, i l-am prins cu vâlul, înfâşurând materialul în jurul său, iar cu sabia mi-am îndeplinit misiunea de câlâu.

Capul s-a prăvălit imediat pe podea. S-a auzit un zgomot îngrozitor, probabil când s-a frânt gâtul. Braţul s-a clătinat. La lumina zilei nu mi se putea împotrivi ca pe timp de noapte, când îl decapitasem pe primul meu atacator. Câştigasem!

Am ridicat capul, privind sângele ce i se scurgea din gură. Ochii erau închişi, dar poate că nu fuseseră niciodată deschişi cu adevărat. Am aruncat capul în mijlocul camerei, în dreptul conului de lumină, care a început să ardă imediat carnea.

— Uitaţi-vă la el cum arde! Am exclamat.

Dar nu m-am oprit. M-am dus la următorul monstru, am smuls vâlul transparent şi am constatat că era o femeie cu cozi împletite, care trecuse pragul morţii în floarea vieţii, şi, prin- zându-i braţul, i-am retezat capul cu aceeaşi mânie. Apoi am apucat-o de cozi şi am aruncat-o alături de tovarăşul ei.

Celălalt cap se scofilcea şi se înnegrea în lumina care se revărsa din trapa de deasupra.

— Lucifer, m-ai văzut? Am strigat.

Ecoul se râsfringea de pereţi şi revenea dispreţuitor la mine.

— Ai văzut? Ai văzut?

M-am repezit la următorul.

— Florian! Am strigat când am smuls vălul.

Mare greşeala! Când şi-a auzit numele, a deschis ochii înainte să mă pot apropia de el. S-ar fi ridicat ca o marionetă pe care o tragi de sfori dacă nu l-aş fi lovit cu putere şi nu i-aş fi despicat pieptul în două. Fără nicio expresie pe chip, a căzut înapoi la locul său. Am îndreptat sabia spre gâtul lui subţire. Părul lui blond era năclăit de sânge, ochii i s-au stins şi a murit chiar sub privirea mea.

Fusese conducătorul lor, un duh cu grai meşteşugit. Am apucat capul de pletele lungi şi l-am aruncat în grămada care fumega împrăştiind o duhoare groaznică.

Am mers mai departe, spre stânga. Nu ştiu de am ales aceasta direcţie, ştiu doar că, de fiecare data când smulgeam vălul, săream înainte cu o viteză feroce apucând braţul demonic dacă acesta se ridica, deşi de multe ori eram atât de înverşunat, încât monştrii nu apucau să aibă nicio reacţie, apoi retezam capul atât de repede, încât devenisem neglijent, iar loviturile mele erau urâte, şi le zdrobeam maxilarele, sau chiar şi clavicula, dar îi omoram fără îndoială.

Îi omoram pe toţi.

Le smulgeam capetele şi le aruncam în grămada, care fumega atât de tare încât parcă în ea ardeau frunze veştede. Din foc se ridicau fire subţirele de cenuşă, dar în general, capelele se ofileau şi se înnegreau, grămada se mărea din ce în ce mai mult, iar cenuşa râmânea la fel de puţină.

Oare sufereau? Oare ştiau ce li se întâmplă? Unde

zburaseră oare sufletele lor în acest moment crunt în care Curtea lor pierea, când eu îmi îndeplineam misiunea plângând până când n-am mai văzut clar printre lacrimi?

Omorâsem vreo douăzeci. Sabia era atât de plină de sânge şi de murdărie, încât am fost nevoit să o şterg. Am şters-o chiar de trupurile lor, pe când îmi croiam drumul spre cealaltă parte a criptei, am şters-o pe pieptarele lor, minunându-mă de modul în care li se veştejeau şi li se uscau mâinile încleştate pe piept şi de şuvoiul de sânge negru care ţâşnea vâscos din gâturile lor în lumina zilei.

— Sunteţi morţi! Şi totuşi unde au zburat sufletele voastre?

Lumina scădea în intensitate. Respiram cu greutate. M-am uitat spre Mastema.

— Soarele e sus pe cer, mi-a spus el cu blândeţe.

Era neatins de murdăria din jur, deşi stătea atât de aproape de capetele carbonizate şi urât mirositoare. Fumul părea să fie emanat, de fapt, de ochii lor, de parcă aceştia s-ar fi topit şi s-ar fi transformat în pâclă.

— Lumina din biserică e slabă, deşi e doar miezul zilei. Grâ- beşte-te! mai ai încă douăzeci pe partea asta, ştii bine. Trebuie să te grăbeşti.

Ceilalţi îngeri stăteau încremeniţi, strânşi la un loc. Ramiel şi Setheus erau minunaţi în mantiile lor bogate, iar ceilalţi doi erau nişte spirite mai simple, mai sumbre – toţi se uitau la mine cu răsuflarea tăiată.

— Haide, biet Vittorio, grâbeşte-te!

— Ai putea să-i omori tu?

— Nu.

— Ştiu că nu ai voie. Eu te întteb dacă ai fi în stare. Ai putea?

Pieptul mă durea de atâta efort. Îmi era greu să şi vorbesc.

— Eu nu sunt o făptură din carne şi oase, Vittorio, mi, i ras puns Setheus. Dar aş putea face ce îmi spune

Dumnezeu să fac

Am trecut pe lângă ei. M-am uitat înapoi la splendoarea loi divină, mai cu seamă la Mastema, pe a cărui armură sclipitoare se revărsau razele soarelui şi care îşi ţinea sabia la brâu. Nu spu nea nimic. M-am întors. Am smuls primul văl. Era Ursula.

— Nu!

Am fâcut un salt înapoi, lâsând vâlul să cadă. M-am îndepărtat destul de mult, dar ea nu pârea să se trezească. Nu se mişca deloc. Braţele ei delicate stăteau încrucişate pe piept, în aceeaşi poziţie mortuară graţioasă în care zăceau toţi, doar ca ea avea o dulceaţă aparte, de parcă o mare nenorocire ar fi răpus-o în floarea tinereţii, fără a-i atinge o singură cosiţă aurie din pletele-i ondulate, care îi învâluiau într-un borangic auriu capul, umerii şi gâtul de lebâdă.

Îmi auzeam propria respiraţie atât de grea. Am lăsat vârful săbiei să se târâie pe dalele de piatră, scrâşnind un cântec neştiut. Mi-am umezit buzele uscate. Nu îndrăzneam să mă uit la ei, deşi ştiam că se aflau la câţiva paşi de mine, privindu-mă. În tăcerea nemişcată, se auzeau capetele damnaţilor sfârâind şi arzând.

Am băgat mâna în buzunar şi am scos mătâniile. Mâna îmi tremura îngrozitor când le-am ridicat, lâsând crucifixul să se legene, apoi l-am aruncat spre ea. A lovit-o chiar deasupra mâini- lor micuţe, pe pielea albă a sinilor aproape dezgoliţi. Crucifixul zăcea acolo, cuibărit în adâncitura pielii ei palide, iar ea nici nu s-a mişcat.

Lumina se agâţa de pleoapele ei de parcă ar fi fost materie solidă.

Fără alte explicaţii, m-am repezit la următorul demon, nu ştiu de era femeie ori bărbat, am smuls vâlul şi l-am atacai cu un urlet teribil. Am apucat capul retezat de pletele castanii şi l-am aruncat pe lângă îngeri, în grămada de scursuri de la picioarele lor. Apoi am trecut la următorul.

Godric! Doamne, ce dulce va fi răzbunarea mea!

I-am văzut capul pleşuv înainte să ridic vâlul, iar când l-am rupt din neatenţie, am aşteptat mai întâi să deschidă ochii, să se ridice pe jumătate, ca să mă vadă bine.

— Mă mai ştii? Mă recunoşti? Am urlat.

Sabia i-a retezat gâtul. Capul albicios a căzut pe podea, iar eu am înfipt sabia în gâtul însângerat.

— Mă recunoşti? Am urlat iar spre ochii ce se zbăteau şi spre gura din care se scurgea un şuvoi roşiatic.

M-am îndreptat cu el spre grămada de capete şi l-am aşezat deasupra, ca pe un trofeu.

— Mă recunoşti? Am hohotit încă o dată, apoi m-am întors cu furie la misiunea mea.

Încă doi, apoi trei, cinci, şapte, nouă, apoi alţi şase; aşa am isprăvit toată Curtea, cu toţi dansatorii, cu toţi domnii şi cu toate doamnele sale. Clâtinându-mă ameţit, i-am nimicit pe servitorii umili, care nu erau acoperiţi cu văluri şi care erau atât de înfometaţi, încât nu aveau nicio putere să se apere.

— Unde sunt vânătorii?

— În capătul celălalt. E aproape întuneric aici. Ai mare grijă!

— Îi văd.

M-am îndreptat şi mi-am tras sufletul. Erau şase, aşezaţi în rând, ca şi ceilalţi, dar foarte aproape unul de celălalt. Erau dificil de învins.

Am râs, dându-mi seama cât de simplu era. Am smuls primul vâl şi i-am sfirtecat picioarele. Cadavrul s-a ridicat şi atunci am văzut cu uşurinţă unde trebuia să aplic lovitura, când sângele începuse deja să ţâşnească.

Celui de-al doilea i-am tăiat ambele picioare dintr-o lovitură, apoi l-am despicat în două şi i-am tăiat capul chiar înainte ca mâna lui să-mi apuce sabia. Mi-am smuls arma înapoi şi i am tăiat mâna.

— Mori, demon nenorocit care m-ai răpit împreună cu

prie tenul tău! Să nu crezi că te-am uitat.

Am ajuns în cele din urmă la ultimul, ridicându-i cu o mână capul bărbos.

M-am întors cu capul demonului în mână, împiedicându-mă de trupurile celorlalţi pe care nu avusesem puterea de a le arunca prea departe. Le-am lovit cu piciorul cu atâta ură, până au ajuns toate în conul de lumină.

Acum era lumină înăuntru. Soarele de după-amiază ajunsese în partea de vest a bisericii. Trapa lăsa să pătrundă înăuntru o căldură teribila.

Mi-am şters încet faţa cu dosul palmei stângi. Am lăsat jos sabia şi am căutat batistele pe care mi le puseseră în buzunare călugării. Mi-am curâţat cu ele faţa şi mâinile. Apoi mi-am ridicat sabia şi m-am întors la ea. Nu se mişcase din loc. Lumina nu o ajungea la ea. Acolo unde stătuseră ei întinşi, lumina nu i-ar fi atins pe niciunul dintre ei.

Ea era în siguranţă pe patul ei de piatră, cu mâinile încremenite ca mai devreme, cu degetele încleştate graţios, cu mâna dreaptă peste cea stângă. Pe sânii ei se odihnea crucifixul de aur. Pletele i se agitau uşor din cauza curentului de aer ce părea să intre prin trapa de sus, creând un nimb auriu în jurul chipului ei lipsit de viaţa.

Părul despletit, fără fundele sau perlele pe care le purtase, se răsfirase în afara catafalcului, ca şi faldurile rochiei brodate cu aur. Nu era acelaşi veşmânt pe care îl purtase când o văzusem eu. Roşul aprins era acelaşi, dar rochia era alta, cu ornamente noi şi minunate, de parcă ar fi fost o prinţesă, aşteptând sărutul lui Fât-Frumos.

„Pot eu să trimit în iad o asemenea frumuseţe?”, mă întrebam cuprins de remuşcare.

M-am apropiat cât de mult am îndrăznit. Nu aş fi putut suporta gândul ca braţul ei să se ridice ca şi în cazul celorlalţi, n-aş fi vrut să-i văd degetele încleştându-se în aer sau ochii deschi- zându-i-se.

Vârful pantofilor ei abia se zărea de sub tivul rochiei. Cât de delicat se întinsese ea la răsărit pentru a se odihni. Cine închisese oare trapa? Cine pusese suliţele la intrare într-un mecanism despre care încă nu ştiam cum funcţiona?

Pentru prima dată am zărit în întuneric o cununa mică de aur pe capul ei, care era prinsă în jurul coroanei pe care o purta şi care era fixata cu ajutorul unor minuscule agrafe în cosiţele ei, astfel încât pe frunte atârna o perlă micuţa.

Oare şi sufletul ei era atât de mic? Oare iadul l-ar primi, tot aşa cum focul i-ar înghiţi trupul sau cum soarele i-ar arde chipul imaculat? Cândva dormise şi ea în pântecul unei mame şi fusese purtată pe braţe de tatăl ei. Care era tragedia care o adusese în acest mormânt putrezit, unde capetele semenilor ei ucişi zăceau arse în lumina indiferenta şi îndepărtată a soarelui? M-am întors spre ei. Îmi ţineam sabia pe lângă corp.

— Doar pe ea s-o cruţăm! Doar pe ea! I-am rugat.

Ramiel şi-a acoperit chipul şi s-a întors cu spatele la mine.

Setheus a continuat să mă privească, dar a clătinat din cap. Îngerii mei păzitori mă priveau cu răceală, ca şi până acum. Mastema se uita fix la mine fără a scoate un sunet, ascunzându-şi gându- rile în spatele expresiei senine pe care o afişa mereu.

— Nu, Vittorio. Crezi ca îngerii lui Dumnezeu te-au trecut de aceste obstacole pentru ca tu să-l laşi pe unul dintre ei să trăiască?

— Dar ea m-a iubit. Şi eu o iubesc la rândul meu! Ea mi-a dăruit viaţa. Mastema, te implor în numele iubirii! Aici s-a fâcut dreptate. Dar ce va spune Dumnezeu daca o ucid pe ea. Care m-a iubit şi pe care o iubesc?

Expresia lui nu s-a schimbat deloc. M-a privit cu calmul Im obişnuit. Am auzit un zgomot groaznic: Ramiel şi Setheus plin geau. Îngerii mei păzitori s-au întors cu blândeţe să-i privească, surprinşi de această reacţie,

fixându-şi apoi ochii visători din nou asupra mea.

— Îngeri fără milă! Le-am strigat. Nu, nu e corect să vă vorbesc aşa! Iertaţi-mă!

— Te iertâm, dar trebuie să faci ceea ce ai promis.

— Mastema, dar nu poate fi salvata? Dacă ea renunţa la… Poate că sufletul ei mai este uman…

Nu mi-a dat niciun răspuns.

— Te rog, râspunde-mi! Nu înţelegi? Dacă poate fi salvata, eu voi sta aici cu ea. Voi scoate otrava asta din ea; ştiu sigur că are o inimă bună şi tânără. Spune-mi, Mastema. Poate fi salvata o creatură ca ea?

Din nou, n-am primit răspuns. Ramiel îşi plecase capul pe umărul lui Setheus.

— Te rog, Setheus, spune-mi! Poate fi salvată? Chiar trebuie să moară de mâna mea? Dacă râmân aici cu ea şi scot otrava din sufletul ei? Dacă mi se confesează şi îmi mărturiseşte tot ce a fâcut? Nu există niciun preot care să o poată absolvi de păcate?

— Vittorio… De ce nu vor urechile tale să ne asculte? Nu-i auzi pe prizonierii înfometaţi cum plâng? Nu i-ai eliberat înca. Vei face acest lucru noaptea?

— Pot s-o fac. Încă mai am timp. Dar nu pot râmâne aici alături de ea. Iar când se va trezi şi va vedea că este singura, ca semenii ei au pierit, că promisiunile lui Godric şi ale lui Florian au fost vorbe goale, n-ar putea să-şi dăruiască sufletul lui Dumnezeu?

Mastema s-a întors încet cu spatele, fără nicio schimbare în privirea lui glacială.

— Nu, nu pleca! I-am strigat.

L-am apucat de braţul puternic învăluit în mătăsuri. I-am simţit forţa de neînvins sub materialul acela ciudat şi nefiresc. S-a uitat spre mine.

— De ce nu-mi răspunzi?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Vittorio! Chiar nu înţelegi? Nu ştim! Mi-a mărturisit cu o voce al cărei ecou a

umplut întreaga criptă.

S-a scuturat din prinsoarea mea, uitându-se şi mai mânios la mine, cu sprâncenele încruntate, cu pumnul strâns pe mânerul săbiei.

— Noi nu provenim dintr-o specie care să fi cunoscut iertarea. Noi nu suntem umani, iar pe tărimul nostru lucrurile sunt fie ale Luminii, fie ale întunericului. Asta e tot ce ştim noi!

Plin de furie, s-a întors şi s-a îndreptat spre ea. M-am grăbit pe urmele lui, incapabil să-l reţin. Şi-a pogorât mâna asupra ei şi i-a înşfăcat gâtul subţire. Ochii ei îl priveau cu expresia aceea goală, de orb.

— Are suflet uman în ea! A şoptit el.

Apoi s-a îndepărtat imediat, de parcă n-ar mai fi vrut s-o atingă sau nu mai suporta să facă asta, împingându-mă şi pe mine înapoi.

Am început să plâng. Soarele se îndrepta spre apus, iar întunericul creştea în interiorul criptei. Peticul de lumină de deasupra era din ce în ce mai palid. Era auriu şi radiant, dar palid.

Îngerii stăteau strânşi la un loc, urmârindu-ma şi aşteptând.

— Râmân cu ea aici. Se va trezi în curând. O s-o ajut să se roage pentru iertarea divină.

Mi-am dat seama de ce spuneam doar atunci când vorbele mi-au pârâsit buzele.

— Râmân cu ea. Dacă renunţă la a trăi în păcat pentru iubirea lui Dumnezeu, atunci poate râmâne cu mine, iar când moartea va veni, nu vom face nimic ca să o grăbim. Dumnezeu ne va accepta pe amândoi.

— Crezi că ai puterea să-ţi înfâptuieşti dorinţa? Crezi că ea va putea face acelaşi lucru? A întrebat Mastema.

— Îi sunt dator. Sunt legat de ea. Nu v-am minţit niciodată şi nici pe mine nu m-am minţit. Mi-a ucis fratele şi sora. Am vâ- zut-o cu ochii mei. Sunt sigur că a ucis mulţi

semeni de-ai mei. Dar pe mine m-a salvat de două ori. E uşor să ucizi, dar să salvezi e mult mai greu.

— Aşa este! Mi-a răspuns Mastema de parcă l-aş fi lovit în moalele capului.

— Voi rămâne. Nu aştept nimic de la voi. Ştiu ca nu mai pot pleca de-aici. Poate că nici ea nu are cum.

— Bineînţeles că ea poate, mi-a răspuns Mastema.

— Nu-l lăsa aici, ia-l împotriva voinţei lui, l-a rugat Setheus.

— Niciunul dintre noi nu poate face asta, ştii prea bine.

— Să-l scoatem din criptă măcar. Ca şi cum l-am ridica dintr-o prăpastie, se rugă şi Ramiel.

— Dar nu a căzut într-o prăpastie. Nu-l putem ajuta.

— Atunci lasă-ne să stâm cu el, a spus Ramiel.

— Da, lasă-ne! I s-au alăturat într-un glas îngerii mei păzitori, cu aceleaşi expresii imobile pe chip.

— Las-o şi pe ea să ne vadă.

— De unde ştim că ne poate vedea? De unde ştim asta? De câte ori se întâmplă să ne vadă o fiinţă umană? I-a întrebat Mastema.

A fost pentru prima dată ca l-am văzut mânios. S-a uitat la mine.

— Cum s-a jucat Dumnezeu cu tine, Vittorio! Ce duşmani şi ce aliaţi ţi-a dat!

— Ştiu, şi-L voi implora cu toata puterea mea şi din adâncul suferinţei mele pentru sufletul ei.

Nu am vrut să închid ochii. Ştiu că n-am închis ochii.

Dar decorul s-a schimbat dintr-o dată. Grămada de câpâţâni zăcea ca mai înainte, uscându-se şi zbârcindu-se, fumul usturător încă se mai ridica, iar amurgul venea cu paşi repezi de undeva, de dincolo de treptele stricate şi de suliţele rupte; asistam la ultima zbatere a dupâ-amiezei. Iar îngerii mei mă părăsiseră.

12

Şi nu mă duce în ispită...

În ciuda faptului că eram în floarea vârstei, corpul meu nu mai putea rezista. Cum puteam să rămân în cripta aceasta, aş- teptând-o pe ea să se trezească, fără să încerc să ies?

Nu am zăbovit să mă gândesc la faptul că îngerii mei mă abandonaseră. O meritam, dar eram convins de corectitudinea şansei pe care voisem să i-o ofer ei, de a se lăsa în voia lui Dumnezeu, pentru ca noi să putem părăsi această criptă şi, dacă era necesar, să găsim un preot care să îi mântuie sufletul uman de păcate. Dacă nu putea să facă o confesiune deplină numai din iubire de Dumnezeu, atunci absolvirea de păcate avea s-o salveze cu siguranţă.

M-am uitat de jur-împrejur prin criptă, păşind printre cadavrele uscate. Lumina care se mai întrezărea strălucea peste bălţile de sânge închegat pe laturile catafalcurilor. În cele din urmă, am găsit ceea ce căutam, o scară care putea fi sprijinită de perete până spre tavan. Dar cum puteam eu s-o ridic?

Am târât-o până în centrul criptei, dând la o parte din calea mea capetele care nu erau putrezite în totalitate, am lâsat-o jos şi, păşind la mijloc, chiar între două trepte, am încercat s-o ridic de acolo.

Dar era imposibil. Nu aveam atâta putere. Deşi îngustă, scara era mult prea grea, pentru că era foarte lungă. Trei sau patru oameni puternici ar fi putut-o ridica până la tijele rupte ale suliţelor, ca să o prindă de acestea, dar singur nu aveam nicio şansă. Mai era o singură posibilitate. Un lanţ sau o frânghie care putea fi aruncata spre suliţele de mai sus. Am căutat aşa ceva în lumina asfinţitului, dar nu am găsit nimic.

Nici lanţuri, nici frânghii. Oare vampirii mai tineri erau capabili de astfel de sărituri?

Am mers de-a lungul pereţilor, căutând un cârlig sau orice alt indiciu care ne-ar fi putut arăta o deschidere spre altă cameră sau, Doamne fereşte, o intrare într-o altă criptă cu astfel de creaturi, dar n-am găsit nimic.

În cele din urmă, m-am întors clătinându-mă spre centrul camerei. Am strâns toate capetele, chiar şi pe cel pleşuv al lui Godric, care era acum negru ca tăciunele şi în loc de

ochi avea două găuri galbene, şi le-am adunat într-un loc în care lumina putea să-şi continue lucrarea distructivă.

Apoi, împiedicându-mă de scară, am căzut în genunchi la picioarele Ursulei. M-am întins pe jos. Voiam doar să dorm puţin. Nu, nu trebuia să dorm. Doar să mă odihnesc un pic. Fără să vreau, temându-mă de consecinţe şi regretând alegerea făcută, mi-am simţit membrele relaxându-se şi m-am întins pe podeaua de piatra. Am închis ochii şi m-am cufundat într-un somn reconfortant.

Ce straniu era! Credeam că mă va trezi strigătul ei, atunci când urma să se trezească ca un copil speriat în întunericul catafalcului şi avea să descopere că este singură între atâţia morţi. Crezusem că grămada de capete avea s-o sperie îngrozitor. Dar nu a fost aşa.

Amurgul umplea spaţiul de deasupra în nuanţe de violet, ca şi florile de pe pajişte, iar ea era aplecata deasupra mea. Îşi pusese mâtâniile în jurul gâtului, ceea ce nu era un lucru obişnuit, şi le purta ca pe un ornament minunat. Crucifixul se răsucea şi sclipea în lumină, ca un grâunte de aur care se potrivea cu luminiţele din ochii ei. Îmi zâmbea.

— Eroul meu cel curajos! Să fugim din acest loc al morţii! Ai reuşit! Te-ai răzbunat pe toţi.

— Ai vorbit fără să-ţi mişti buzele?

— Dar mă înţelegi şi aşa…

Am simţit un fior când m-a ajutat să mă ridic în picioare. Mă fixa cu privirea, iar mâinile îi erau încleştate pe umerii mei.

— Fii binecuvântat, Vittorio.

Apoi, apucându-mă de talie, m-a ridicat trecând printre suliţele rupte, fără a se atinge măcar de vârfurile lor retezate, şi am ajuns în capelă, unde ferestrele erau întunecate, iar luminile reflectau jocuri graţioase în jurul altarului.

— Iubita mea! Ştii ce au făcut îngerii? Ştii ce au spus?

— Hai să eliberăm prizonierii, după cum ţi-e voia!

Mă simţeam atât de împrospătat şi de plin de viaţă, de parcă n-aş fi făcut munca aceea extenuantă, de parcă lupta nu m-ar fi epuizat, de parcă n-aş fi trăit până atunci numai pentru răzbunare.

Am pornit în grabă prin castel. Am deschis una după alta uşile care-i ferecau pe nenorociţii din colivie. Ea aluneca pe cărările de sub portocali şi printre coliviile de păsări cu pasul ei uşor de felină, răsturnând vasele cu fiertură, strigându-le prizonierilor că sunt liberi, că nimeni nu-i mai ţinea închişi.

Într-o clipită am şi ajuns în balconul înalt. Am privit dedesubt nefericitul cortegiu în lumina slabă, am văzut şirul lung de oameni ce şerpuia pe munte sub cerul purpuriu şi sub luceafărul de seară. Cei slabi îi ajutau pe cei mai puternici, cei bâtrini îi cârau pe cei mai tineri.

— Unde se vor duce? Înapoi în acel oraş nenorocii? Înapoi la monştrii care i-au oferit spre sacrificiu? Aceia trebuie să fie pedepsiţi! Am exclamat mâniat.

— Toate la vremea lor, Vittorio. I-ai eliberat pe nefericiţi. Acum e momentul nostru, al tău şi al meu.

Fustele i se înfoiau în jurul taliei, pe măsură ce zburam pe lângă ferestre, apoi şi mai jos, pe lângă ziduri, până când picioarele mele au reuşit să simtă din nou pământul.

— O, Doamne, pajiştea! O pot vedea la fel de limpede sub luna care răsare, aşa cum o vedeam şi în visele mele.

O toropeală m-a cuprins dintr-o data. Am strâns-o în braţe, trecându-mi degetele în pletele ei buclate. Lumea părea să dispară din jurul meu: eram prins în dansul ei, iar adierea plăcuta a vântului care înfiora coroanele copacilor ne cânta în timp ce ne îmbrăţişam.

— Nimic nu ne mai poate despărţi vreodată, Vittorio! Mi-a spus desprinzându-se apoi de mine şi luându-mi-o înainte.

— Aşteaptă, Ursula! Am strigat după ea.

Am încercat s-o prind din urmă, dar covorul de iarbă şi de irişi era înalt şi greu. Nu era ca în vis şi asta pentru că totul

în jurul meu era plin de viaţă şi purta mirosul înverzit al sălbăticiei, iar pădurile îşi unduiau uşor ramurile în vântul ce aducea cu sine un parfum plăcut.

Am căzut epuizat şi am lăsat florile să mă acopere. Irişii cei roşii răsăreau pe lângă chipul meu.

Ea a îngenuncheat lângă mine:

— Mă va ierta, Vittorio! Mă va ierta căci mila Lui este nesfârşită.

— Da, iubita mea, frumoasa mea iubita! Salvatoarea mea! Te va ierta!

Micul crucifix atârna la gâtul meu.

— Dar trebuie să faci un lucru pentru mine, pentru că m-ai lâsat să trăiesc mai devreme, m-ai cruţat şi ai adormit încre- dinţându-te mie… Trebuie să mă ajuţi.

— Ce, iubito? Voi face tot ce-mi ceri.

— Roagă-te întâi să ai putere, apoi trebuie să bei sângele meu demonic, să-l laşi să pătrundă în corpul tău curat şi botezat! Trebuie să bei sângele meu, ca să-mi eliberezi sufletul de vrajă! După aceea îl vei vârsa, aşa cum ai vărsat poţiunile pe care ţi le-am dat şi care nu ţi-au făcut râu. Vei face acest lucru pentru mine? Vei scoate otrava din mine?

Mi-am amintit de senzaţia de greaţă, de substanţa dezgustătoare pe care o vărsasem la mănăstire. Mi-am amintit de bâl- bâiala mea îngrozitoare şi de nebunie.

— Fă acest lucru pentru mine!

Era lipită de mine, aşa încât puteam să-i simt inima cum i se zbătea în piept; îmi simţeam şi propriile bâtâi ale inimii şi pâ- rea că nu mai fusesem cuprins niciodată de o toropeală atât de plăcută. Degetele mi-au fost străbătute de un fior. Aveam senzaţia că eram întins pe o stâncă în pajiştea noastră şi palmele mele ar fi descoperit pietrişul dur, dar apoi am simţit tijele strivite ale florilor şi am desluşit straturile de irişi roşii şi albi.

Şi-a ridicat capul.

— Pentru numele lui Dumnezeu, pentru salvarea ta, o să

beau orice otravă îmi dai. O să scot tot sângele aşa cum se scoate puroiul dintr-o rană infectată, ca să te scap de această povară îngrozitoare ca o boală. Dă-mi sângele tău!

Mă privea cu o expresie împietrită pe chipul ei atât de firav şi de alb.

— Trebuie să ai curaj, iubirea mea! Ai curaj, câci mai întâi trebuie să facem loc pentru această otravă!

S-a cuibărit în braţele mele şi i-am simţit muşcătura pe gât.

— Mai rezistă încă puţin!

— Încă puţin? Am şoptit. Ursula, priveşte în sus, spre rai şi iad, priveşte spre cer! Stelele sunt ca nişte globuri de foc aninate acolo de îngeri!

Dar cuvintele mele erau nefireşti şi fără sens; parcă nu răsuna decât ecoul în urechile mele. Întunericul mă învăluise, iar când mi-am ridicat mâna aveam senzaţia că era înfăşurată într-o plasă aurie, iar eu parcă îmi zăream din depărtare degetele înfăşurate în ţesătura aurie.

Pajiştea a fost apoi inundată dintr-o dată de lumina soarelui. Aş fi vrut să mă smulg din loc, să mă ridic în picioare, să-i arăt că a răsărit soarele şi că ea nu a păţit nimic. Dar eram contopit de valuri de plăceri divine şi copleşitoare care mă cutremurau, ridicându-se din măruntaiele mele, culminând într-un sentiment magnific şi ameţitor.

Când dinţii ei s-au desprins din carnea mea, era ca şi cum sufletul ei mi-ar fi pătruns în toata fiinţa, în toate organele, care fuseseră cândva ale unui copil, iar acum erau ale unui bărbat.

— Nu te opri, iubito!

Soarele dansa orbitor între ramurile castanilor. Ea a deschis gura şi un şuvoi de sânge s-a prelins printre buzele ei, ca un sărut întunecat.

— Bea, Vittorio!

— Iau toate păcatele tale asupra mea, copilul meu divin!

Dumnezeu să mă ajute. Dumnezeu să aibă milă de mine, Mastema!

Dar cuvintele mi s-au oprit în gât. Gura mi-era plină de sânge, care nu se asemăna deloc cu fiertura cunoscută, ci avea dulcea savoare pe care mi-o dăduse ea pentru prima dată într-un sărut copleşitor. Doar că de data aceasta sângele venea ca un torent.

Braţele ei erau strânse în jurul meu şi m-au ridicat. Sângele acesta părea că nu circula prin vene, ci se dispersase în întregul meu trup, în membre, în umeri, în piept, fâcându-mi inima să bata cu putere. M-am uitat spre soarele care sclipea jucăuş şi i-am simţit pletele mătăsoase mângâindu-mi pleoapele, dar am reuşit să privesc printre cosiţele ei blonde. Abia răsuflăm.

Sângele mi s-a scurs spre picioare, pâna în vârful degele lor. Corpul îmi era plin de energie. Mădularul meu era lipit de corpul ei, şi i-am simţit încă o data greutatea delicată de felină, braţele arcuite care mă îmbrăţişau, înlânţuindu-mă, buzele lipite de ale mele.

Ochii mei s-au zbătut puţin, apoi am reuşit să-i deschid larg. Lumina mi-a invadat vâzul, apoi am avut senzaţia că începe să se estompeze. S-a estompat, iar suspinele mele se auzeau din ce în ce mai tare, inima bâtându-mi puternic să-mi spargă pieptul. Toate sunetele care ieşeau din corpul meu transformat şi mult mai puternic, plin de sângele ei, rezonau în ecou de parcă nu ne-am fi aflat pe pajişte, ci între pereţii de piatră.

Pajiştea dispăruse sau poate nu existase niciodată. Lumina nu răzbătea decât dintr-un petic, de undeva de sus. Zăceam în cripta. M-am ridicat, aruncând-o la o parte, iar ea a ţipat de durere. Am sărit în picioare şi m-am uitat la mâinile mele nefiresc de albe. M-am simţit cuprins de o foame îngrozitoare, de o putere de neînvins, de o dorinţă să urlu. M-am uitat spre lumina purpurie de deasupra şi am strigat.

— M-ai transformat! M-ai făcut asemenea ţie!

Ursula suspina. M-am întors spre ea. Ea s-a dat înapoi, ducându-şi mâna la gură, plângând şi ferindu-se din calea mea. Fugea de mine ca un şobolan, în jurul criptei, ţipând.

— Nu, Vittorio! Nu-mi face rău! Am făcut-o pentru noi! Acum suntem liberi! Dumnezeu să mă ajute!

Apoi a zburat spre trapă, trecând chiar printre braţele mele întinse. Zburase în capela de deasupra.

— Vrăjitoare, monstru ce eşti! M-ai păcălit cu viziunile tale, cu farmecele tale! M-ai făcut asemenea ţie!

Urletele mele răsunau amarnic în timp ce orbecăiam în întuneric să-mi găsesc sabia, apoi luându-mi avânt am făcut şi eu saltul printre suliţe, ajungând deasupra, pe podeaua bisericii unde ea zăcea cu ochii în lacrimi în faţa altarului. S-a dat înapoi spre maldărul de flori roşii care abia se zăreau în lumina lunii ce pătrundea prin ferestrele întunecate.

— Vittorio, nu mă ucide, te rog! Sunt un copil ca şi tine!

Am lovit-o cu furie, iar ea s-a rostogolit până la capătul celălalt al sanctuarului. Cuprins de mânie am lovit statuia lui Lucifer cu sabia. S-a clătinat, apoi s-a prăbuşit pe dalele de marmură ale lăcaşului blestemat.

— Nu mă ucide! Dacă o faci, mă vei trimite în iad!

— Vrăjitoare! Acum sunt însetat ca tine şi simt mirosul sclavilor din colivia voastră. Simt mirosul sângelui! Blestemată să fii!

Îngenuncheasem alături de ea. Zăceam pe lespezile de marmură, împingând la o parte fragmentele sfărâmate ale hidoasei statui. Am sfâşiat cu sabia dantela postavului şi am dărâmat florile roşii care s-au prăvălit peste mine, îngropându-mi faţa în petalele lor de catifea.

S-a lăsat o linişte dureroasă, sfâşiată doar de suspinele mele. Simţeam noua putere pe care o dobândisem chiar şi în timbrul vocii, iar braţele mele ţineau acum sabia cu uşurinţă fără a mai simţi oboseala. Nu mai simţeam nicio

durere, iar marmura care ar fi trebuit să pară rece era o binecuvântare răcoroasă pentru trupul meu. Ursula îmi dăruise această putere.

M-a copleşit dintr-o dată o mireasmă şi am privit în sus. Era chiar alături de mine, tandră şi iubitoare, cu ochii sclipitori ca două stele, tăcută şi incapabilă să mă judece. Ţinea în braţe un copil cu minţile rătăcite, care nu ştia în ce pericol se află. Îmi părea la fel de fraged şi ademenitor asemenea unui purcel fript odinioară. Sângele său părea a pulsa în vene doar pentru mine. Ursula l-a aşezat în faţa mea.

Era golaş şi îşi sprijinea coapsele de câlcâie; pieptul rozaliu i se zbătea rapid, iar părul lung şi negru îi înconjura chipul nevinovat. Părea să viseze sau poate scruta întunericul, căutându-şi îngerii.

— Bea, iubitule, bea sângele lui! apoi vei avea puterea de a mă duce la preot pentru confesiune!

Am zâmbit. Dorinţa de a sfâşia copilul pe care mi-l adusese drept ofrandă era insuportabilă. Dar de-aici înainte trebuia să găsesc o nouă măsură pentru puterea mea de îndurare, nu-i aşa? M-am ridicat, sprijinindu-mă în coate, şi am privit-o.

— La preot? Acolo crezi tu că vom merge? Aşa, pur şi simplu?

Lacrimile porniră a-i curge iar pe obraji.

— Nu chiar acum, nu! A scuturat ea descurajată din cap.

L-am apucat şi i-am sucit gâtul, sorbind cu nesaţ. Nu a scos niciun sunet. Nu a simţit nicio durere, nu a scăpat un singur suspin.

„Oare poţi uita vreodată prima victima?”, mă gândeam.

M-am preumblat toata noaptea prin colivie, devorând, ospătându-mă şi sfâşiindu-le gâturile fragede, luând ceea ce-mi trebuia de la fiecare, trimiţându-i în rai sau în iad; eram legat de ea şi de acest pământ, iar ea se ospăta alături de mine cu graţie, ascultându-mi gemetele şi suspinele,

sărutându-mă şi încercând să mă înduplece cu lacrimile ei când mă vedea cuprins de furie.

— Ieşi de-acolo! Am strigat.

Era chiar înainte de răsăritul soarelui. I-am spus că nu vreau să mai petrec nicio clipă sub acele turnuri ascuţite, în acel locaş al groazei, al râului, în care mă născusem întru păcat.

— Ştiu o peşteră, departe, în josul muntelui, dincolo de păşuni.

— Undeva unde se află şi o pajişte adevărată?

— Sunt pajişti nenumărate în acest ţinut, iubitule! Sunt împodobite cu flori care strălucesc în lumina lunii pentru ochii noştri tot aşa cum strălucesc şi ziua, în razele soarelui, pentru toţi muritorii. Nu uita că luna e a noastră. Iar mâine noapte, trebuie să te gândeşti la preot…

— Nu mă face să râd. Învaţă-mă să zbor. Înconjoară-mă cu braţele tale şi arată-mi cum să mă arunc în gol de pe ziduri fără să păţesc nimic. Nu-mi mai vorbi de preoţi! Nu mă mai batjocori!

— Trebuie să te gândeşti la un preot, la confesiune! Ne vom întoarce în Santa Maddalana când toţi dorm şi vom da foc oraşului! A continuat ea cu ochii înotând în lacrimi de iubire.

13

Mireasa-fecioară

Nu am incendiat Santa Maddalana. Tentaţia vânătorii a fost prea mare.

În cea de-a treia noapte, încetasem să mai plâng la răsăritul soarelui, când ne închideam împreună, îmbrăţişaţi, în peştera noastră ascunsă. Tot atunci, locuitorii oraşului ştiau deja ce năpastă se abătuse asupra lor; înţeleseseră că pactul încheiat cu Diavolul se întorsese împotriva lor şi erau cuprinşi de panică. Mare mi-a fost plăcerea să-i păcălesc într-un joc fără sfârşit, să mă ascund în umbra străzilor întortocheate şi să deschid fără greutate cele mai complicate lacăte.

La orele dimineţii, când nimeni nu îndrăznea să mişte, iar bunul preot franciscan se afla îngenuncheat în chilia sa, rugându-se la Dumnezeu pentru a putea înţelege ce se

întâmpla – doar nu l-aţi uitat pe preotul cu care mă împrietenisem la han, care mâncase împreuna cu mine şi care mă prevenise de răul ce mă aştepta, dar cu blândeţe, nu cu răutate ca fratele său dominican –, atunci mă strecuram şi eu în biserica franciscană şi mă rugam.

Îmi spuneam în fiecare noapte ceea ce-şi spune fiecare bărbat când se întinde alături de amanta sa desfrânată: „încă o noapte, Doamne, şi mă duc să mă spovedesc! Încă o noapte de fericire şi mă voi întoarce la soţia mea!”

Oamenii din Santa Maddalana nu aveau nicio şansă în faţa noastră. Deprinderile pe care nu le căpătasem în mod natural sau prin experienţă mi le inocula iubita mea Ursula, cu răbdare şi graţie. Puteam să citesc în mintea celor din jur, puteam să descopăr un păcătos şi să-l distrug într-o clipită, exact aşa cum sorbeam sângele unui negustor prea leneş, care îşi dăruise copiii neprihăniţi misteriosului Lord Florian, pentru a păstra pacea.

Într-o noapte am descoperit că oamenii pătrunseseră ziua în castelul abandonat. Am găsit urmele celor care intraseră în mare grabă, fără a fura sau deranja ceva de la locul său. Cu siguranţa îi speriaseră îngrozitor divinităţile terifiante care se ridicau de-o parte şi de alta a altarului lui Lucifer. Nu luaseră nici sfeşnicele de aur, nici vechiul tabernacul, în care am dibuit cu mâna o inimă omenească uscată.

La ultima noastră vizită la Curtea Pocalului de Rubin, am luat capetele arse ale vampirilor din pivniţa cea adâncă şi le-am aruncat ca pe nişte pietre prin vitraliile colorate. Secretul teribil al castelului a dispărut cu desăvârşire. Am rătăcit alături de Ursula prin dormitoarele castelului, pe care nu le mai văzusem până atunci şi nici n-aş fi putut să mi le imaginez, iar ea mi-a arătat camerele în care adepţii Curţii se adunau să joace zaruri sau şah şi să asculte muzică. Am mai văzut ici şi colo dovezi ale unor furturi neînsemnate – o pătură smulsă de pe un pat sau câte o

pernă căzută pe podea. Dar era clar că teama oamenilor fusese mai mare decât lăcomia lor. Luaseră prea puţine din castel.

Am continuat sa îi vânăm, învingându-i cu isteţime, până când au început să părăsească Santa Maddalana. Am descoperit magazinele deschise când ne plimbam noaptea pe străzile pustii; ferestrele nu mai erau ferecate, leagănele erau goale. Biserica dominicană fusese devastată şi părăsită, iar altarul de piatră dispăruse. Preoţii cei laşi, cărora nu le acordasem privilegiul unei morţi rapide, îşi părăsiseră turma.

Jocul devenise cu atât mai plăcut pentru mine. Cei care rămăseseră erau puşi pe harţă şi erau prea avari pentru a renunţa la avuţia lor. Era uşor să-i deosebeşti pe cei inocenţi, care credeau în puterea luminii de veghe sau a sfinţilor, de cei care încheiaseră pactul cu Diavolul şi acum se păzeau pe întuneric cu sabia în mână.

Îmi plăcea să le vorbesc, să îi provoc, în timp ce îi omoram.

— Credeai că jocul tău va dura la nesfârşit? Credeai că demonii pe care îi hrăneai nu s-ar hrăni niciodată din carnea ta?

Cât despre Ursula, ea nu era în stare să suporte vânătoarea mea. Nu suporta spectacolul suferinţei. Comuniunea Sângelui prin care trecea odinioară la castel îi fusese suportabilă datorită muzicii, a mirosului de tămâie şi a autorităţii supreme a lui Florian şi a lui Godric, care o conduceau pas cu pas.

Noapte de noapte, pe măsură ce oraşul se golea, iar fermele rămâneau abandonate, pe măsură ce Santa Maddalana, locul în care îmi făcusem ucenicia, decădea din ce în ce mai mult, Ursula a căpătat obiceiul de a-i desfăta pe copiii orfani. Adeseori o găseam aşezată pe treptele bisericii, cu un copil în braţe, cântându-i şi spunându-i poveşti în franceză.

Alteori le cânta în latină, cântece vechi ale vremurilor sale, vechi de peste două sute de ani, sau îmi povestea despre luptele din Franţa şi Germania, ale căror nume nu însemnau nimic pentru mine.

— Nu te mai juca cu copiii! îşi vor aminti! Ne vor ţine minte!

Au trecut vreo două săptămâni până când comunitatea a fost distrusă pentru totdeauna. Au mai rămas doar orfanii şi câţiva bătrâni, alături de călugărul franciscan şi de tatăl său, omul mărunţel care stătea noaptea în camera sa şi juca cărţi de unul singur, de parcă nu ar fi ştiut ce se întâmplă în jurul său.

În cea de-a cincisprezecea noapte, când am ajuns în oraş, ne-am dat seama că nu mai rămăseseră decât două persoane. Îl auzeam pe bătrânel cântând de unul singur în hanul pustiu care rămăsese cu porţile larg deschise. Era beat, iar ţeasta lui pleşuvă şi rozalie strălucea în lumina unei lumânări. Împărţea cărţile pe masă, aruncându-le în cerc; era un joc numit „ceasul”.

Preotul franciscan se afla alături de el. Ne-a privit fără teamă când am intrat în han. Eram copleşit de foame şi simţeam tentaţia puternică a sângelui lor.

— Nu ţi-am spus niciodată cum mă numesc, nu-i aşa? M-a întrebat.

— Nu, părinte, nu mi-ai spus.

— Fra Joshua este numele meu. Fraţii mei din comunitate s-au întors la Assisi şi au luat şi copiii cu ei. E o călătorie lungă spre sud.

— Ştiu, părinte. Am fost la Assisi. M-am rugat la altarul Sfântului Francisc. Spune-mi, părinte, vezi îngeri în jurul meu atunci când mă priveşti?

— De ce să văd îngeri? Văd frumuseţe şi o tinereţe împietrită pe chipurile voastre albe ca fildeşul. Dar îngeri nu văd. N-am văzut niciodată, mi-a răspuns uitându-se când la mine, când la Ursula.

— Eu am văzut cândva îngeri. Pot să mă aşez?

— Fă ce doreşti.

Ne-a urmărit, aşezându-se mai bine pe scaunul său tare de lemn; eu m-am aşezat în faţa lui, ca în ziua aceea de odinioară, doar că acum nu ne mai aflam în bătaia soarelui, ci înăuntru, chiar în han, unde lumânările dădeau mai multă lumină şi mai multă căldură.

Ursula s-a uitat la mine uluită. Nu ştia ce gânduri am. Nu o văzusem niciodată vorbind cu o fiinţă umană cu excepţia mea şi a copiilor cu care se juca, cu alte cuvinte vorbea doar cu aceia pentru care simţise compasiune sau pe care nu intenţiona să-i omoare.

Nu puteam ghici ce părere avea despre preotul franciscan şi despre fiul acestuia. Bătrânul câştiga la jocul de cărţi.

— Uite, vezi? Ţi-am spus! Norocul nostru.

A strâns cârţile slinoase pentru a începe un nou joc.

Preotul s-a uitat la el cu ochii larg deschişi, de parcă nu se putea reculege, nici măcar pentru a-l păcăli sau pentru a-l linişti pe tatăl său, apoi s-a uitat la mine.

— Am văzut îngerii aceştia în Florenţa. I-am dezamăgit, mi-am rupt legământul pe care-l făcusem, mi-am pierdut sufletul.

S-a întors brusc spre mine.

— De ce prelungeşti aceste clipe?

— Nu vreau să vă fac rău. Nici însoţitoarea mea nu vă va răni.

Am suspinat. Acesta era momentul când, într-o astfel de conversaţie, m-aş fi întins şi mi-aş fi umplut paharul. Dar acum o sete nepotolită mă devora. Mă întrebam dacă şi Ursula suferea la fel de mult. M-am uitat la vinul preotului, care pentru mine nu mai reprezenta nimic, apoi m-am uitat la chipul lui, care transpira la lumina lumânării şi am continuat:

— Vreau să ştii că am văzut aceşti îngeri şi le-am vorbit.

Au încercat să mă ajute să-i distrug pe monştrii care puseseră stăpânire peste oraş şi peste sufletele locuitorilor. Vreau să ştii tot, părinte!

— De ce fiule? De ce îmi spui mie aceste lucruri?

— Pentru că şi ei au fost cândva frumoşi şi au fost la fel de adevăraţi ca mine şi ca tine. Doar ne-ai văzut. Ai văzut multe lucruri izvorâte din iad. Ai văzut trândăvie, trădare, laşitate şi înşelăciune. Ceea ce vezi acum în faţa ta sunt nişte vampiri damnaţi. Vreau să ştii că eu am văzut cândva îngeri adevăraţi, magnifici, care erau mai minunaţi decât îi voi putea descrie eu vreodată.

M-a privit gânditor câteva clipe, apoi s-a uitat la Ursula care stătea tulburata alături de mine, temându-se că voi suferi din nou fără rost, apoi a spus:

— De ce i-ai dezamăgit? De ce au venit cu tine şi, dacă ai primit ajutor de la îngeri, de ce ai eşuat?

Am ridicat din umeri şi am zâmbit.

— Din cauza iubirii.

Nu mi-a răspuns.

Ursula şi-a plecat capul pe braţul meu. Am simţit pletele ei atingându-mă când s-a rezemat cu toată greutatea de mine.

— Iubirea! A repetat preotul.

— Da, şi pentru onoare!

— Onoare, zici!

— Nimeni nu mă va înţelege. Dumnezeu nu mă va ierta, dar este adevărat. Ce ne desparte, părinte, pe mine şi pe femeia de lângă mine de lumea ta? Ce hău se cască între tine, preotul cel cinstit, şi noi, cei doi demoni?

Bătrânelul a început dintr-o dată să chicotească. Avea un rând bun de cărţi.

— Ia te uită! A strigat el, plesnind cărţile cu dosul degetelor.

S-a uitat la mine cu ochii săi inteligenţi.

— Eu ştiu răspunsul la întrebarea ta.

— Chiar aşa? Ştii răspunsul? L-a întrebat preotul.

— Bineînţeles, a răspuns el tăâgând încă o carte. Ceea ce îi desparte pe ei acum de o confesiune adevărată este slăbiciunea şi frica de iad, în cazul în care vor renunţa la vieţile lor.

Preotul s-a uitat uluit la tatăl său, cum, de altfel, am făcut şi eu. Ursula nu a rostit niciun cuvânt. Apoi m-a sărutat pe obraz.

— Hai să plecăm acum! Santa Maddalana nu mai există. Să mergem!

Am privit în jur, în camera întunecată a hanului. Am zărit butoaiele cele vechi. M-am uitat uimit şi cu o tristeţe nesfârşită la toate lucrurile pe care le puteau atinge şi le puteau folosi oamenii. Am surprins cu privirea mâinile mari ale preotului, care stăteau împreunate pe masă în faţa mea, firele de păr de pe mâinile lui, apoi buzele sale groase şi ochii săi melancolici şi umezi.

— Vei primi acest secret al meu? Secretul îngerilor mei pe care i-am văzut? Tu vezi bine ce sunt eu şi îţi dai seama că ştiu ce vorbesc. Le-am văzut aripile şi halourile, şi chipurile albe, şi sabia lui Mastema cel puternic. Ei m-au ajutat să pătrund în castel şi să-i distrug pe toţi demonii, mai puţin această mireasă-fecioară care îmi aparţine.

— Mireasă-fecioară... a şoptit ea.

Cuvintele mele i-au făcut o nespusă plăcere. S-a uitat la mine melancolică, murmurând încet o arie demodată, un cântecel de pe vremea ei. Apoi mi-a şoptit hotărâtă, strângându-mă de braţ:

— Haide, Vittorio, lasă-i pe aceşti oameni în pace! Vino să-ţi povestesc cum am fost, într-adevăr, o mireasă-fecioară. Aşa a fost, să ştii. Au venit la castelul tatălui meu şi m-au cumpărat. Au zis că trebuie să fiu o fecioară. Moaşele au venit cu o căldare de apă caldă, iar ei m-au cercetat şi au hotărât că eram într-adevăr fecioară. Doar atunci m-a acceptat Florian. Am fost mireasa lui.

Preotul se uita fix la ea, de parcă ar fi rămas ţintuit în loc. Bătrânul ridica din când în când privirea, cu o expresie veselă, dând din cap pe măsură ce ea îşi depăna povestea, şi continua să joace cărţi.

— Vă puteţi da seama cât de îngrozită am fost?

S-a uitat la mine scuturându-şi pletele şi despletindu-şi părul din cozile în care şi-l prinsese mai devreme.

— M-am urcat în patul conjugal şi mi-am vzut mirele, acea creatura palidă, un mort, la fel de urât pe cât vă părem noi acum!

Preotul nu i-a răspuns nimic. Ochii ei s-au umplut de lacrimi. Era un spectacol uman înduioşător. Lacrimile păreau nişte ornamente cristaline pe chipul ei catifelat, cu gura cărnoasă şi obrajii plini.

— Am fost dusă într-o capela părăsită, plină de păianjeni şi de viermi; m-a dezbrăcat şi m-a posedat chiar acolo, în faţa altarului devastat; astfel am devenit mireasa lui.

Mi-a dat drumul braţului, îmbrăţişându-mă apoi graţios.

— Am avut un voal lung, foarte frumos, şi o rochie din cea mai fină mătase, pe care a rupt-o de pe mine. M-a posedat mai întâi cu mădularul său sterp, apoi cu colţii săi de vampir, asemănători cu aceştia pe care îi am şi eu acum. Ce nuntă am avut! Iar tatăl meu m-a vândut fără remuşcare!

Lacrimile se prelingeau fără oprire pe obrajii preotului. M-am uitat la chipul ei care se transformase din cauza durerii şi a furiei, furie împotriva demonului pe care îl omorâsem deja, furie care speram să ajungă până la el, în străfundurile înnegurate ale iadului, şi să-l înfiereze fără milă. Nu am rostit niciun cuvânt. Ea şi-a înălţat capul, ridicând din sprâncene.

— S-a plictisit de mine după un timp, dar niciodată n-a încetat să mă iubească. Era nou la Curtea Pocalului de Rubin pe vremea aceea: era un tânăr senior care nu pierdea nicio ocazie de a-şi spori puterile şi de a avea

aventuri noi. Mai târziu, când i-am cerut să-l cruţe pe Vittorio, nu m-a putut refuza din cauza jurămintelor pe care le-am schimbat pe altarul de piatră. După ce l-a lăsat pe Vittorio să plece, după ce l-a alungat în Florenţa, convins că va înnebuni şi că va fi pierdut, Florian mi-a închinat cântece de nunta. Mi-a cântat vechi poeme, de parcă ar fi vrut să reînvie iubirea noastră.

Mi-am acoperit fruntea cu mâna dreaptă. Nu mai suportam lacrimile de sânge ce mi se prelingeau pe obraji. Nu mai suportam să-mi imaginez povestea pe care o spunea şi pe care parcă o vedeam ilustrată de Fra Filippo. Preotul a fost cel care a rupt tăcerea:

— Nu sunteţi decât nişte copii.

— Da, vom fi veşnic copii. Dar şi Florian a fost cândva doar un tânăr.

— L-am văzut o dată. Doar o dată, a continuat preotul cu vocea sa tânguitoare.

— Şi ai ştiut cine este?

— Am ştiut că n-am nicio putere asupra lui şi că toată credinţa mea era în van. Am ştiut că erau la mijloc nişte legături pe care eu nu le puteam rupe.

— Să mergem, Vittorio! Să nu-l mai facem să plângă! Hai să mergem! Nu avem nevoie de sânge în seara asta şi nu vrem să le facem râu.

— Da, iubito! Părinte, am vrut să-ţi dăruiesc mărturia mea. Primeşte, părinte, singurul lucru neprihănit pe care-l mai posed: mărturia că mi-am văzut îngerii păzitori şi că m-au ajutat când am fost slab.

— Dar nu vreţi iertarea păcatelor? Vittorio, Ursula, primiţi iertarea păcatelor de la mine!

— Nu, părinte, nu putem s-o primim. Nu vrem, i-am răspuns.

— De ce?

— Pentru că intenţionăm să păcătuim din nou cât de curând, m-a completat cu blândeţe Ursula.

14

Prin fereastra întunecată

Ursula nu minţise. În noaptea aceea ne-am dus la castelul tatălui meu. Pentru noi călătoria n-a fost dificila, dar pentru un muritor era o distanţă de mulţi kilometri. Acolo nu ajunsese vestea că ameninţarea nopţii, vampirii lui Florian, dispăruse, într-adevâr, fermele noastre erau încă părăsite, din cauza poveştilor de groază care se răspândiseră din om în om, spuse de cei care fugiseră peste dealuri din Santa Maddalana.

Nu mi-a luat mult să-mi dau seama că măreţul palat al familiei mele fusese ocupat. O hoarda de soldaţi şi funcţionari îl luase în stăpânire. Când ne-am strecurat noaptea dincolo de zidurile înalte, am constatat ca membrii familiei mele fuseseră îngropaţi cum se cuvine sau fuseseră aşezaţi sub lespezi de piatră, în cripta de sub capelă. Toate bunurile gospodăriei, toate bogăţiile fuseseră luate. Mai rămăseseră prea puţini dintre cei care probabil că porniseră deja spre sud.

Cei câţiva oameni care dormeau în oficiul intendentului tatălui meu erau cei care administrau conturile la banca

Medici; mergând pe vârfuri în lumina slabă, am examinat cele câteva documente pe care le lăsaseră afară pentru a se usca cerneala.

Toată moştenirea lui Vittorio di Raniari fusese strânsă şi catalogată şi urma să fie dusă la Florenţa pentru a fi încredinţată lui

Cosimo, până când Vittorio avea să împlinească 24 de ani şi îşi putea purta singur de grijă ca un bărbat adevărat.

În barăci dormeau câţiva soldaţi, iar în grajduri erau cai. Câţiva scutieri şi servitori dormeau aproape de stăpânii lor. Castelul, nefiind punct strategic pentru autorităţile milaneze, germane, franceze sau papale, nu urma să mai fie renovat, ci închis. Înainte de răsărit, după ce mi-am părăsit căminul copilăriei, am mers la mormântul tatălui meu. Ştiam că mă voi întoarce cândva aici. Ştiam că pădurea avea să se întindă pe versanţii muntelui. Ştiam că iarba va creşte înaltă printre crăpăturile pietrelor. Ştiam că oamenii vor ocoli castelul, aşa cum se întâmplă întotdeauna cu locurile aflate în ruină. Ştiam că aveam să mă întorc aici.

În noaptea aceea, am căutat împreună cu Ursula tâlhari care se ascundeau, de obicei, în pădure. I-am prins şi i-am dat jos de pe cai, apoi a urmat un ospăţ destrăbălat.

— Unde mergem acum, seniore? M-a întrebat mireasa mea spre dimineaţă.

Găsiserăm o peşteră în care să ne adăpostim, un locaş ascuns, plin de mărăcini care abia ne zgâriau pielea rezistentă, în spatele unui mare tufiş de afine, care ne ascundea de privirile nedorite şi de lumina soarelui.

— Mergem la Florenţa, iubito. Trebuie să merg acolo. Pe străzile marelui oraş nu vom suferi niciodată de foame şi vom descoperi multe şi minunate lucruri, pe care trebuie să le vedem cu ochii noştri.

— Ce lucruri, Vittorio?

— Picturi, iubito. Trebuie să văd îngerii din picturi. Trebuie să îi înfrunt…

Era bucuroasă. Nu văzuse niciodată Florenţa. În tot acest timp în care i se impuseseră ritualuri antice şi orânduirea curtenească, ea nu părăsise munţii niciodată; alături de mine, visa la libertate, la nuanţe strălucitoare de albastru, verde şi auriu, care să sfideze hainele de un roşu-închis pe care încă le mai purta. Ea stătea cu toată încrederea alături de mine, dar eu nu mai credeam în nimeni şi în nimic.

Mă mulţumeam doar să sorb fiecare picătură de sânge uman de pe buzele mele şi mă întrebam cât va mai dura până când cineva avea să-mi reteze capul cu o lovitură precisă de sabie.

15

Concepţia imaculată

Florenţa era în fierbere.

„De ce?”, m-am întrebat.

Era trecut de ora stingerii, pe care nimeni nu o respecta cu adevărat, iar în faţa la Santa Maria Maggiore se strânseseră o mulţime de studenţi care ascultau discursul unui umanist care susţinea că Fra Filippo nu era un mare păcătos.

Treceam neobservaţi. Ne hrăniserăm mai înainte în ţinuturile din preajmă şi purtam mantale grele – nu eram decât nişte chipuri palide.

Am intrat în biserica. Mulţimea se strânsese până aproape de uşi.

— Ce s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat cu marele pictor?

— Acum chiar că a dat de necaz! Mi-a răspuns un bărbat care nici măcar nu s-a uitat la mine sau la silueta subţiratică a Ursulei care se sprijinea de mine.

Bărbatul era preocupat să-l asculte pe vorbitorul aflat în faţă, a cărui voce răsuna cu putere asupra naosului foarte spaţios.

— Ce a făcut?

Neprimind niciun răspuns, mi-am făcut loc în mijlocul mulţimii al cărei miros mă îmbăta, trăgând-o şi pe Ursula după mine. Era încă sperioasă într-un oraş atât de mare şi nu mai văzuse o catedrală atât de impunătoare de vreo două sute de ani.

Am adresat aceeaşi întrebare şi unor studenţi care s-au întors pe dată să-mi răspundă, doi băieţi bine îmbrăcaţi, cam de 18 ani, *giovani,* cum ar fi numiţi ei în Florenţa, adică o vârstă dificilă, când eşti prea mare ca să mai fi copil, dar prea tânăr pentru a fi bărbat.

— I-a cerut unei călugăriţe frumoase să-i pozeze pentru altarul pe care îl picta, imaginând-o pe Fecioară, asta a făcut, mi-a spus primul, un băiat cu părul negru şi ochi

mari, privindu-mă cu un zâmbet în colţul gurii. A dorit-o ca model, a cerut mănăstirii să o aleagă în numele său, pentru a picta o Fecioară perfectă şi…

— … şi a fugit cu ea! L-a întrerupt celălalt. A furat-o din mănăstire şi a fugit cu ea şi cu sora ei de sânge. Apoi s-a instalat împreună cu ele chiar deasupra atelierului lui. Adică un călugăr şi două călugăriţe. Trăieşte cu Lucrezia Buti în păcat, o pictează ca Fecioară pe altar şi nu-i pasă de nimeni.

Mulţimea din jurul nostru se agita şi se înghiontea.

Ne cereau să tăcem. Studenţii râdeau în hohote.

— Dacă nu-l avea pe Cosimo de partea lui… a început primul student, coborându-şi vocea într-o şoaptă supusă, dar rău intenţionată.

— … îl arestau până acum! Familia ei l-ar fi tras cu siguranţă la răspundere, dacă nu şi călugării carmeliţi, alături de întregul oraş.

Celălalt student a clătinat din cap şi şi-a înăbuşit râsul cu dosul palmei.

Vorbitorul care se afla departe, în faţă, îi sfătuia pe toţi să-şi păstreze calmul, să lase rezolvarea acestui scandal revoltător pe seama autorităţilor, pentru că se ştia că în întregul oraş nu s-ar mai fi găsit un pictor de talia lui Fra Filippo, iar Cosimo avea să se ocupe de această problemă la timpul potrivit.

— A fost mereu un om chinuit!

— Chinuit, am şoptit.

Chipul lui mi-a revenit deodată clar în minte: era călugărul pe care-l zărisem cu câţiva ani înainte în vila lui Cosimo din Via Larga, omul care se străduise cu atâta patima să fie liber, să fie cu femeia iubita pentru un scurt timp. Eram sfâşiat de un conflict interior şi de cea mai întunecata spaimă: „Numai de nu i-ar face niciun rău”.

— Nu poţi decât să te întrebi… am auzit o voce dulce în ureche.

M-am întors, dar n-am văzut pe nimeni care mi-ar fi putut vorbi.

Ursula s-a uitat şi ea în jur.

— Ce se întâmplă, Vittorio?

Şoapta s-a auzit din nou, imaterială şi intimă:

— Nu poţi decât să te întrebi unde erau îngerii lui păzitori în ziua în care a comis o astfel de nebunie!

M-am răsucit într-un gest nebun, căutând să aflu de unde provenea vocea. Oamenii se îndepărtau de mine, gesticulând iritaţi. Am apucat-o pe Ursula de mână şi ne-am repezit spre uşi.

Doar când am ajuns afară în piaţeta, inima mea a revenit la ritmul ei normal. Nu ştiam că după ce primisem acest sânge nou, mai puteam simţi neliniştea, durerea şi teama.

— Auzi! Să fugă cu o călugăriţă ca să picteze Fecioara! Am urlat eu.

— Nu plânge, Vittorio!

— Nu-mi vorbi de parcă aş fi fratele tău mai mic!

După ce i-am adresat aceste cuvinte, m-am simţit cuprins de ruşine. Ea a rămas trăsnită, de parcă i-aş fi tras o palmă. I-am strâns degetele şi le-am sărutat.

— Îmi pare rău, Ursula, îmi pare rău!

Am tras-o apoi după mine.

— Unde mergem?

— La casa lui Fra Filippo, la atelierul lui. Nu îmi mai pune întrebări acum!

În câteva clipe am găsit drumul; ecoul paşilor noştri răsuna pe strada goală. Am ajuns în faţa unor uşi închise, iar lumină nu se zărea decât la etajul trei, de parcă ar fi vrut să o ascundă la înălţime pe iubita lui.

Aici nu se adunase nicio mulţime. Din întuneric, cineva a aruncat cu o mână de noroi în uşile ferecate, apoi altcineva a lansat o salvă de pietre. Eu m-am dat înapoi, protejând-o pe Ursula, şi am urmărit cum un trecător s-a repezit înainte, preferind insulte către magazin. În cele din urmă, m-am

rezemat de peretele opus, uitându-mă în gol, şi am auzit clopotul grav al bisericii sunând de trei ori la ora 11 noaptea, ceea ce însemna că toată lumea trebuia să părăsească străzile.

Ursula mă aştepta fără să rostească un cuvânt, observând în tăcere că am privit în sus şi am văzut şi ultima lumină de la fereastra lui Fra Filippo stingându-se.

— Eu sunt vinovat. Eu i-am răpit îngerii de lângă el. De-aceea a făcut aşa o nebunie. Şi pentru ce? Ca să te am pe tine, aşa cum el o are pe călugăriţa aceea?

— Nu ştiu ce vrei să spui, Vittorio. Pentru mine preoţii şi călugăriţele nu reprezintă nimic. Eu nu ţi-am spus niciodată vreun cuvânt care să te rănească, dar voi spune acum. Nu ştiu de ce stai şi plângi pentru aceşti muritori pe care i-ai iubit. Acum suntem uniţi şi niciun legământ bisericesc sau preoţesc nu ne desparte. Să plecăm de aici, iar când vei dori să-mi arăţi tablourile acestui pictor la lumina luminării, doar atunci să mă aduci aici, să-i văd pictaţi pe pânză pe îngerii despre care mi-ai vorbit.

Am fost uimit de fermitatea ei. I-am sărutat mâna şi am rugat-o să mă ierte, strângându-i palma la piept.

Nu ştiu cât am stat acolo împreună. S-au scurs multe clipe. Am auzit susurul apei, apoi am deslușit nişte paşi în depărtare, dar erau lucruri fără importanţă, petrecute pe fundalul nopţii în aglomerata Florenţa, cu palatele sale înalte, cu turnurile pe jumătate dărâmate, cu bisericile sale şi cu miile de suflete adormite.

O lumină m-a trezit din visare. S-a revărsat asupra mea în raze galbene strălucitoare. Mai întâi am văzut o sclipire care a traversat silueta Ursulei, apoi alta, care a luminat strada pe care ne aflam şi mi-am dat seama că se aprinseseră luminile în atelierul lui Fra Filippo.

M-am răsucit chiar când zăvorul a prins să alunece cu un scârţâit prelung. Zgomotul s-a răsfrânt în pereţii întunecaţi. Deasupra noastră nu strălucea nicio lumină, în spatele

ferestrelor cu gratii.

Deodată uşile s-au deschis şi, rezemat de perete, în tăcere deplină, am văzut interiorul, o cameră plină cu pânze minunate, toate luminate de numeroase lumânări, ca într-o biserica. Mi s-a tăiat respiraţia. Am strâns-o tare în braţe, apoi i-am arătat cu mâna tabloul.

— Uite-i! Sunt amândoi în *Buna-Vestire!* Vezi îngerii care îngenunchează acolo? Îngerii îngenuncheaţi în faţa Fecioarelor!

— Îi văd, mi-a răspuns ea plină de respect. Sunt mai frumoşi decât aş fi crezut. Să nu plângi, Vittorio, decât de dragul frumuseţii lor.

— E un ordin, Ursula? Am întrebat-o.

Ochii mei erau deja plini de lacrimi, încât abia distingeam siluetele îngenuncheate ale lui Ramiel şi Setheus. Am încercat să-mi şterg ochii, să-mi limpezesc mintea şi să alung nodul ce mi se pusese în gât, căci miracolul de care mă temusem cel mai tare, dar pe care mi-l dorisem din toată inima, tocmai prinsese contur.

Din pânza tabloului, ei s-au materializat împreună, îngerii mei cu plete blonde şi nimburi aurii. S-au desprins din tablou, uitându-se mai întâi la mine, apoi au prins a se mişca, devenind siluete robuste şi păşind pe dalele de piatră din faţa atelierului.

Auzind strigătul Ursulei, mi-am dat seama că şi ea observase aceeaşi serie de gesturi miraculoase. Şi-a dus mâna la gură.

Pe chipurile lor nu se citea nicio urmă de tristeţe sau de mânie. S-au uitat la mine, iar privirea lor blândă a fost singura acuză pe care mi-au adus-o vreodată.

— Pedepsiţi-mă, am şoptit. Pedepsiţi-mă luându-mi vederea, ca să nu mai văd niciodată atâta frumuseţe.

Ramiel a clătinat din cap, urmat de Setheus. Stăteau unul alături de celălalt, ca întotdeauna, cu veşmintele lor bogate plutind uşor, în timp ce ei nu făceau decât să mă privească.

— Atunci, spuneţi-mi ce se întâmplă! Ce merit am de v-aţi arătat din nou? Cum se face că vă văd, în toată splendoarea voastră?

Plângeam iar ca un copil chiar dacă Ursula mă privea, chiar dacă reproşul ei tăcut îmi spunea să mă comport ca un bărbat. Nu îmi puteam opri lacrimile.

— Cum de vă mai pot vedea?

— Ne vei vedea mereu, mi-a răspuns Ramiel cu blândeţe.

— Ori de câte ori te vei uita la una dintre picturile lui, ne vei vedea pe noi sau pe semenii noştri.

Nu mă judecau deloc pentru faptele mele. Îmi vorbeau cu aceeaşi seninătate şi blândeţe cu care mă trataseră mereu. Şi încă nu v-am spus tot. În spatele lor, prinzând un contur întunecat, i-am văzut pe propriii mei îngeri păzitori, cu chipurile lor ca fildeşul, învăluiţi în mantiile albastre. Cât de profundă şi de dispreţuitoare le era privirea! Şi totuşi, le lipsea intensitatea care însoţeşte la oameni aceste pasiuni. Priviri străine, ca de gheaţă.

Un strigăt aproape că mi-a scăpat printre buze. N-am avut totuşi îndrăzneala de a tulbura liniştea nopţii care domnea deasupra miilor de acoperişuri acoperite cu şindrilă, deasupra dealurilor şi păşunilor, sub cerul înstelat.

Întreaga clădire a părut să prindă viaţă. Pânzele sclipitoare în corola de lumină ce le înconjura păreau a fi scuturate de un cutremur. Mastema a apărut dintr-o dată în faţa mea, iar camera s-a îndepărtat şi s-a estompat, în timp ce toţi îngerii mai mici au dispărut de lângă el, de parca ar fi fost luaţi de vânt.

Valul de lumină i-a aprins minunatele aripi aurii pe măsură ce se întindeau, umplând spaţiul vast şi conferindu-i amploare, iar coiful său roşu sclipea de parcă ar fi fost în flăcări; Mastema şi-a scos sabia din teacă.

M-am dat înapoi şi am împins-o pe Ursula în spatele meu. Am lipit-o de peretele umed şi am ţinut-o acolo, în siguranţă, cu braţele larg întinse astfel încât să nu mi-o

poată răpi nimeni.

— Aha, deci mai degrabă ai merge în iad decât să o laşi să moară! Mi-a zâmbit Mastema, dând din cap.

— Aşa este! Nu am de ales!

— Ba da!

— Nu o lua pe ea! Omoară-mă pe mine şi trimite-mă în iad, dar ei mai acordă-i o şansă!

Ursula îmi plângea pe umăr, cu degetele încleştate în părul meu, de parcă n-ar fi vrut să-mi dea drumul niciodată.

— Omoară-mă acum! Taie-mi capul şi trimite-mă la Judecata de Apoi, în faţa Domnului, ca să îl implor să o ierte! Te rog, Mastema, nu o ucide pe ea! Ea nu ştie să ceară iertare. Încă nu a învăţat cum.

Ţinând sabia ridicată, s-a întins şi m-a apucat de guler, trăgându-mă spre el. Am simţit-o şi pe ea venind după mine. El m-a privit mâniat, cu ochii sclipind.

— Când va învăţa? Dar tu când vei învăţa?

Ce-aş fi putut spune? Ce-aş fi putut face?

— Te voi învăţa eu, Vittorio, ca să ştii cum să ceri iertare în fiecare noapte a vieţii tale. Te voi învăţa eu, mi-a şoptit mânios Mastema.

Am simţit cum sunt ridicat în aer, veşmintele îmi fluturau în vânt, iar mâinile ei micuţe se prinseseră de mine. Astfel, eram purtaţi pe străzi, când, dintr-o dată, în faţa noastră s-a ivit un grup de oameni care ieşeau beţi dintr-un magazin de vinuri, un amestec de chipuri obişnuite şi de veşminte cenuşii.

— Îi vezi, Vittorio? îi vezi pe cei cu care te hrăneşti?

— Îi văd, Mastema. Am încercat să îi găsesc mâna, să o iau în braţe pentru a o proteja. Îi văd.

— În fiecare dintre ei, Vittorio, se află un suflet uman, pe care îl văd şi în tine, şi în ea. Ştii despre ce vorbesc, Vittorio? Poţi să-ţi dai seama?

Nu am îndrâznit să răspund. Grupul s-a împrăştiat în piaţeta scăldata în lumina lunii şi s-a apropiat totodată de

noi.

— O scânteie din forţa divină care ne-a creat pe toţi se regăseşte în fiecare dintre ei. O scânteie de mister, de divinitate, o scânteie de creaţie.

— Ah, Doamne! Am strigat. Priveşte-i, Ursula!

Fiecare dintre ei, bărbat, femeie, tânăr sau bătrân, era învăluit într-o puternică lumină aurie. Lumina emana dinăuntrul lor şi înconjura fiecare siluetă: era un înveliş luminos care lua forma fiinţei respective, independent de aceasta. Întreaga piaţetă era plină de astfel de luminiţe aurii.

M-am uitat la propriile mâini, care erau şi ele înconjurate de acest înveliş supranatural de lumină, ca o prezenţă hrănitoare şi plăcută, o vâlvătaie preţioasă, imposibil de stins.

M-am răsucit, împiedicându-mă în propriile veşminte, şi am văzut această scânteie învăluind-o pe Ursula. Am văzut-o respirând şi vieţuind în interiorul acestui înveliş luminos, apoi, întorcându-mă spre mulţime, i-am văzut pe toţi învăluiţi în luminiţele lor, şi am ştiut pe dată că aşa îi voi vedea pe vecie. Nu voi mai vedea niciodată nişte simple fiinţe umane, fie ele monstruoase sau cinstite, fără să zăresc această aură orbitoare, de foc, a sufletului lor.

— Într-adevăr, o vei vedea mereu! Ori de câte ori te vei hrăni precum cea mai netrebnică bestie a lui Dumnezeu, ori de câte ori vei sfâşia o beregată cu colţii tăi blestemaţi, ori de câte ori le vei bea sângele, vei vedea această lumină pâlpâind şi luptându-se, iar când inima se va opri, iar tu îţi vei satisface foamea, vei vedea lumina stingându-se.

M-a lăsat să mă îndepărtez de el.

Am fugit ţinând-o de mână pe Ursula. Am alergat spre Arno, spre pod, spre tavernele care puteau să mai fie încă deschise, dar înainte de a vedea flacăra sufletelor de acolo, am văzut luminiţele sufletelor care se ascundeau în spatele miilor de ferestre sau al uşilor ferecate.

Am ştiut atunci că el grăise adevărul. Voi vedea pe vecie acea lumină. Voi vedea mereu lumina Creatorului în fiecare om care avea să-mi iasă în cale, în fiecare om pe care aveam să-l ucid.

Ajuns la râu, m-am întins peste balustrada de piatră. Am plâns, iar plânsul meu şi-a găsit ecoul peste ape, până la zidurile cetăţii. Eram copleşit de durere, iar prin întuneric am zărit îndreptându-se spre mine un copil care mergea agale, un cerşetor care dorea să-mi ceară bani sau mâncare sau orice fel de ajutor aş fi fost dispus să-i dau; lumina lui scânteia şi dansa nepreţuită în noapte.

Iar întunericul nu l-a putut cuprinde

De-a lungul anilor, ori de câte ori vedeam una dintre creaţiile minunate ale lui Fra Filippo, îngerii prindeau viaţă pentru mine. Dura doar o clipă, destul cât să simt o împunsătură în inimă, destul cât să-mi sângereze sufletul ca străpuns de un ac.

Mastema nu a apărut în picturile lui Fra Filippo decât câţiva ani mai târziu, pe când acesta lucra la fel de înverşunat şi de bătăios ca întotdeauna pentru Piero, fiul lui Cosimo, trecut în lumea celor drepţi.

Fra Filippo nu a renunţat niciodată la iubita lui călugăriţă, Lucrezia Buti, şi s-a spus că fiecare Fecioară pe care a pictat-o – şi au fost multe la număr – a avut chipul ei minunat. Lucrezia i-a născut lui Fra Filippo un fiu, care a devenit pictor sub numele de Filippino şi ale cărui lucrări, la fel de minunate, evocau tot îngeri, îngeri care îmi întâlneau pentru o clipă privirea atunci când cădeam în meditaţie în faţa pânzelor, trist şi dezamăgit, plin de iubire şi de teamă.

Filippo a murit, în 1469, în oraşul Spoleto şi aşa a luat sfârşit viaţa unuia dintre cei mai mari pictori din lume, cel care a fost la vremea sa torturat pentru fraudă, cel care a făcut orgii într-o mănăstire, cel care a pictat-o pe Maria ca Fecioara înspăimântată, ca Madona nopţii de Crăciun sau ca Regina raiului, Regina tuturor sfinţilor.

Iar eu, cinci sute de ani mai târziu, nu m-am îndepărtat niciodată prea mult de oraşul unde se născuse Filippo, iar epoca vieţii lui este numită şi acum Vârsta de Aur.

Aurul pe care îl văd atunci când mă uit la tine, cititorule.

Aurul pe care îl văd în fiecare bărbat, femeie sau copil.

Văd aurul celest învăpăiat pe care Mastema mi l-a dezvăluit. Văd această aură ce te înconjoară, susţinându-te, protejându-te şi dansând cu tine, chiar dacă tu nu o vezi sau nu îţi pasă de ea.

Din acest turn al Toscanei privesc pământurile şi zăresc în depărtare, dincolo de văi, strălucirea de aur a fiinţelor umane, vitalitatea sclipitoare a sufletelor vii.

Aceasta este povestea mea.

Ce părere aveţi?

Vedeţi straniul conflict care mă sfâşie? Aţi înţeles care este dilema mea?

Daţi-mi voie să vă explic.

Amintiţi-vă de momentele în care v-am povestit despre tatăl meu, despre cum călăream împreună în pădure şi discutam despre Fra Filippo, iar tata m-a întrebat ce anume mă atrăgea la călugărul acela. I-am spus că mă atrăgea natura lui duală şi zbuciumul lui, deoarece acestea aduceau o expresie inegalabila de suferinţă pe chipurile pictate de el.

Filippo a fost ca o furtună dezlănţuită. La fel şi eu.

Tatăl meu, un bărbat cu gândirea mai simplă şi spiritul echilibrat, a zâmbit.

Dar ce legătură au aceste lucruri cu povestea mea?

După cum v-am spus, sunt un vampir; sunt o creatură care se hrăneşte cu viaţa muritorilor. Trăiesc în întuneric, în ţinutul meu de baştină, în umbrele castelului în care m-am născut, iar Ursula este mereu alături de mine, căci cinci sute de ani nu înseamnă prea mult pentru o iubire atât de puternică precum este a noastră.

Suntem demoni. Suntem damnaţi. Dar oare nu am văzut

şi nu am înţeles lucruri valoroase, pe care ţi le-am prezentat aici? Nu ţi-am descris un conflict atât de plin de zbucium, încât am creat o imagine plină de strălucire şi de culoare, asemenea lucrărilor lui Fra Filippo? Oare nu am brodat, ţesut şi poleit lucrarea mea pentru tine? Oare nu am sângerat?

Citeşte povestea mea şi apoi să-mi spui că nu te-a îmbogăţit cu nimic. Nu te voi crede.

Când mă gândesc la Filippo şi la Lucrezia, precum şi la celelalte păcate nesăbuite ale sale, mă întreb cum le-aş putea separa de grandoarea picturilor lui. Cum pot ignora încălcarea jurămintelor, înşelăciunile şi ciorovăielile sale gândindu-mă la splendoarea pe care a oferit-o lumii?

Nu vreau să spun că sunt şi eu un pictor minunat. Nu sunt atât de nesăbuit. Dar vreau să spun că, din durerea mea, din nebunia şi din pasiunile mele, s-a născut o viziune, pe care o voi purta mereu cu mine şi pe care ţi-o dăruiesc ţie.

Este o viziune asupra fiecărei fiinţe omeneşti, plină de foc şi mister, o viziune pe care nu o pot nega, evita sau uita. O viziune care nu va dispărea niciodată şi care mă va urmări pe vecie.

Unii scriu despre îndoieli şi întuneric.

Alţii, despre lipsa de noimă şi despre linişte.

Eu scriu despre inefabila flacără celestă care arde în fiecare dintre voi.

Eu scriu despre o sete de sânge care nu se ostoieşte niciodată, despre cunoaştere şi despre preţul acesteia.

Luaţi aminte: lumina se află înăuntrul vostru. Eu o văd. O văd în fiecare dintre voi şi aşa va fi mereu. O văd atunci când sunt înfometat, când mă lupt, când ucid. O văd pâlpâind şi stingându-se în braţele mele când mă înfrupt.

Imaginaţi-vă, aşadar, ce ar însemna pentru mine să vă omor pe unul dintre voi!

Rugaţi-vă să puteţi vedea lumina în cei din jurul vostru şi

asta nu cu preţul crimei sau al dezonoarei. Vă doresc să nu aveţi de plătit un preţ atât de scump. Lăsaţi-mă pe mine să ispăşesc şi păcatele voastre!

Bibliografie selectată şi adnotată

Am mers la Florenţa ca să primesc acest manuscris direct de la Vittorio di Raniari. Mă aflam pentru a patra oară în oraş şi împreună cu Vittorio m-am decis să citez aici câteva cărţi pentru aceia dintre dumneavoastră care ar dori să ştie mai multe despre Vârsta de Aur din Florenţa şi despre Florenţa însăşi.

Daţi-mi voie să vă recomand prima şi cea mai importantă dintre toate, superba *Public Life în Renaissance Florence (Viaţa publică în Florenţa renascentistă)* de Richard C. Trexler, publicată de Cornell University Press.

Profesorul Trexler a mai scris şi alte cărţi minunate despre Italia, dar aceasta este deosebit de amănunţită şi dătătoare de inspiraţie, cel puţin pentru mine, deoarece analizele şi detaliile oferite de profesorul Trexler privind Florenţa m-au ajutat să înţeleg propriul meu oraş, New Orleans, din Louisiana, mai bine decât orice altă lucrare scrisă special despre acest subiect.

New Orleans, la fel ca Florenţa, este un oraş al spectacolelor publice, al ritualurilor şi al zilelor de sărbătoare, al festivităţilor comune şi al credinţei. Este aproape imposibil de descris, în mod realist, celor care nu au fost niciodată aici, New Orleans-ul, cu sărbătorile lui de Mardi Gras, de Ziua Sfântului Patrick şi cu festivalul anual de jazz. Erudiţia deosebită a profesorului Trexler mi-a dat instrumentele necesare să adun opinii şi observaţii despre lucrurile la care ţin cel mai mult.

Printre alte lucrări ale profesorului Trexler se numără şi *Journey of the Magi: Meanings în History of a Christian Story (Călătoria magilor: semnificaţiile istorice ale unei poveşti creştine),* o lucrare pe care am descoperit-o recent. Cititorii familiarizaţi cu romanele mele anterioare îşi pot aminti relaţia intensă şi blasfematoare dintre personajul meu, vampirul Armand, şi tabloul florentin *Procesiunea magilor* pictat de Benozzo Gozzoli pentru Piero de Medici, care poate fi văzut astăzi în toată splendoarea sa la Florenţa.

În ceea ce-l priveşte pe marele pictor Fra Filippo Lippi, vă recomand biografia lui scrisă de pictorul Vasari, care conţine amănunte bogate, deşi autenticitatea lor nu a fost stabilită.

De asemenea, mai există şi minunata carte *Filippo Lippi,* publicată de Scala, cu un text de Gloria Fossi, care se găseşte tradusă în numeroase limbi în Florenţa şi în alte oraşe din Italia. Singura carte pe care o mai ştiu dedicată în exclusivitate lui Filippo este uriaşa Fra *Filippo Lippi* de Jeffrey Ruda, care are ca subtitlu „Viaţa şi creaţiile, cu un catalog complet". Este publicată de Phaidon Press în Marea Britanie şi distribuită în Statele Unite de Harry N. Abrams.

Cele mai plăcute cărţi pentru marele public pe care le-am citit despre Florenţa şi despre familia Medici sunt cele ale lui Christopher Hibbert, printre care se numără *Florence: The Biography of a City (Florenţa: biografia unui oraş),* publicată de Norton, şi *The House of Medici: Its Rise and Fall (Casa de Medici: mărirea şi decăderea ei),* publicată de Morrow.

Alte lucrări: *The Medici of Florence: A Family Portrait (Medici din Florenţa: un portret de familie)* de Emma Micheletti, publicată de Becocci Editore; *The Medici (Familia Medici)* de James Cleugh, publicată iniţial în 1975, este disponibilă prin Barnes Noble.

Există numeroase cărţi populare despre Florenţa şi

Toscana jurnale de călătorie, amintiri dragi şi omagii aduse acestor oraşe. Sursele primare ale traducerilor – adică scrisori, jurnale şi povestiri scrise în timpul Renaşterii în Florenţa – se găsesc pretutindeni în biblioteci şi pe rafturile librăriilor.

În încercarea de a reda corect citatele date de Vittorio din Toma d'Aquino, am folosit traducerea lucrării *Summa Theologize* făcută de Părinţii Eparhiei Dominicane Anglicane. În ceea ce-l priveşte pe Sfintul Augustin, am utilizat traducerea cărţii *The City of God (Cetatea lui Dumnezeu)* a lui Henry Bettenson, publicata de Penguin Books.

Vreau să-i avertizez pe cititori să evite lucrările abreviate ale operelor Sfintului Augustin. Augustin a trăit într-o lume păgână unde cei mai exigenţi creştini credeau încă în existenţa demonică a zeilor păgâni căzuţi. Pentru a înţelege Florenţa şi romantismul ei de secol al XV-lea cu bucuria şi libertatea unei moşteniri clasice, Sfântul Augustin şi Toma d'Aquino trebuie înţeleşi în contextul deplin al epocii lor.

Pentru cei care doresc să citească mai multe despre fabulosul muzeu din San Marco, există nenumărate lucrări despre Fra Angelico, cel mai faimos pictor al mănăstirii, cu descrieri şi detalii referitoare la clădire. De asemenea, se găsesc cărţi despre arhitectura întregii Florenţe. Sunt foarte recunoscătoare atât pentru existenţa muzeului din San Marco, care adăposteşte operele arhitectonice minunat conservate ale lui Michelozzo, atât de preţuit în acest roman, cât şi pentru publicaţiile despre arta şi arhitectura mănăstirii, care se găsesc la librăria din acest muzeu.

În final, daţi-mi voie să adaug un lucru: dacă lui Vittorio i s-ar fi cerut să numească o înregistrare de muzica renascentistă care surprinde cel mai bine atmosfera Liturghiei Mari şi a Comuniunii la care a fost martor la Curtea Pocalului de Rubin, ar fi indicat fără îndoială *All Souls Vespers (Vecernia tuturor sufletelor),* muzica

recviemului de la Catedrala din Cordoba, interpretată de Orchestra Renascentistă dirijată de Richard Cheetham – deşi, trebuie să recunosc, această muzică este descrisă ca datând din jurul anului 1570, la câţiva ani după înfiorătorul supliciu al lui Vittorio. Înregistrarea se găseşte sub marca Veritas, prin intermediul Virgin Classics din Londra şi New York.

În încheierea acestor note, daţi-mi voie să prezint un ultim citat din *Cetatea lui Dumnezeu* a Sfântului Augustin:

> Pentru că Dumnezeu nu ar fi creat niciodată omul, ca să nu mai vorbim de înger, dacă ar fi ştiut ce soartă sumbră îl aşteaptă sau dacă nu ar fi ştiut, în acelaşi timp, în ce fel va da acestor creaturi un folos, îmbogăţind astfel cursul istoriei lumii, aşa cum antiteza înfrumuseţează un poem.

Eu, personal, nu ştiu dacă Sfintul Augustin are sau nu dreptate. Dar cred un lucru: merită să încercăm să facem un tablou, un roman… sau un poem.

ANNE RICE

CUPRINS

1. Cine sunt eu, de ce scriu şi ce urmează
2. Scurta mea viaţă de muritor, frumuseţea oraşului Florenţa şi splendoarea micii noastre curţi – lucrurile pe care le-am pierdut
3. În care nenorocirea se pogoară asupra noastră
4. În care descopăr noi mistere, sunt sedus şi îmi umplu sufletul de un amarnic curaj
5. Preţul liniştii şi preţul răzbunării
6. Curtea Pocalului de Rubin
7. Colivia
8. Recviem sau sfântul sacrificiu al Liturghiei, aşa cum nu mi-aş fi închipuit-o niciodată
9. Şi îngerii mi-au vorbit
10. În care stau de vorbă cu fiii cei neprihăniţi şi puternici ai lui Dumnezeu
11. *„Şi lumina luminează în întuneric, şi întunericul nu a cuprins-o.”*
12. Şi nu mă duce în ispită
13. Mireasa-fecioară

14. Prin fereastra întunecată
15. Concepţia imaculată
16. Iar întunericul nu l-a putut cuprinde
Bibliografie selectată şi adnotată